

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DANSK FOLKEVID

TREDIE SAMLING

UDGIVET AF
ANDERS UHRSKOV

GYLDENDALSKE BOGHANDEL — NORDISK FORLAG
KØBENHAVN 1942

DANSK FOLKEVID

ANDERS UHRSKOV

HEDEVIG OG HENDES DATTER. 1912. Udsolgt.

KARL LILLEKONE OG ANDRE KANUTTER. 1916.
Udsolgt.

CHRISTOPHER BRUUN. 1916. Udsolgt.

NORDSJÆLLANDSK LANDSBYLIV I ÆLDRE TID. 1918.
Udsolgt.

NORDSJÆLLANDSK FOLKELIV I—V.

I. To Nordsjællænderes Erindringer. 1921. Udsolgt.

II. Folkesagn. 1922. Udsolgt.

III. Sagn og Tro. 1923. Udsolgt.

IV. Højtids. 1924. Udsolgt.

V. Dagligt Liv. 1924. Udsolgt.

FOLK. Historier og Fortællinger. 1925.

KURLÆGE P. C. BJERREGAARD. 1927. Udsolgt.

LIV OG LEVNED I—III.

I. To gamle fortæller. 1927.

II. Bonde og Borger. 1928. Udsolgt.

III. Skæbner. 1929. Udsolgt.

FYNSKE SAGN. 1929. Udsolgt.

I KAMP FOR HJEMMET. Fortælling. 1930.

KRISTIAN KONGSTAD. 1930. Udsolgt.

FRISKOLEFOLK I. Fynboer. 1931. Udsolgt.

FRISKOLEFOLK II. Fynboer og Jyder. 1931. Udsolgt.

SIJÆLLANDSKE SAGN. 1932.

FYNSK LANDSBYLIV I GAMLE DAGE. 1932. Udsolgt.

KULSVIERBOGEN. Skildringer paa nordsjællandsk
Folkemaal. 1933. Udsolgt.

DANSK FOLKEVID I. 1935. Udsolgt.

DANSK FOLKEVID II. 1936. Udsolgt.

FRA STAVNSBAAND TIL VORE DAGE I—III.

I. Fra Landbrugets Verden. 1938. Udsolgt.

II. Handel, Haandværk, Fiskeri. 1939. Udsolgt.

III. Fra Land og By. 1940.

FYNBO, JYDE OG SIJÆLLANDSFAR. 1941.

DANSK FOLKEVID

TREDIE SAMLING

UDGIVET AF
ANDERS UHRSKOV

*Vort Hjem, du danske Jord,
hvor Lunets lyse Sønner bor.*

L. C. Nielsen.

GYLDENDALSKE BOGHADEL – NORDISK FORLAG
KØBENHAVN 1942

FORORD

I TILSLUTNING til *Dansk Folkevid*, første og andet Bind, som jeg udsendte 1935 og 36, følger hermed en tredje Samling, der som sine Forgængere dels indeholder Optegnelser af andre, dels Ting, jeg selv har hørt fortælle, eller Træk, jeg i Aarenes Løb har klippet ud af Dagbladene. Hvor der i sidstnævnte Tilfælde er angivet Kilde, er denne anført i Noterne. I Gengivelsen af egne Optegnelser er der i visse Tilfælde anvendt fingerede Navne.

Med Hensyn til de enkelte Træks Anbringelse har jeg først og fremmest taget topografiske Hensyn. Hvor f. Eks. en Historie om en Præst angives at foregaa i Jylland, er den anbragt under Afsnittet *Jyder*. Er den uden nogen stedlig Angivelse, vil den findes under *Embedsmænd*. Paa den Maade skulde den enkelte Landsdels Folkepsyke blive bedst belyst.

Dem, der under en eller anden Form har hjulpet mig med Indsamlingen af Stoffet, bringer jeg min bedste Tak.

Anders Uhrskov.

FRA NORDSJÆLLAND

En lun Bonde. Fra den sydvestlige Del af Amtet stammer følgende Skildring. Andreas i Aamose, som han kaldtes i daglig Tale, var i en vid Omkreds kendt for sine vittige og bidende Svar og for de Skælmsstykker, han fandt paa, og som han uden Hensyn til Stand eller Stilling lod gaa ud over hvem som helst.

En Dag det var meget varmt, kom han gaaende gennem Byen med Frakken paa Armen. Han var barfodet og barhovedet, Træsko og Hat bar han i Haanden. Da mødte han Præstefruen, hun lod noget forundret og spurgte: „Men hvordan er det dog, Andreas kommer?“ — „Jeg kommer paa Benene!“ var Mandens rappe Svar.

Heller ikke Præsten gik Ram forbi. En Dag han var kommet ind for at hilse paa Andreas, fik denne ham lokket med ud over Marken og ned til Stranden, hvor han vilde vise Præsten noget, han aldrig før havde set. Præsten var meget nysgerrig efter at faa at vide, hvad det kunde være. „Ja, vent nu, til vi kommer derved,“ sagde Andreas. Da de naaede Stranden, tog Andreas en Sten op og skrev med et Stykke Kridt, han havde i Lommen, en Streg tværs over den. „Har De set den Streg før?“ spurgte han, og Præsten maatte indrømme, at det havde han ikke. „Ja, saa skal De heller aldrig faa den at se mere!“ Og saa kastede Andreas Stenen ud i Vandet.

Det var jo egentlig en temmelig grov Spøg, men Præsten, som kendte Andreas, morede sig alligevel over Oplevelsen og fortalte den siden mange Gange.

En Efteraarssøndag stod Andreas uden for sin Gaard og betragtede sin Rugmark, der tegnede til at blive lidt svær inden Vinteren, saa det kunde befrygtes, at den vilde raadne op, hvis den i Vinterens Løb i ret lang Tid skulde komme til at ligge dækket af Sne. Andreas overvejede, om ikke det kunde være rigtigt at lade Faarene gnave noget af den, men inden han havde faaet taget Bestemmelse herom, blev han afbrudt af nogle Stemmer fra den anden Side af Rugstykket. Det var nogle unge Mennesker fra Byen, som havde faaet Lov at drive Jagt paa Andreas' Ejendom, der nu var ude at forsøge Lykken. Da de fik Øje paa Andreas, blev de enige om, at de vilde hen og hilse paa Manden, men da Rugstykket var stort, og der var lang Vej udenom, blev de enige om at gaa lige ned over Rugen. „Det gør saamænd ingen Skade paa denne Aarstid!“ sagde den mest fremtrædende, og saa skridtede han ind i Rugstykket fulgt af sine mere tvivlrådige Kammerater.

Nu er der ingen ordentlig Bonde, der holder af at se Folk i Flok og Følge mase ind over sine besaaede Marker, og Andreas blev derfor ogsaa lidt gnaven i Hovedet, men inden de gæve Jægersmænd var naaet ned til ham, havde han faaet tygget den værste Fortrydelse i sig og samtidig spekuleret ud, hvorledes han skulde give dem en Lære, de ikke glemte lige straks.

Da de var naaet ned til ham, hilste han God Dag med et venligt Smil og spurgte, hvordan det var gaaet med Jagten. „Ikke allerbedst,“ svarede en af dem, „vi har egentlig ikke faaet andet ud af det end en tom Mave.“ — „Det er da altid noget,“ svarede

Andreas, „men kom nu med indenfor og lad os se, om ikke vor Mor kan kurere jer for den Sygdom.“ Det lod Jægerne sig ikke sige to Gange, for Andreas' Kone var vidt bekendt for sin gode Mad. Da Manden havde faaet dem bragt til Sæde paa Vinduesbænken, gik han ud og havde en lille Samtale med sin Kone. Hun kom straks efter ind, bredte en skinnende hvid Dug paa Bordet og satte Mad frem. Da hun var færdig og havde overbevist sig om, at der intet manglede, gik hun ud igen. „Værsgo' og spis!“ sagde nu Andreas, „men I maa undskylde, at jeg ikke gør jer Selskab, jeg gaar og er skidt tilpas i disse Dage.“ Han gik nu hen og tog sin Merskumspibe ned fra Væggen og gav sig til at banke den ud, stoppe og tænde den. Det tog slet ikke saa lidt Tid. Da han endelig havde faaet stoppet og tændt, vendte han sig om mod Bordet: „Men hvorfor spiser I dog ikke, Folk?“ — „Næ-j,“ svarede en af dem, „for din Kone har vist glemt at sætte noget Brød paa Bordet.“ — „Jeg troede ikke, I spiste Brød, siden I gaar og træder Folks Rug ned. Derfor sagde jeg til vor Mor, at hun ikke skulde sætte Brød paa Bordet, og nu er hun gaaet bort, og Spisekammerdøren er laaset, saa I faar undskylde.“ Umaadelig lange i Ansigtet fik de unge sig rejst og gik deres Vej med et mut Farvel.

Engang Andreas var kommet til Novembermarked i Frederiksborg, var han sammen med nogle Bekendte kommet ind i Heegaards Beværtning for at faa sig en Hjertestyrkning. Her kom han i Selskab med en Mand fra et længere borte liggende Sogn, og denne Mand, som ikke kendte noget videre til Andreas, og som var kendt for at være noget af en Pralhals, begyndte at udbrede sig over, hvor voldsom god en Høst, han havde haft. Ja, der var næsten ingen Ende paa hans Pral.

De andre Mænd i Selskabet havde af og til kigget hen til Andreas, de havde nok bemærket, at han sad og fik et lunt Udtryk i Ansigtet, og sad nu og var spændte paa, hvad der vilde komme.

Da der endelig blev et lille Ophold i Mandens Tale, greb Andreas ogsaa straks ind. „Ja, en god Høst har det været alle Vegne,“ sagde han, „det har jeg ogsaa haft, det var en Skam at sige andet, men det bedste af min Høst det var alligevel Gulerødderne. Saa store har jeg aldrig haft dem før, det var blot kedeligt, at jeg maatte tage dem op før Tiden.“ — „Saa, hvorfor maatte du tage dem op før Tiden?“ spurgte den anden. — „Det skal jeg sige dig,“ lød Svaret, „jeg fik nemlig en Dag Bud ovre fra Kineserne, hvad det var for Planter, jeg dyrkede paa min Mark, for der var nogen Spidser, der stak igennem Jorden, og dem gik de og stødte Hovederne paa. Straks kunde jeg ikke vide, hvad det var, men saa kom jeg i Tanker om Gulerødderne, men at de havde været saa lange, havde jeg dog ikke tænkt.“

Den anden havde jo nok opdaget, at det var hans Pral, der sigtedes til, og han spurgte derfor: „Er det Meningen, at jeg skal være Nar for dig?“ — „Nej, det kan du vistnok selv besørge!“ fik han til Svar. Fulgt til Døren af en skraldende Latter forlod Manden skyndsomst Beværtningen.

Engang var Andreas kørende til København, og da han var kommet ind i den Gaard, hvor han plejede at holde, kom Gaardskarlen og spurgte, idet han begyndte at spænde fra: „Hvad er det, du har i Dag?“ — „Det er Rug!“ svarede Andreas. Karlen følte efter: „Nej, det er jo Havre!“ — „Hys! Ti stille med det! Hestene maa ikke vide, jeg sælger Havre.“

Engang varede det usædvanlig længe, inden han kom hjem fra en saadan Københavnstur. „Det varede

længe, inden du kom hjem i Dag, Far!“ bemærkede derfor hans Kone. — „Det skal du ikke være ked af, Mor. Kongen var i Ballerup, og jeg skulde jo blive og se ham, og det er da ogsaa hans Skyld, at jeg har 4 Daler mere i Pungen, end da jeg kørte fra København.“

At det var Klør Konge, han havde skullet se, fortalte han ikke noget om. —

Proprietæren og Skovfogden. I Horns Herred levede der for mange Aar siden en Skovfoged og en Proprietær, som ikke kunde forliges. Skovfogden var usædvanlig rolig og Proprietæren ualmindelig hidsig. En Dag da de traf sammen, begyndte Proprietæren at skælde Skovfogden ud. Da det havde varet en Tid, bemærkede Skovfogden: „Jeg tror, De skulde tage et Glas Vand!“ Men nu blev Proprietæren helt tosset, han skældte og smældte og lynede og tordnede. „Jeg tror, det bliver nødvendigt at tage tre Glas Vand,“ sagde Skovfogden. Herover blev Proprietæren endnu mere gal, han sprang lige op i Luften og var helt rødglødende, han skældte ud, saa rask Munden kunde løbe, og fægtede med Armene som en rasende. „De kan vist ikke klare Dem med mindre end en Spand Vand,“ afbrød Skovfogden. Men nu blev Proprietæren saa rasende, at han snurrede rundt om sig selv en, to, tre, fire Gange og løb sin Vej. —

Noget saa hyggeligt. Drak tæt gjorde de i gamle Dage, og adskillige opfattede Drikkeriet som en skattet Form for Liv.

„Det er noget saa hyggeligt,“ sagde en forlængst afdød Tækker, „at komme ind paa Slangerups Kro. I den første Stue sidder de og drikker og spiller Kort. I den næste skændes de, og i den tredje slas de. Det er noget saa hyggeligt.“

Han mente, det var et Sted, hvor der var Liv, og det havde han jo — i en vis Forstand — Ret i. —

At holde Avis. For mange Aar siden boede der i Nærheden af Birkerød en Mand, der hed Anders. Han kunde hverken læse eller skrive, men det vilde han naturligvis ikke saa gerne være ved. „Se det at holde Avis,“ sagde Anders, „det er jo, som det er. Naar ikke alt det forbandede sorte var der, saa kunde jeg sagtens læse Aviserne. Det er ikke for det, der er saa meget ved det, der staar, men der er jo da forskellig Dato hver Dag.“ —

En Historie om Hostrup. En senere i Hillerød boende dygtig og velhavende, nu afdød Borger var som saa mange andre fremragende Mænd ikke noget Lys i den Landsbyskole, hvor han fik sin første Undervisning, og da han skulde konfirmeres, bortviste Præsten ham fra Forberedelsen, fordi han var for tynd i Kundskaber.

Den unge Mands Fader svor højt og dyrt, at Drengen nok skulde blive konfirmeret. Han vidste nemlig, at Pastor Hostrup i Hillerød ikke tog saa strengt paa den Sag som visse af hans Kolleger.

Og Fader og Søn gik saa til Hostrup og forklarede ham hvordan og hvorledes. Hostrup stillede sig ogsaa meget velvilligt. Men han vilde dog føle den unge Mand paa Tænderne i Bibelhistorie, og — idet han tænkte paa Patriarken Abraham — spurgte han Drengen, om han havde hørt noget om en Mand, der havde meget Kvæg og levede som Hyrdekonge.

Jo, Drengen kendte nok adskillige af den Slags, men han syntes dog ikke at kunne udpege nogen bestemt. Hostrup vilde hjælpe ham paa Gled og antydede noget om, at Manden var anset og meget kendt. Da gik der en Praas op for Drengen. Hans Ansigt klaredes, et forstaaende Smil fo'r over det, og

han udbrød: „Det skulde vel ikke være Per Sylvest i Strøllille?“ — Hostrup konfirmerede ham! —

Den hidsige Skrædder. For op mod et Hundrede Aar siden var der i Hillerød en Skræddermester, der var meget hidsig. En Dag var Skrædderen — vi kan kalde ham Madsen — kommet ind til en anden Haandværker, der hed Nielsen, og de var kommet op at trættes om et eller andet. Det endte med, at Madsen blev hidsig, og han vilde slaas. Nu var Nielsen en lun Fyr, og han svarede: „Det kan vi godt, Madsen, men saa skal vi først have Frakken af, ellers kan det ikke rigtig blive til noget.“ — Madsen var straks villig, han rev Frakken af og stod og dirrede af bare Hidsighed. „Ja, men —,“ sagde Nielsen, „skal der rigtig blive noget ud af det, skal vi ogsaa have Bukserne af!“ Ja, det var der ikke noget i Vejen for. Madsen trak Bukserne af, men lige i det samme greb Nielsen fat i ham, rev Døren op, skubbede ham ud paa Gaden og laasede Døren efter ham. Og Madsen maatte gaa hjem — hele Slotsgade igennem — i de bare Underbukser. —

En gemytlig Slagter. En Slagter, som i Halvfjerdserne boede i Højbjerg, var en gemytlig Fyr og fuld af Løjer. — Engang han kom hjem fra København, fortalte han til Naboerne, at det havde været en farlig Historie, han kunde ikke komme igennem Gelsskov for Spyfluer. Naar Tilhørerne nu saa tvivlende ud, forklarede han: „Jo, Bommanden i Skoven forlangte Penge for at lade mig slippe igennem Bommen, han vilde ikke nøjes med Spyfluer.“

En Dag kom han ind til Smeden og blev budt en Bid Brød. Da han vilde skære sig en Skive Ost, sagde han til Smedekonen: „Maa jeg skære af Osten, hvor jeg vil?“ — Ja, saamænd maa du saa,“ svarede hun. „Mange Tak,“ sagde Slagteren, „saa tror jeg, at

jeg vil skære af den hjemme.“ Og saa puttede han Osten i Lommen og gik sin Vej. —

Originaler og andre. Mange Originaler var der i de Tider, og mange pudsige Begivenheder fandt der Sted. Musikanter Mogensen gik rundt og spillede. En Dag, da han sad inde i Butikken paa Fogedgaarden i Tisvilde, kom der en Kone derind. Hun havde en meget spids Næse, og den stak hun lige hen i Hovedet paa Mogensen og spurgte: „Hvem er dou?“ — „Kender du ikke mig? Det var mig, der skød Præsident Garfield!“ ¹⁾ — „Jøsses Ko's! Har du myret et Menneske?“ —

Der var en Aftægtsmand, der hed Lars Olsen, han havde en Dag købt nogle Sild af en Fisker, der hed Jens Martin, og de Sild stod han nu og roste saa rent ovenud. Til sidst blev det Jens Martin for meget, og saa afbrød han: „Den Sild, du faar, hun faar det godt!“ — „Hvorfor det?“ — „Jo-w. Hun bliver stejt i Fidt og dyppet i Smør. Men den Sild, vi beholder derhjemme, hun faar det ikke li'saa fidt, for vi stejer hende i Strandvand, og saa dypper vi i Nordvest!“ —

I Lars Olsens Aftægtskontrakt stod, at han hver Sommer skulde have 16 Læs Tørv, men i 1891 regnede det noget saa grusomt. Det var ikke til at faa Tørvene tørre. Da de kom hjem med to første Læs, løb Lars Olsen rundt om Vognen og tog den ene Tørv efter den anden: „Den er ikke tør, og den er ikke tør. Christen Hansen, hvordan skal jeg faa det til at brænde?“ — „Ja, jeg kan ikke skaffe dig bedre Tørv, end jeg faar selv,“ svarede Manden. Men Lars Olsen blev ved: „Jeg ska' ha' 16 Læs Tørv, og der staar, te' di ska' være tør Tørv!“ Nu var der en svensk Tjenestekarl der paa Gaarden, og da han syntes, det gik

¹⁾ James Abraham Garfield, f. 1831, valgt til Præsident i U: S. A. 1880, dræbt af en politisk Modstander 1881.

for vidt med al det Vrøvl, sagde han: „Hør du, Christen Hansen, vil du gi' mej fem Hundra Kroner, saa ska' jeg slaa Gubben ihjell!“ Og saa kan det nok være, Lars Olsen kom af Sted ind og fik lukket Døren efter sig. Saa havde han ikke mere, han skulde have sagt om Tørvæne. —

Der var en Tækker, der hed Marius, og han var meget stærk, men Christen Hansen, der var en 73—74 Tommer høj, var endnu stærkere. En Dag skete der en Begivenhed, som Marius siden gengav saaledes: „Jeg stod ved Kulen dær lige uden for Gaarden, da Christen Hansen kom kørende med et Læs Kartofler. Lige midt i Porten stod der en Ambolt, og saa siger han: „Aa, Marius, tag lige den Ambolt!“ — „Det skal jeg gerne!“ svarede jeg. „Jeg tog lige om ham, men Ambolten han blev staaende. „Det var Fandens med det Møj til Ambolt,“ tænkte jeg, og saa tog jeg ved een Gang til og det, saa det sortnede for Øjnene af mig. Men Ambolten han blev staaende. — „Ka' du inte tag den?“ sagde Christen Hansen — ja, det gjorde mig saa ondt — og nu tog han den, som det var en Fejervinge og satte den over til Siden. Uh, det gjorde mig saa ondt. Og da vi saa havde spist, saa sku' vi have vores Middagssøvn, men jeg ku' int sove. Jeg laa og tænkte paa den Ambolt. Jeg tog om ham, og jeg løftede ... det gjorde mig saa ondt!“ —

Tosse-Annes havde skaaret Birkekviste af i Skoven. Han blev meldt og kom i Retten i Helsing. Det var hos Birkedommer Petersen, han var der før Hammerich, og efter denne kom Sveistrup og senere Jacobæus.

Samtalen mellem Birkedommer Petersen og Tosse-Annes skal have været af en meget mærkelig Art. „Du har jo stjaalet Birkeris i Skoven!“ sagde Birkedommeren. „Hvem har savt dig det?“ svarede Tosse-

Annes. Siden skulde Annes aflægge Ed. „Du skal sige ligesom jeg: „Jeg sværger!“ — „Ja, jeg sværger med.“ — „Du skal sige det samme, som jeg siger. Jeg sværger!“ — „Ja, jeg sværger med!“ fortsatte Tosse-Annes, og det endte med, at de maatte lade ham løbe. —

For halvfjerdsindstyve Aar siden levede der i Tibirke et Par Originaler, hvoraf den ene gik under Navnet Smeden, mens den anden efter sin Oprindelse blev kaldt Skaaningen.

Nu laa Skaaningens Kone paa Esbønderup Sygehus, og saa fandt Smeden paa at skrive et Brev til Skaaningen, hvori der fra Sygehuset blev meddelt, at hans Kone var død. Skaaningen fik sit gode Tøj paa og traskede til Esbønderup, hvor det viste sig, at Konen havde det meget godt. Hun stod netop for og skulde hjem.

Skaaningen lovede sig selv, at denne Streg skulde blive hævnnet. Nu vidste han, at Smeden havde solgt en halv Snes Gæs til en Mand i Valby, de skulde leveres lidt før Mortensaften. Da Skaaningen kom hjem, gik han ind til Smeden og fortalte, at havde talt med Manden i Valby, og han havde bedt ham sige til Smeden, at Gæssene skulde leveres med det samme. Det kunde ikke passe, indvendte Smeden, vi var jo først lige kommet ind i Oktober. Jo, bedyrede Skaaningen, det var aldeles bestemt.

Dagen efter drev Smeden af Sted med en halv Snes Gæs. Der er en lille Mil fra Tibirke til Valby, saa det tog jo nogen Tid, inden han og Gæssene naaede Vejs Ende. Men da Smeden naaede Valby og skulde til at aflevere Gæssene, erklærede Manden, at han skulde ingen Gæs have paa denne Tid af Aaret. Det var bare Løgn, han havde aldrig set Skaaningen for sine Øjne.

„Saa sku' da ogsaa Satan raspe i Skaaningen!“ og Smeden maatte jo af Sted hjem med Gæssene. Men da de naaede Holløse Bakke, kunde Gæssene ikke mere. Saa maatte Smeden tage en Gaas under hver Arm og bære dem til Tibirke Bro. Fem Gange maatte han løbe ned ad Holløse Bakke, før Gæssene var bjerget i Land.

Men da Skaaningen siden hørte, hvordan den Hjemtur var gaaet for sig, fandt han, at nu var Turen til Esbønderup Sygehus hævnnet.

Dengang vi i Begyndelsen af Halvfjerdserne fik Kroner og Øre i Stedet for Daler og Skilling, var Smeden en Dag inde i Butikken nede i Tisvilde, og han sagde da til Fogden: „Det bliver Satan raspe mig ikke til noget med de nye Penge, for vi er nogen Stykker ude i Bakkerne, som har bestemt os til at sætte os imod det!“

Han fortalte ogsaa, at til hans Bryllup havde de faaet tre Slags Steg: Flæskesteg, Svinesteg og Skinke.

Før han flyttede til Tibirke Bakker, havde han en ejendommelig Oplevelse i Ramløse, hvor der laa et Menneske, som ikke kunde dø. Nu troede man dengang, at den syge kunde faa Udløsning, hvis der blev hentet en Haandfuld Jord paa Kirkegaarden og lagt paa vedkommendes Bryst, men det skulde ske stiltiende. Smeden paatog sig en Aften Hvervet. Han fik ogsaa fat i Jorden, „men,“ fortalte han „jeg var omtrent naaet hjem, da jeg stødte Foden mod en Sten. „Av, for den raspende Sygel“ sagde jeg, men jeg tav ligegod!“—

En Hønekræmmer kom kørende ned ad Holløse Bakke. Pludselig blev Hesten sky og satte i fuld Firspring af Sted ned ad den lange og stejle Bakke. Bag i Vognen var der Kasser med Kyllinger, og midt under Farten begyndte en af Hanekyllingerne at gale:

„Det gaar ga-alt! Det gaar ga-alt!“ Det gjorde det ogsaa, for lidt efter løb Hjulet i Grøften, Vognen væltede, og dær laa Hønskræmmeren, Kasserne og det hele. Men Hanekyllingen begyndte nu paany at gale, og denne Gang sagde den: „Stødt' du dig no'd? Stødt' du dig no'd?“

En Tid efter var Hønskræmmeren i Selskab med en Mand, der hed Lars Peder, og Lars Peder kunde da ikke nære sig for at minde ham om den uheldige Køretur, og han vidste ogsaa Besked med, hvad Hanekyllingen havde sagt. Men det blev Hønskræmmeren vred over, og saa udbød han: „Jeg si'er, jeg si'er, Lars Peder, du skylder mig halvtreds Øre — nu ska' 'ed frem!“

Mange Aar senere talte Hønskræmmeren med en Nabo om sin Søn: „Jeg si'er, jeg si'er, nu har jeg faaet min Søn ud i Verden. Saa længe han gik hjemme, kunde han godt være noget køjter og noget ravnoset, men nu skriver han Brev hjem, og nu skriver han: „Kjerre Fa-rr!“ —

La's Søren kunde vel være en 56—57 Tommer, da han skulde paa Session. De, der var under 60, var Undermaalere og blev kasseret. Paa Sessionsdagen traf La's Søren en Karl fra Smidstrup, og da de stillede sig med Ryggen mod hinanden, viste det sig, at Smidstrup-Karlen var en kvart Tomme mindre, hvorfor La's Søren med Stolthed i Stemmen udbød: „Min Højde naar du aldrig!“ —

En Mand, der hed Niels Morten, havde to Sønner, som begge havde studeret. En Dag da han traf Lars Pe'sen, fortalte han, hvordan det var gaaet dem, og der udspandt sig da følgende Samtale: Niels Morten: „Se, min ene Søn han er blevet Kandidat filosofia.“ Lars Pæ'sen: „Hja — ser man ded. Ser man ded.“ — „Og min anden Søn han er blevet Kandidat theolo-

giæ.“ — „De' war nowwed ded, de' waa 'ed. — Men ska' vi int gaa ind og tage os en Søb?“ Det var noget, han vidste hvad var. —

En Mand, der hed Per, kørte undertiden med Fisk og ernærede sig iøvrigt paa forskellig Vis. Han gik ikke af Vejen for en Snaps — tværtimod. En Dag kom han ind til en Gaardmand, der var en stor Spasmager. Han blev budt hen til Bordet paa en Bid Brød og en Snaps. Per spyttede fælt, da han havde faaet Snapsen. Gaardmanden kiggede paa Flasken. „Du har drukket Forgift, Per!“ raabte han. „Jeg har taget fejl og givet dig Karbolvand. Du dør, hvis du ikke faar Modgift, saa du kan komme til at kaste op!“ — „Ane!“ raabte han til Konen, „skynd dig og hent et Fad Mælk.“ Per tømte to Mælkefade, men kaste op kunde han ikke. „Nu er der kun eet Middel tilbage,“ sagde Gaardmanden, „og det er, at du kommer til at svede. Sveden er det eneste, der kan drive Forgiften ud. Desværre har jeg ikke i Øjeblikket noget Arbejde at give dig, men min Nabo har lige kørt et Skifte Gødning ud. Kan du komme til at sprede det, er du reddet.“ Som en gal fo'r Per markløs over til Naboen. „Skynd dig, Hans Pe'sen, giv mig en Greb. Jeg har drukket Forgift, jeg skal sprede Møg, jeg skal svede, ellers dør jeg!“ Hans Pe'sen troede, Manden var blevet tosset, men hentede dog en Greb. Per fo'r løs paa Møgbunkerne, og han strøede, saa der stod en hel Sky om ham. I Løbet af faa Timer var han fuldstændig gennemvaad af Sved, han havde reddet Livet, og Hans Pe'sen havde aldrig faaet sit Møg spredt paa saa kort Tid. —

To Naboer. Søren Lau's var en Mand, der havde Hovedet fuld af Gavtyvestreger. En hed Sommerdag kom han ned i Marken og hen til Naboens Skel, hvor Bonden — Niels Peder hed han — selv kørte

Slaamaskinen, mens Karlen gik og huggede Græs med Leen i Grøft og Hjørner.

„Go'Daw, Niels Peder,“ sagde Søren Lau's — han havde saaden en pibende Stemme — „det er varmt i Daw.“ — „Go'Daw, Søren Lau's, ja, ded er mejed vamt.“ — „Er du'nt tørt', Niels Peder?“ — „Aa jo-o, lidt tør i Halsen bliver man jo.“ — „Nu ska' je' gaa hjem og hente lidt Ol, Niels Peder,“ og saa listede Søren Lau's af. Lidt efter kom han tilbage med en jævn stor Kande med Gammeløl. Det var den Slags, man kalder Gammeløl med en Pind i. Naar det var kommet i Tønden, blev der hældt tre Pægle Rom i, før Spundset blev slaaet i. Niels Peder standsede Slaamaskinen, da Naboen nærmede sig. „Se her er nu en Drik Ol,“ sagde Søren Lau's, „drik du nu kun, hvis det smager dig, Niels Peder.“ Niels Peder tog sig en god Slurk, han tog en til, og efter Naboen's stadige Opfordring tog han endnu en, saa Kanden var omtrent tømt, da han rakte den tilbage til Giveren.

Niels Peder satte atter Hestene i Gang, men da han havde kørt lidt, blev det ligesom taaget for Øjnene af ham, og da han havde kørt et Par Omgange, kunde han knap nok se Rumperne af Hestene. Han kaldte paa Karlen: „Du kommer til at køre Slaamaskinen lidt, jeg skal et Ærinde hjem.“ Da Niels Peder kom hjem, kravlede han op paa Stænget og lagde sig til at sove, og saa sov han hele Dagen. Han hørte nok, at de kaldte paa ham, han skulde ind og ha' Mad, men Niels Peder havde faaet det, han havde behov, og han sov videre indtil henad Aften, saa var Taagen drevet væk.

Dagen efter var han atter nede at slaa Græs, og atter indfandt Naboen sig. „Du fik int slaaet Græs hele Dagen i Gaar,“ bemærkede Søren Lau's med sin

medfølende Stemme. „Næ-j,“ sagde Niels Peder, „der kom Bud hjemmefra, at der var kommet nogen og vilde snakke med mig, og saa blev jeg sinket hele Dagen.“ — „Naa, blev du ded, Niels Peder! Naa, blev du ded!“ Og saa listede Søren Lau's hjem til sit med et lunt Smil i Ansigtet.

En Tid efter mødtes de to Naboer paa Gæstgivergaarden „Linden“ i Hillerød, og dær fik de Søve, saa det kunde blive til noget. De drak smaa Sorte, og efterhaanden blev Søren Lau's saa medtaget, at han maatte lægges ud i et Staldrum. Dær laa han saa med et Par Dækkener over sig og sov til hen ad Aften. Saa var det blevet bedre med ham, og han fik spændt for og var ved at sidde op, da Naboen kom til. „Hør,“ sagde Niels Peder, „ska' vi int lige gaa ind og tage en lille Sort paa Falderebet?“ — „Nej, vi ska' ikke, Niels Peder, for nu er det gamle Ol betalt. — Fa'vel Niels Peder.“ Og saa kørte Søren Lau's ad Hjemmet til.

Det er jo mange, mange Aar, siden det skete, men endnu fortælles der mange Historier om de to Naboer.

Niels Peder havde en Bror, der hed Mads, og han var Handelsmand. Niels Peder handlede for Resten ogsaa lidt selv en Gang imellem. „Man er saa glad, saa glad,“ sagde han, „naar man har tjent en Øre paa en Hanekylling.“ — Men nu skete det, at Mads og en anden Handelsmand, der hed Johan, blev uklar om en Drittel Smør. Det blev til Proces, og Niels Peder blev stævnet som Vidne. Det var han ikke meget glad ved, for Mads var hans Broder og Johan hans gode Bekendt. Men han maatte jo møde i Helsing, hvor Hammerich dengang var Birkedommer. Niels Peder skulde afgive Forklaring om, hvordan Handelen var foregaaet, og han stod og vævede og vævede, saa det blev mere og mere indviklet. Til sidst blev det

Hammerich for meget, og han fo'r op: „De er jo komplet Idiot, Mand!“ — „Naa er jeg ded. — Ja, det er nok muligt. — Det er der ingen, der har sau't mig før. — Men naar Birkedommeren siger, at jeg er Idiot, saa er jeg Idiot, ded er vist nok —.“ — „Vil De herut, Mand, og det straks!“ Og Niels Peder ud af Døren og af Sted derfra — der var ingen Ting, han hellere vilde. —

Men om Søren Lau's er der mange Historier. Her er et Par Stykker af dem. En Dag han var i Hillerød, kom han ind paa „Linden“ med en Kurv i Haanden, og han henvendte sig til Værten: „Go'Daw, Mads! Du sku' vel int ha' Bro'v for en Kurv Æg i Dav?“ Mads Petersen kendte nok Søren Lau's, han lod, som han spurgte i Køkkenet og kom saa tilbage: „Nej, vi har købt, saa vi skal ingen Æg have i Dag — gaa du ind til Galberg, han tager dem nok.“ Og Søren Lau's gik ind til Galberg: „Go'Daw, Galber, du sku' vel int ha' Bro'v for en Kurv Æg i Daw?“ — „Jo-o,“ sagde Galberg, han kendte ikke Søren Lau's lige saa godt, „det kunde nok hænde. Hvor meget skal du have for dem?“ — „Aa, det ka' jeg int saa nøje sige — vi kan jo handle paa Slump. Du ka' gi' mig et Maaltid Mad og en Drik Ol.“ Det var Galberg villig til, og snart sad Søren Lau's bænket ved en god Bøf med Øl og Snaps. Da Søren Lau's havde spist, fik Galberg Kurven og skulde til at se paa Indholdet. „Nu skulde da Fanden tage ved dig, Søren Lau's, det er jo ikke andet end Graaspurveæg, der er i Kurven!“

Søren Lau's havde samlet en hel Kurv fuld af Graaspurveæg, og det var dem, Galberg havde købt.

Nu gik det jo ikke Søren Lau's lige godt hver Gang. En Dag sad han og Jens Pe'sen i Helsing Kro og fik nogle halve Kaffer med Kognak lige op til Randen af Koppen. Nu var Jens Pe'sen skaldet, og

Søren Lau's Næse var noget kulørt. De var begge voldsom ordkrænge, men spændes kunde de ikke. Saa siger Søren Lau's med sin pibende Stemme: „Naar vi skal køre hjem, Jens Pe'sen, vil du saa int køre foran? Jeg ser ikke saa godt, men nu er Maanen jo kommet op.“ — „Nej,“ sagde Jens Pe'sen med sin dybe Bas, „det behøver du int at rette dig efter. For du har selv en god Lanterne at styre efter. For naar du ser rødt Lys til Styrbord og grønt Lys til Bagbord, saa ka' du int køre i Resningen!“ —

Blandt dem, der i Høstens Tid hjalp til paa Søren Lau's Gaard, var ogsaa Hans Træskomand oppe fra Byen. Nu kunde Søren Lau's ikke nære sig. Han fandt paa snart det ene, snart det andet.

Naar Folkene var gaaet hen at faa deres Middags-søvn, puttede han Beg i deres Træsko, eller han fyldte dem med Vand, og saa kunde han komme og raabe: „Ka' I skynde jer og komme op, Folkens, der er Torden oppe, vi ska' stræve og age ind.“ De fo'r op og stak i Træskoene. Vandet kunde de hælde af igen, men naar Beget blev varmt, var det næsten ikke til at faa Tærne ud af Træskoene.

Søren Lau's var ikke saa god til at tage imod, som han var til at give. Nu var det saadan, at Søren Lau's havde aflyst sin Jagt, og han saa nøje paa, at ingen jagede paa hans Jord. En sen Efteraarsdag opdagede han pludselig oppe paa sin Gaard, at der gik en nede paa Engen med en Bøsse. Han smed Træskoene og stak i Rend ned over Markerne. Da Manden nede paa Engen — det var Hans Træskomand, der havde taget en anden Frakke paa og gik med en lang Kæp, som paa Afstand kunde ligne en Bøsse — saa Søren Lau's komme løbende, gav han sig ogsaa til at løbe, men af og til standsede han for en Vandpyt, løb lidt igen og standsede atter, saa Søren Lau's naaede mere

og mere ind paa ham, og da han endelig naaede ham, sagde han: „Naa, det er dej, Hans Træskomand, naa, det er dej — du gaar jo int paa Jagt, Hans Træskomand?“ — „Næ-j, jeg gaar blot og ser etter, om int der skulde gaa en Gjedde i en af Grøvterne, som jeg ku' prikke med Kæppen.“ — „Naa, gør du det, Hans Træskomand. Naa, gør du det. Ja, nu ska' du rigtig have manne Tak. Jeg ved godt, at nu staar alle Kørnerne oppe i Byen ude ved Govlene og griner. Du ska' ha' Tak, Hans Træskomand, du ska' ha' manne Tak!“

En Tryllekunstner. Det kan vel være en 70—80 Aar siden, at en Tryllekunstner kom til Tisvilde for at give Forestilling. Da der ikke var nogen Kro dengang, lejede han en Stue i Huset over for Telefoncentralen. Der blev reklameret for Forestillingen, og der kom da ogsaa nogle Mennesker, som blev bænket i en Stue, hvor der tværs over det ene Hjørne var hængt et Tæppe. Tryllekunstneren indkasserede Entréen og forsvandt om bag Tæppet. Det varede længe, inden der skete noget, og Folk begyndte at blive utaalmodige. En Dreng, som Tryllekunstneren havde givet 4 Skilling for at assistere, trak Tæppet lidt ned, saa hans Ansigt kom til Syne, rakte lang Næse og sagde: „Dette var Begyndelsen!“ Dernæst krængede han Bukserne ned, viste Bagen frem med de Ord: „Og dette var Enden!“ hvorefter han skyndsomst sprang ud af et aabentstaaende Vindue bag Tæppet. Ad samme Vej var Tryllekunstneren forlængst forsvundet. —

Johan Nielsen. Dengang Gaardejer Johan Nielsen (1848—1925), Fogedgaarden, Tisvilde, var blevet gammel, sad han en Dag, syg og medtaget i en Stol i sin ejendommelige Dagligstue (afbildet i min Bog „Fra Landbrugets Verden“, S. 63). Da traad-

te et Selskab af Københavnerne ind i Stuen — deriblandt, efter hvad der er blevet mig fortalt, en af de mere fremtrædende, det var iøvrigt ikke saa sjældent, at Sommergæster besøgte den gamle Fogedgaard med dens gamle og karakteristiske Bohave og Udstyr. Gæsterne gik rundt, som de var hjemme. De saa paa Billederne, gik hen til Bogreolen, tog Bøger ud og kiggede i dem. En af dem gik hen til den gamle Mand og sagde: „De har mange gode Bøger i Deres Reol!“ Den gamle og syge Mand rettede sig lidt og sagde: „Ja, men der er to Bøger, jeg ikke har. Det er Emma Gads „Takt og Tone“ og Baron Knigges „Om-gang med Mennesker“.“

Det københavnske Selskab forsvandt skyndsomt.

Johan Nielsen var iøvrigt en meget intelligent Mand. Han var belæst, musikalsk, ikke saa lidt filosoferende og dybt religiøs. I sine tidligere Aar var han Strandfoged og Toldopsynsmand i Tisvildeleje. Mens han boede her, havde han flere ejendommelige Oplevelser i sit Samkvem med Stedets Landliggere. Engang var han saaledes Gæst hos en Familie, hvor Kammersanger *Herold* ogsaa var i Besøg. Værtsfolkene opfordrede *Herold* til at synge lidt for Selskabet. *Herold* undslog sig, men Opfordringerne blev kraftigere og kraftigere. Endelig maatte *Herold* give efter, men han sang saa falsk, at det var en Gru. Johan Nielsen fandt, at det var en stor Kunst for *Herold* at synge falsk. Om Vært og Værtinde opdagede noget, vides ikke.

Det var samme Sted, at Fruen en Dag kom i stærk Skænderi med Tjenestepigen *Petra*. Det gik hedt til, og da Uvejret endelig var drevet over, smækkede *Petra* et Par Vinduer op og gav sig til med høj og klar Røst at synge: „Fred hviler over Land og By, ej Verden larmer mer.“

„Den Skarns Tøs!“ sagde Fruen til Johan Nielsen, „det er mig, hun mener.“ —

Oldtidsfund. Da Nationalmuseets Mænd en Gang for adskillige Aar siden lod grave paa Helene Grav i Tisvilde, var *N. Nielsen*, Fogedgaarden, sammen med en tilrejsende Svoger henne at se paa Udgravningen. Da de kom hjem, spurgte Bente — en gammel Kone, der havde sit Ophold paa Gaarden —, om de havde fundet noget i Graven. „Ja,“ svarede Svogeren straks, „de har fundet Helenes Skørt og hendes Korset!“ — „Ded var dow mejet,“ svarede Bente, „at det har ku' holdt sig saa længe!“

Senere maatte Nielsen fortælle hende, at det jo kun var Svogerens Spøg. Det passede slet ikke. Men derover blev Bente meget vred. „Den Løgnepose! Jeg skal aldrig mere tro et Ord af, hvad han siger!“ —

Præsten og Kognakken. For en 50—60 Aar siden havde en Gaardmand i et af de nordlige Sogne Konfirmation, idet hans eneste Søn blev konfirmeret. Til Gildet var blandt andet Præstens med. Da de efter Middagen sad og drak Kaffe, kom Gaardmanden med en Flaske Kognak. Nu var Præsten en noget snurrig Person, snøvle gjorde han, han havde desuden en noget pibende Stemme og gjorde i et hele noget kvindfolkeagtigt Indtryk. Derimod var hans Kone meget mandhaftig, og da Gaardmanden spurgte: „Vil De have en Kognak, Hr. Pastor?“ svarede hun straks: „Nej, min Mand drikker ikke Kognak!“ Hvorefter Præsten tilføjede: „Nej, je-jeg drikker ikke Kognak!“

Lidt efter gik Kvinderne ud for at se Haven. Mændene sad stadig ved deres Kaffe, og Gaardmanden bød endnu en Kognak. Han kom ogsaa til Præsten: „Vil De ikke have en lille Kognak, Hr. Pastor?“ — „Jo, Ta-Tak!“ Glasset blev fyldt, og Præsten satte

det til Livs i eet Drag. „Det sma-smagte godt! Lad mig faa en till!“ Og det fik han. —

Ejendommelige Udtryk. Det er et gammelt Ord i Tisvilde, at Nordenvind er altid kold, og saa er det lige meget, hvad Hjørne den blæser fra. —

I gamle Dage levede en Kone, der hed Torske-Børthe. Hun var indad fra Landet og gik omkring og solgte Fisk. Naar hun kom til Tisvilde, sagde hun: „Go' Daw! De' er et løjerligt Ve'r, vi har, det er mildt og dog koldt.“ —

Konen og Politiet. Ved Opklaringen af Mordet i Asserbo i Efteraaret 1937 medvirkede et Par københavnske Opdagere for første Gang i Provinsen, og de fik mange Eksempler paa, at det er forskelligt at afhøre Folk i København og i Provinsen. En af Opdagerne fortalte en lille pudsig Historie om, hvordan man maatte gaa med uforrettet Sag. Det var under Gennemtrawlingen af Egnen, hvor alle Beboerne blev afhørt, at man kom ind til en Kone, der boede alene i et lille Hus og skulde have set den saa stærkt omtalte nøgne Mand. Og saa udspandt der sig denne lille Samtale:

Opdagerne indledede med at sige: „Det er i Anledning af Mordet, vi kommer og ulejliger. Vi er Opdagere.“ Konen kiggede op og ned ad dem og sagde saa: „Naa saadan et Par Fyre er Opdagere. Hvad vil I saa have, at jeg skal bilde jer ind, at jeg er?“ — „Vi bilder Dem skam ikke noget ind. Her kan De se mit Politiskilt.“ — „Hvor har du hugget det fra, det er vel et af disse hersens Bilmærker?“ — „Vi kommer for at spørge, om De har set en nøgen Mand her paa Egnen.“ — „Nu ska' jeg sige jer en Ting bitte Børn, at hvis I begynder at bli' sjofle, ka' I godt stikke af med det samme. Maaske har I Lyst til at hilse paa min Hund.“ — „Tag det nu roligt. Det er den Mand,

der har strejft om paa Egnen, vi vil høre om.“ — „Her ude bor kun ordentlige Mennesker, og hvis der altsaa har været nogen, som at der har været uden Tøj paa, saa sku' I hellere bli'e inde i København, for det er dem derinde fra, der render og klæder sig af.“ — „Kan De ikke forstaa, at det er en Oplysning i Mord-sagen, vi vil have?“ — „Jeg ka' forstaa, at I er kommet for at faa noget ud a' mig. Men den gaar ikke. I har ingen guldressede Kasketter paa, og saa er I ikke Politier! Mon det saa ikke var bedst, I kom ud.“

Og saa maatte Opdagerne trække sig tilbage med det spinkle Resultat. ¹⁾ —

Pletvis. I en af Nordsjællands smukkeste Egne findes der en gammel Kulsvier, som er kendt af mange under Navnet Peter Søren. Han er baade kendt og frygtet for sine træffende Bemærkninger.

En Morgen kom han forbi en Kro, hvor der sad nogle lystige Københavnere. Peter Søren var just ikke i Stadstøj, og da han paa den anden Side af Vejen tog den ene Træsko af og bankede den ud, viste han, at der var Hul paa Hælen og paa Siden af Strømpen, og Tærne stak ogsaa ud. „Hov, Peter Søren,“ raabte en af Københavnergæsterne, „har du egentlig Strømper paa?“ Peter Søren bankede sindigt Træskoen ud. „Pletvis,“ svarede han saa og gik roligt videre uden at vende sig om. ²⁾ —

Direkte til Bloksbjerg. Det var en Skt. Hans Aften for nogle Aar siden. Paa en gammel Kro i Nordsjælland boede et Par ældre, meget muntre Damer. Sammen med en halv Snes andre Damer havde de lejet en gul Turistbil for at køre rundt i hele Nordsjælland om Aftenen og se paa Skt. Hans Baa-lene.

En gammel Maler, som boede paa Kroen, havde travlt bag ved Vognen, inden de kørte. Ingen af Da-

merne kunde forstaa den Munterhed, Køretøjet vakte overalt, hvor de kom. Først da de steg ud, forstod de Grunden. Og man kan tænke sig Munterheden, hver Gang Bilen med de ældre Damer Skt. Hans Aften kørte frem, for bag paa Vognen stod nemlig med store Bogstaver: „Rutebil direkte til Bloksbjerg.“ ³⁾

Endnu et Par Historier. Følgende to Smaatræk er fra Sjælland, uden at jeg er i Stand til at oplyse hvor.

For mange Aar siden havde en sjællandsk Amtmand henstillet til Medlemmerne af Amtsraadet, at de undlod at ryge i Amtsraadmødet. Amtsraadsmedlemmerne maatte derfor blive meget forbavsede, da de i det næste Møde saa Amtmanden tænde en Cigar. „Er der Forskel paa Amtmanden og os?“ spurgte et af de modigste Medlemmer. — „Nej,“ svarede Amtmanden. „Men paa Cigarerne.“ —

Paa en sjællandsk Sidebane hørte en Mand forleden et ejendommeligt Ordskifte.

Paa Sædet overfor sad to Mænd og tav. Endelig brød den ene Tavsheden og spurgte: „Er der noget, du er ked a', Karl?“ — „Næ-æ-h.“ — „Ja, saa er'ed Fandme oss din egen Skyld, for der er da nok og være ked a' —“ ⁴⁾ —

FYNBOER

Æresporten. I en fynsk Landsby var der Bryllup. Formanden for Skytteforeningen og Byens Gymnastiklærerinde skulde smedes i Hymens Lænker.

For nu at hædre de to unge, der var meget afholdte af Egnens Folk, besluttede Skytteforeningen at rejse en Æresport uden for det lykkelige Brudepars fremtidige Hjem, et Hus i Landsbyen. Æresporten blev rejst og pyntet med Grønt, Blomster og Flag. For nu at vise Folk, at det var Skytteforeningen, der havde

forestaaet Arrangementet, og for at hædre Brudgommen som Foreningens Formand, blev Skytteforeningens Fane hejst over Æreporten, og Fanen havde et for Brylluppet passende Motto til Inskription. Det lød nemlig: „Med Fred for Øje, men beredt til Kamp.“ —

Klattet bort. Direktør Peter Kjær er vendt hjem fra det solbeskinnede Sicilien. Direktøren var i Rejseselskab med en flegmatisk fynsk Gartner og hans Hustru. En skønne Dag stillede Gartneren imidlertid uden Fruen, efter at han havde været paa en Udflugt sammen med hende. De øvrige rejsende spurgte forfærdet: „Ja, men hvor er ~~der~~ Deres Frue?“ — „Min Kone,“ sagde han paa sit ~~et~~ syngende Maal. „Det ved jæ skam itte, man gaar jo altid og klatter noget væk, naar man er paa Rejse.“ —

Ogsaa et Argument. En Mand havde hentet Dyrslæge i Middelfart til et sygt Kreatur. Da han bagefter blev bedt ind paa Kaffe i Stuen, saa han en ældre Kone sidde henne i en Krog og bevæge Læberne saa underligt. Dyrslægen spurgte, hvem hun var. „De æ mi' Koune,“ sagde Manden. — „Men hvad fejler hun dog?“ sagde Dyrslægen, „jeg synes, hun ser saa underlig ud i Ansigtet.“ — „Ja, hun ka'tte snakke — de æ Kæven, der er ga'en a' Le'.“ — „Men skal De dog ikke ha' hentet Lægen til hende?“ spurgte Dyrslægen. — „Næ — hva' — hun har jutte nøve aa sku' ha' savn,“ svarede Manden. —

Trøstende Ord. En Præst, der er noget distræt, talte paa en fynsk Jernbanestation med en Kone fra sin Menighed og spurgte, hvorledes hendes Søster, der er noget svagelig, havde det.

„Jo Tak, Hr. Pastor,“ svarede Konen i bedrøvelig Tone, „det maa jo gaa. Hun er rejst til Bogense.“ — Præsten, der aandsfraværende havde set ud i Luften

og kun af Konens sørgmodige Tonefald havde sluttet, at Søsteren var død, sagde medfølende: „Vi maa trøste os, kære Fru Petersen, den Vej skal vi jo alle.“ —

De skrev under. I et midtfynsk Sogneraad skal følgende Tildragelse være foregaaet: Formanden fremlagde som sædvanlig en Række Papirer til Underskrift, og Papirerne cirkulerede, mens Medlemmerne satte deres Navne under. Men nu var Sogneraadsformanden en stor Spøgefugl, og han havde lagt et Papir ind, som han selv havde udfyldt. Paa dette stod, at Medlemmerne forpligtede sig til et helt Aar igennem gratis at køre Sogneraadsformandens Staldgødning ud. Dette Papir blev underskrevet ligesom de øvrige, medens Sogneraadsmedlemmerne blev lidt lange i Ansigterne, da Sogneraadsformanden, efter at have faaet Papirerne tilbage efter Cirkulationen, gav Meddelelse om, hvad de havde skrevet under paa. —

Til Bys. Her er en gammel Anekdote i moderniseret Form. For mange Aar siden mødtes to Gaardmænd paa Odense Gade. „God Dav, Lavs — er du kommen til Bys i Dav?“ spurgte den første. — „Jov, det er jeg,“ svarede den anden. — „Er du gaaeyes (gaaende)?“ — „Nej, det er jeg ette.“ — „Er du kørejes?“ — „Nej det er jeg hejer ette.“ — „Saa er du cyklifies?“ — „Nej, jeg har ingen Cykle.“ — „Jamen, hvordan er du da kommen herind, Menneske?“ — „Jeg er trækkejes med en Tyr!“ —

Denne Historie har forskellige Varianter. Her er en, som dukkede op i Bladene to Aar efter den foregaaende: „Ih, næh, Gudav, Mads Pajsen, er du osse kommen til Marked i Dav.“ — „Ja, de æ je, Gudav, Lavs“. — „Ær du kørendes hertil?“ — „Næh, det æ jette.“ — „Saa æ du kaske riendes.“ — „Næh, de æ jette.“ — „Ja, men du cykler jutte, men' je.“ — „Næh, de gør jette.“ — „Saa er du altsaa goendes hertil.“ —

„Næh, de æ jette.“ — „Ja, men paa hvad Maade æ du da kommen hertil, Menneske?“ — „Je æ kommen trækkende med en Ko.“ —

Disse Historier stammer fra ældre Tid. Fra vore Dage er imidlertid følgende:

En Flok unge fra Landet kom Arm i Arm gaaende, glade og smaasnakkende, gennem Kongens Have. De skulde paa Teater og se „Aladdin“. Imod dem kom en Bybo, antagelig en Repræsentant for et eller andet. Idet han passerer den glade Flok unge, siger han. „Ja, Bønder er jo Bønder.“ — Han fik dog ikke Lov til at dø i Synden, idet en ung Pige ogsaa kom til at tænke højt. Hun sagde: „Ja, og Idioter er Idioter.“ —

Fynsk. Det blide fynske Sprog kan til Tider virke lidt mærkeligt paa den udenforstaaende.

Aarsagen er bl. a. den, at Fynboer har Vanskelighed ved at udtale blødt d, ligesom n i Slutningen af Ordene ogsaa er tilbøjelig til at forsvinde.

En Mand var forleden Vidne til følgende Samtale mellem to Svendborgdreng, der begge stod med deres Cykle. Idet den ene faar Øje paa en tredie Dreng, der kommer cyklende, siger han: „Va' e ha'?“ — „Ha' e Bu'!“ — „Aa va' e du?“ — „Je, e aa Bu'!“ — Og saa var altsaa denne Præsentation overstaaet! —

To fynske Typografer stod forleden og talte om en Kliché af en Mand, hvis Billede skulde bruges i Avisen. Saa siger den ene spørgende: „Ha ha Hae-Skæg?“ — „Ja, ha ha.“ Oversat paa Højdansk: „Havde han Hageskæg?“ — „Ja, han havde.“ —

Følgende Historie skal læses paa Fynsk, paa det rigtige klingende, melodiske Sydfynsk, for saa faar man det rette ud af den.

Det var paa et Møde i en sydfynsk By, at en Taler til sidst med Alvor i Stemmen sagde omtrent følgende: „Men inden vi gaar fra dette Møde, maa vi hu-

ske paa de tre Bogstaver, som maa vinde ind i vore Hjerter. De tre Bogstaver, som kan gøre Mennesker over hele Jorden lykkeligere og gladere, disse tre Bogstaver: F R E.“ Saadan udtales Fred paa Fynsk. —

BLANDT JYDER

Fra Tørring Station. Her er et Par Historier fra Tørring, en Stationsby Vest for Horsens. Banelegemet strækker sig ind midt i Byen med Stationsbygningerne mod Syd og en Vej med en Husrække mod Nord. I tidligere Tider var Pladsen med Sporene ikke indhegnet, og Folk, der boede Nord for, gik gladelig over Sporene, naar de skulde med Toget eller i det hele havde Ærinde paa Stationen. Det var Driftsbestyrer og Stationsforstander, som rimeligt kunde være, ikke videre tilfredse med, og det affødte derfor nu og da smaa Sammenstød. En Dag kom saaledes Mejeribestyrer *Petersen*, der iøvrigt var en dygtig Mejerimand og særlig kyndig, hvad Maskiner angik, gaaende over Sporene. Driftsbestyrer *Stensballe*, der fik Øje paa Manden, fo'r hen imod ham og raabte: „De maa ikke gaa over foran Lokomotivet! Det er farligt.“ — „Aa, det skal De it bryde Dem om, Stensballe.“ svarede *Petersen* roligt. „A skal it gøre Deres Lokomotiv noget!“

En Dag kom en Murer — *Jensen* kan vi kalde ham — ovre fra den nordre Side drivende med to Svin over Sporene. Det fik Stationsforstanderen Øje paa, og han forsøgte at afværge Ulovligheden. Han satte sig i rask Bevægelse hen imod Manden og udbrød: „Hvor skal De hen med de Grise?“ — „Hwa!“ svarede *Jensen*, det er jo ikke saadan at høre alting. — „Jeg siger: Hvor skal De hen med de Grise?“ —

„Dem skal A øwer o ha leveret!“ Og Jensen drev roligt videre med sine Svin. „Jamen det maa De ikke! De har ikke Lov til at færdes her paa Banelegemet.“ Jensen, der stadig var kommet nærmere mod Maalet, svarede med urokkelig Ro: „Aa, nær A først er kommet saa vidt, saa maa A vel nok!“ — „Nej, De maa skam ikke, De maa vende tilbage og drive Grisene udenom.“ — „Saa kan 'et snaar ett betaal sæ at levere dem!“ — Under disse Bemærkninger havde Murer Jensen stadig passet paa at drive paa Svinene, og et Øjeblik efter, at han havde faaet Stationsforstanderens endelige Ordre, var han netop naaet over til Indelukket, hvorfra Svinene til Horsens Andels-Svineslagteri læssedes.

En anden Gang gik det ham knap saa godt. Til Læsning af Kvæg anvendte man en fast Rampe. Engang skulde denne Rampe fornyes, og Baneformanden kom hen til den ny Stationsforstander og spurgte, om han kunde anwise ham en Murer. Ja, der var jo da Murer Jensen. Der gik Bud efter Manden, og han kom ogsaa til Stede. Den nye Rampe bestod af to støbte Flader, der skulde passes ind i nogle False. Det var nu ikke saa helt let. Jensen prøvede paa den ene Maade, han prøvede paa den anden. Han lagde Hovedet lidt paa Skraa for ligesom at tage Maal. Han forsøgte paany, men Pladen vilde stadigvæk ikke falde til. Til sidst samlede Murer Jensen sit Værktøj sammen, puttede det i Spanden, keg lidt op mod Skyerne og bemærkede: „A trowwe, de' vil te' o snel“ Og dermed listede han hjemad. —

Driftsbestyrer Stensballe var en meget interesseret Mand. Især var han ivrig, naar et Valg nærmede sig. Engang da der skulde være Sogneraadvalg, var han meget optaget af, hvem der muligt skulde paa Listen fra de forskellige Sider. Naar han var ude at gaa,

drøftede han Spørgsmaalet med dem, han traf paa, saaledes ogsaa med en gammel Staldmester: „Hvem mener De nu, vi skulde opstille, Carl Carlsen?“ — „Aa, Driftsbestyrer, det forstaar A mæ no ett o. Det, A forstaar mæ o, det et Par halve Stykker Mad, en halv Bajer og maaske en lille Snaps til!“ —

Gamle Skomager Jessen stod en Dag uden for sin Dør og læste i *Revue*n, der blev udgivet af *Louis de Moulin* — Lovst de Mulens Revu, som Jessen kaldte Bladet. I det samme kom Stensballe forbi. Da han saa gamle Jessen, standsede han: „Naa, God Dag! Hvordan har De det? Hvad er det, De læser?“ — „Aa, det er Lovst de Mulens Revu!“ svarede Jessen. „Nej, det maa De ikke læse. Det er da for galt!“ — „Det er udmærket Løsning,“ svarede Jessen, „for det, En løser heri, det sover En godt atter, for En ved, det er Løwn det hiele!“ —

Jessen var en meget vittig Mand og kendt for sine rammende Svar. Den, der skriver dette, har ogsaa engang været hans Kunde og mindes ham med Glæde.

Et lille Træk, som en Ven har fortalt mig fra den Tid, skal lige anføres. En ung Pige kom ind til Jessen med en Sko, hvis Saal var gaaet løs. „Jeg kan da ikke forstaa, hvordan det er gaaet til,“ bemærkede hun. „Det er ikke gawwen til, det er gawwen fra!“ svarede Jessen med urokkelig Alvor. —

Der var en Maler i Byen, som nu og da drak lidt for meget. Under saadanne Forhold var han fuld af Vittigheder og pudsige Indfald. En Dag, da han var til Marked i Give, havde han en lille Donner paa. Mens han gik omkring paa Markedet, kom han forbi et Par Mænd, der stod og handlede om en Hest. Det vilde imidlertid ikke rigtig gaa i Orden. Den ene holdt den andens Haand og klaskede sin højre ned i den Gang paa Gang, men det afgørende Haandslag

faldt ikke. „Hvad er I imellem?“ spurgte Maleren, der netop var kommet til. „Vi er 15 Kr. imellem!“ — „Femten Kroner, det er ett nowwed — dem betaler A!“ Men da de to Mænd et Øjeblik vendte Ryggen til, forsvandt Maleren i Vrimmelen. Nu fik imidlertid de to Mænd travlt, for nu gjaldt det om at finde den Mand, der havde givet det flotte Tilbud. Efter længere Tids Leden fandt de ham endelig. „Hør min gode Mand, det var de 15 Kr.“ — „Hvad er det for 15 Kr.“ — „De 15 Kr., vi var imellem om æ Hest!“ — „Æ Hest! Fanden med æ Hest — træk den uden for æ By o skyd 'en!“ —

En Dag da Stationsforstander Poulsen og hans Kone sad og hyggede sig i deres Dagligstue, bankede det paa Døren, og ind traadte Maleren, han var lidt bedugget. „God Dag!“ sagde han. „God Dag, Maler,“ svarede Poulsen, „værsgo og kom indenfor!“ — „Maa A spørge: Er det Dem, der besøger mæ, eller er det mæ, der besøger Dem?“ — „Hvorfor spørger De om det?“ — „Jo, for hvis det er Dem, der besøger mæ, saa giver A en Bajer!“ — „Ja, men det gør jeg sandelig ogsaa! Sid ned, Maler!“ Og et Øjeblik efter var Genstanden paa Bordet. —

Manden og Doktoren. I Uldum boede en Mand, der hed Mads. En Dag var hans Kone blevet syg, og han hentede da Læge Tesch. Der var noget galt med Hovedet, og Tesch sagde: „Hun skal have Iglers paa Panden. Dem kan De faa paa Apoteket.“

En Tid efter mødte Lægen Mads paa Gaden. „Naa, hvordan gaar det med Deres Kone?“ — „Ja, det er ett godt, men det er da bejjer!“ — „Hvordan gik det med Iglerne?“ — „Ja, de wa ett let o fo nier. A stejt dem o æ Pand, og A kom godt med Smør o, men endda knev'et grov for hind' o fo dem nier.“

Nogen Tid efter var det Mads, der var blevet syg.

Han gik hen til Tesch, som undersøgte ham. „De har Mavekatahr!“ erklærede Tesch. — „Hwa er'et, Di sejjjer — er mi Maw for tahr. Det haad A da aaller trow. A drikker da en Bajer o en Dram næsten hvæ Daw, saa skuld' En da ett tøkk, te æ Maw ku blyw for tahr!“ —

Mand og Kone. Man siger, at Jyder er paaholdende, og at de tænker sig om adskillige Gange, før de foretager sig noget, der skal koste Penge. Lars Pæsen var ikke anderledes end saa mange andre Jyder. Nu havde han besluttet at gifte sig, og han havde da ogsaa udvalgt sig en Brud, en af den solide Type, der ikke er bange for at tage fat i Mark og Hus. Men Lars Pæsen vil dog gerne være helt sikker paa, om hun er den rigtige for ham, saa han underkaster hende et helt lille Krydsforhør, før han frier.

Til sidst spurgte han ængsteligt — for Lys koster Penge: „Læser du i Sengen, Karen?“ — „Kun, naar det er Maaneskin!“ svarede Karen. Saa friede Lars, og en Uge efter var de gift. ¹⁾ —

Vendelboen Anders Peter har holdt to Taler i sit Liv. Ved Brylluppet sagde han, idet han rejste sig, henvendt til Svigerforældrene: „Tak for Marie!“

Ved Sølvbrylluppet tog han ogsaa til Orde og sagde da: „Tak, Marie!“ —

En Nordjyde havde været i Byen for at spille Kort og kom sent hjem. Han var egentlig lidt skidt tilpas og ængstelig for, hvad Konen vilde sige. Han svedte og spekulerede, men hittede til sidst paa en Krigslist, som han selv fandt helt god.

Forsigtig listede han ind i Soveværelset, trak Tøjet af og gik paa Hosesokker hen til Vuggen, som han satte højlydt i Fart. Efter Planen vaagnede Konen, og efter Planen spurgte hun, hvad det var, han lavede. „Ja, naar du int siel wild ta dæ o' den bette, saa

maatt A jo sto op," svarede han. — „Ja, do er en flenke Kaal," svarede Mutter søvnigt, „men si no hellere aa kom i Seng, for den bette legger we' mæl" 2) —

Jens var en lun Jyde og et fredeligt Gemyt. Hans Svaghed var Aalborg Marked. Det kneb altid med at komme derfra igen, skønt han vidste, at Konen laa derhjemme og ventede paa ham. En Nat efter et Aalborg Marked kom Jens ikke hjem til Gaarden, førend Klokken var fire om Morgen. Han var ikke særlig begejstret, da han saa, at vor Mor brændte Lys i Soveværelset. Men han spændte dog fra og satte i Ro og Mag Hestene paa Stald.

Da han omsider traadte ind i Soveværelset, rejste Konen sig i Sengen, pegede paa „Bornholmeren" og sagde: „Jens, Jens, Klokken er snart halvfem." — „Ja, lille Mor. Men det havde den væ't al'iwel," svarede Jens og slukkede Lyset. 3) —

Der sad tre Ægtemænd paa et mindre Værts-
hus i Aalborg. Blandt de mange spøgefulde Ind-
fald, som Øllet inspirerede dem til, var ogsaa dette,
at de hver især skulde gøre, hvad Konen sagde,
naar de kom hjem. Den, der ikke gjorde det, skulde
give en Omgang næste Gang, de mødtes. Den første
var saa uheldig at løbe mod Kakkelovnen, da han
kom hjem. Konen raabte: „Riv hellere hele Kakkel-
ovnen ned!" Hvad Manden derefter gjorde. Den an-
den kom til at støde til en Urtepotte, hvorpaa Konen
raabte: „Smid hellere alle Blomsterne ud ad Vin-
duerne!" Det skete. Den tredie snublede paa Trap-
pen, og Konen raabte ned til ham: „Fald hellere ned
og bræk Halsen!" — „Nej," svarede Manden, „saa
vil jeg hellere give den Omgang." 4) —

For mere end en Menneskealder siden blev der
paa en vestjydsk Kirkegaard begravet en ung Kone.

Manden, der fornylig var blevet Enkemand, gik grædende om paa Kirkegaarden og syntes utrøstelig. Præsten forsøgte dog med gode og velvalgte Ord at faa Manden i Ligevægt igen. Dette lykkedes, idet Enkemanden sagde: „A græder ett for hind, der æ dø, men hvordan faar A en anden?“ —

En Landsbylæge blev en tidlig Morgen for en Del Aar siden kaldt ud til en syg Kone et Sted paa den jyske Hede. Den gamle Hedebonde hentede ham ved hans Bopæl. Paa Landevejen passerede de et andet Køretøj, ligeledes med en gammel Bonde paa Bukken. De to Mænd lod til at kende hinanden. De holdt Hestene an, og der udspandt sig følgende Samtale: „Godaw, Jens!“ — „Godaw, Per!“ — „Naa, du er ude at køre saa tidligt ...“ — „Jah ...“ — „Ja, A ser det.“ — (Pavse). — „Jah ... Naa faawal Per.“ — „Faawal, Jens.“ — Og saa kørte de begge videre. „De lod til at kende den Mand,“ sagde Lægen. — „Ih, ja,“ svarede Bonden. „Det var da mi' Bror! Han bor nede Sønden for Herning. A har it' set ham de sidst tyw' Aar!“ —

En sindig Jyde kom en Dag ind til sin Nabo, hvor man netop var i Lag med Middagsmaden. Nabo-konen inviterede gæstfrit Manden til at spise med, og han lod sig ikke nøde. Først da Middagsmaden var gledet ned, erklærede den sindige Jyde: „Ja, se, jeg kom nu ellers for at laane et Reb, for Mutter er faldet i Brønden!“ —

Vestjyder har Ord for at være sindige, og følgende Historie kunde tyde paa, at det er rigtigt. Det var Bondeknøsen Jens, der væltede med et stort Læs Hø uden for en Kro, hvilket fik Kromanden til at invitere Knægten paa en Kop Kaffe for at muntre ham lidt op. Drengen lod Hø være Hø og nød den dampende Kaffe med Velbehag og Glæde. „Sku do no ett stræw

og blyw færði mæ æ Kaffe," sagde Kromanden, „saa do ka kom hjem og fortæl di Faaer og Muer, at do vælted med æ Læs!" — „Det haar saamænd ingen Hast," svarede Jens, „de we'ett godt. De ligger nemlig under æ Læs!" ⁵⁾ —

Jyderne siges at være slemme til at drille, og noget er der om det. En meget lille Husmand oppe Nord paa havde faaet Øgenavnet Kræn Kortben. Desværre hørte Kræn en Dag Navnet, og han blev meget, meget vred. De hensynsfulde Naboer tog aldrig mere Øgenavnet i deres Mund. Fra den Dag hed han Kræn Lont-fra-æ-Himmel. —

Fra Jellinge-Eggen fortællles følgende Historie: Et Par Gaardmænd, der var fine Venner, var taget til Skovauktion, og efter endt Forretning skulde de have sig en Bid Brød og en Dram. Denne sidste havde den ene med sig i en Flaske i Lommen. Han rakte først Flasken til Vennen, som tog en ordentlig Slurk — uden at fortrække en Mine, hvorefter han rakte Flasken tilbage til Ejermanen, som heller ikke spyttede i Flasken, men næppe havde han slugt den store Mundfuld, før han gav sig til at spytte og hvæse, idet han udbrød: „Hvorfor so'ed do ett, te A haad townen Petroleum mæ?" hvortil den anden ganske roligt svarede: „Ska A dø, sku do aal!" ⁶⁾ —

To nu afdøde Bælumborgere, Jernstøber Nielsen og Ølkusk Jens Pedersen, var meget gode Venner, men gav altid hinanden et lille Hip, naar Lejlighed gaves.

Saaledes fortællles der følgende: Ved et Selskab paa Bælum Kro for nogle Aar siden kunde Jens Pedersen ikke dy sig, men udbrød: „Jeg gad vide, hvad Jernstøberen tjener sin Føde ved, for hver Gang jeg kommer forbi hans Ejendom, ser jeg hans Fjæs inden for Vinduet." — „Ja, hvad venter du ellers at se?"

replicerede Jernstøberen. — „En Dag kom jeg tilfældigt til at vende den anden Ende til Vinduet, men saa raabte Folk: „Goddaw Jens Pæsen!“ Saa skulde Jens Pedersen ikke have mere sagt. 7) —

To lune Jyder nød deres Middag sammen efter Markedet. Den ene blev kaldt til Telefonen. Den anden fyldte godt med Peber og Sennep i den førstes Tallerken med det Resultat, at Taarerne løb ham ned ad Kinderne, da han havde taget den første Mundfuld. Men selvfølgelig — en Jyde giver sig ikke over. „Hvad græder du for?“ spurgte den lumske Kammerat. — „Aah, A kom te' at tænke paa, at vi jen Gaang, da A var syv Aar, var ude at sejle,“ lød Svaret, „og saa kæntrede Baaden, og min Faaer drownedede ... min Muer drownedede, og min Søster drownedede det var kun mæ, der blev reddet.“ De spiste videre i Tavshed — saa blev den anden kaldt til Telefonen, og den første vilde nu hævne sig og serverede sin Ven en ordentlig Snaps Worcestersauce — med det Resultat, at nu var det den anden, der græd. „Hvad græder du nu for?“ spurgte han. „At du ikke druknede sammen med den øvrige Familie,“ lød Svaret. —

Paa en Land-Telefoncentral i det nordvestlige Jylland var der en Gang for mange Aar siden en ældre Bestyrer, som havde en uovervindelig Lyst til at aflytte Folks Telefonsamtaler, men naar man bebrejdede ham dette, vilde han aldrig indrømme, at det var ham, der havde bragt Enkeltheder af private Samtaler videre.

To Gaardejere vilde imidlertid gribe ham paa fersk Gerning og give ham en Lærestreg. Den ene ringede den anden op — over Bestyrerens Central: „Naa-e, ja — saa dø'e han altsaa.“ — „Naa-e, dø'e han saa — aa, ja.“ Nu var Bestyreren paa Kogepunktet af Spænding efter at faa at vide, hvem der var død,

han forglemte sig og brød ind i Samtalen. „Hvem er det, der er død?“ Det varede lidt, saa lød det fra den anden Ende af Traaden: „Aa, det er saamænd vor gammel Hankat!“ Bestyreren lyttede aldrig mere til andres private Samtaler. —

I et af de mørklagte Jernbanetog i Jylland indtraf følgende Episode:

En af Passagererne vidste saa alt for god Besked med enhver Ting vedrørende Krigen. Der var ikke de militære Detailler, han ikke kendte, og han krammede villigt ud af sin Viden. Hele Kupéen lyttede interesseret og spændt, indtil en af de rejsende i Halvlyset tog Mod til sig og afbrød den meget vidende Strateg: „Sig mig, har De ogsaa hørt, at der ligger seks Torpedobaade i Skanderborg Sø?“ — „Det siger De ikke,“ faldt den bedrevidende ind. „Hm, jeg mener, hvordan er de dog kommet dær?“ — „Man siger, de er sat ud som smaal“ — Saa blev der ikke talt mere om Krigen i den Kupé. ⁸⁾ —

Handel. Den afdøde Skomager i Thise og hans Broder, der havde et lille Landbrug paa hver Side af Vejen, var begge Spøgefugle og søgte at have hinanden til Bedste, naar Lejlighed gaves. En Dag kom Broderen med et Faar, og Skomageren blandede sig i den Klynge, der stod og vurderede Faaret. „Du skulde have købt et sort Faar, de sorte Faar æder ikke saa meget som de hvide,“ sagde Skomageren belærende. — „Det er vel ens,“ mente Broderen. — „Nej, for der er ikke saa mange af dem,“ forklarede Skomageren med Latteren paa sin Side. ⁹⁾ —

En af Strandfogderne paa Vendsyssels Vestkyst havde anmeldt en Mand for at have stjaalet Tømmer paa Stranden, og gamle Søren Klit var indkaldt som Vidne i Sagen. Den anklagede og Søren Klit var Naboer, og Søren vilde meget nødigt ødelægge det gode Naboskab ved at vidne imod ham.

Det havde ikke været muligt for Dommeren eller Politimesteren at faa den anklagede til at indrømme, at han havde taget noget paa Stranden, og da Søren Klit kom ind, spurgte Dommeren: „Har De set Deres Nabo stjæle Træ paa Stranden?“ — „Aaller dej mejste Pej (aldrig den mindste Pind),“ svarede Søren. Paa dette Vidneudsagn slap Naboen for Tiltale. Han havde nemlig altid taget det største, han kunde finde. —

En gammel Høker, der levede i Vendsyssel efter Aarhundredskiftet, var ikke kyndig i Skrivekunsten og havde sit eget Bogholderisystem. En Dag kom en Mand ind og ønskede at betale en Gæld. Høkeren fandt et Ark graat Papir, saa paa det og sagde: „Tak, det er fire Kroner.“ — „Jeg synes, det er meget for saadan en lille Ost!“ bemærkede Kunden. — „Ja, det har du skam Ret i, det var jo kun en Ost,“ svarede Høkeren og viste en Cirkel paa Papiret, „men jeg læste fejl, for der har været en af de nederdrægtige Fluor her lige i Midten, og saa betyder det en Slibesten. Nej, der er skam kun halvanden Krone. Tak.“ ¹⁰⁾ —

En af Aarhus Bys Skræddere ringede en Aften paa hos en af sine Kunder og meddelte, at han nu vilde have det Sæt Tøj tilbage, der ikke var betalt Afdrag paa i flere Maaneder.

„Det gør mig ondt at maatte hente Tøjet,“ sagde han, „men jeg er nødt til det, da der ikke engang er betalt saa meget, som det har kostet mig at sy.“ — „Det siger De altid,“ sagde Køberen, „men hvad tjener De saa Deres Penge ved, maa jeg spørge?“ — „Aah,“ svarede Skrædderen, „jeg tjener lidt paa det Papir og Sejlgarn, jeg bruger til Indpakning af Tøjet.“ ¹¹⁾ —

Jeppe Larsen var Jyde, og Tørveproducent var han

i den store Stil, men Mosen laa en Mils Vej fra Hjemmet. Med Naboen, Ole Christoffersen, var hans Forhold kun saa som saa, men de opretholdt dog en Slags væbnet Neutralitet mellem sig. En Dag var Ole paa en Spadseretur saa uheldig at falde og forstuve Foden, saa han knap kunde røre sig. Han laa i Vejgrøften og klagede sig, da Jeppe netop kom kørende forbi paa et stort Læs Tørv. „Hva' ska' do ha' for aa' køre mæ' hjem, Jepp',“ sa'e Ole. — „Aarrh, fem Kroner vel,“ sa'e Jeppe. Det gippede i Ole, men han var i Nød og var lige ved at slaa til. Saa fik han en lys Idé. „Men, det er sandt, Jepp', ka' do levere mæ' et Læs Tørv?“ — „Ja, de' ka A da!“ — „Hvo' møj ska' de' kost'?“ — „Aarrh, seks Kroner vel.“ — „Det er svart,“ sa'e Ole, „men saa kører A sel' mæ paa Læsset!“ —

Der fortælles en sandfærdig Historie om, hvordan et Par kendte Esbjergensere, der driver Tørvebrug Nordøst for Bramminge, kom af Sted.

Paa Egnen bor en Kone, som ikke er let at „bide Skeer med“, som man siger. Hun vilde f. Eks. ikke sælge sin Jord eller leje den ud til de to Tørvegrossere, der ellers gerne vilde have hendes Jord med, da det var et større Foretagende. Der blev arbejdet med Gravemaskine eller rettere sagt Tørvemaskine, der aad sig frem med stor Fart. En skønne Dag hændte det, at Tørvemaskinen aad sig ind paa den omtalte Kones Jord. Konen saa det godt, men hun sagde ikke noget. Først senere, da en Mængde Tørv laa til Tørre paa hendes Jord, kom hun kørende med en Vogn og begyndte at læsse Tørvene op i Vognen.

Da Tørvefolkene protesterede, sagde Konen: „Det er min Tørv, for det er min Jord her!“ Da Tørvefolkene spurgte, hvorfor hun ikke havde sagt det for længe siden, svarede Konen med et Smil: „Nej, I sku'

da først ha' saa mange Tørv op, som jeg har Brug for!" — og saa læssede hun videre. ¹²⁾ —

Følgende skete i en jydsk Rutebil.

En Mand sad og beklagede sig over alt det Sne, som endnu laa i hans Have. En anden Herre tilbød at købe Sneen for en Krone pr. Sæk, og den travrige Mand skyndte sig at slaa til, men hans Glæde smeltede unægtelig, da han hørte, at Leveringen først kunde finde Sted — i August. —

En lun, jydsk Bonde har fortalt en Historie om, hvordan han købte Korn af sin Nabo. De var begge klar over, at Lov er Lov, og Lov skal holdes, og derfor handlede de kun til Maksimalpriserne, som disse er fastsat i Kornloven. Men samtidig med Kornet købte Manden Nabovens „bette Hund“ for 100 Kr., og saa var Sagerne i Orden. Han fik Kornet paa Vognen, Hunden oven paa Læsset og kørte hjem. Men Hunden havde Hjemvé. Den sprang hurtigt af Vognen og løb hjem igen. Og det var der jo ikke noget at gøre ved, sagde Manden. —

En Mand, der har en betydelig Købmandsforretning paa Skjern-Egnen, manglede et Spand Heste, men han havde ingen Forstand paa Heste og henvendte sig derfor til en større vestjydsk Hestehandler, indrømmede aabent, at han ikke havde megen Forstand paa Dyrene, men erklærede, at han godt kunde lide de to røde der. „Hvad koster de?“ — „1300 Kr.“ — „Ja, saa tager jeg dem,“ sagde Købmanden og lagde 13 Hundrekronesedler paa Bordet. „Vi bytter saa den sidste om med en Halvtredser,“ erklærede Hestehandleren, „vi maa almindeligvis slaa af i Prisen, men du skal nu ikke straffes, fordi du ikke forsøger det!“ —

Søren Nøjmand fra Bønnerup Strand var kendt som en meget dygtig Mand. Han var baade Fisker og

Landmand, men da Bondeerhvervet gav mest, holdt han sig dertil. Han var en skrap Handelsmand og roste sig af, at han aldrig hverken havde købt for dyrt eller solgt for billigt. En Dag traf han sin Overmand. Han var kommen til Kolindsund Marked, Djurslands store Kreaturmarked. Søren faar Øje paa en Ko, som staar ham an. Godt nok var Manden skeløjet, og Søren led ikke skeløjede Folk, men spurgte dog om Prisen, som var rimelig. Dog føjede Manden til: „A vil da lige sej dæ, te den gir et ret møj Mælk mæ den jen Pat!“ Naa, den er trepattet, tænkte Søren Nøjmand for sig selv. Saa køber jeg Koen derefter! Da Søren fik Koen hjem, gav den godt nok lidt Mælk med den ene Patte, men intet med de tre andre! „A tint jo nok, te den skeløjede Rad vild' snyde mæl“ udbrød Søren. Næste Sommer kom Kolindsund Marked igen, og Søren Nøjmand var selvfølgelig mødt. Den skeløjede staar der atter med et Kreatur. Søren gaar hen til ham, og idet han tager Hatten af, siger han blidt: „Dæ vil A hilse o! do æ den føst, som haar snydt Søren Nøjmand!“ ¹³⁾ —

Det var kort Tid efter, at Landsportoen var stegget fra 15 til 20 Øre, at en ung Mand henvendte sig til et Postkontor i Nordjylland med et Brev, som kun var frankeret med 15 Øre. Den vagthavende Postmand gjorde straks opmærksom paa den formentlige Forglemmelse. Men han opnaaede kun det overraskende Svar: „A købt' Frimærkerne, inden de steg!“ ¹⁴⁾ —

De fleste Forretningsfolk er sikkert ude for at *maatte levere Gennemsynssendinger og ved sikkert af Erfaring, at mange af disse Gennemsynskunder er ude paa, hvad man mest maa kalde Bluff.*

Saaledes kom en Lørdag Aften en Herre ind i en Herreekviperingsforretning i Aalborg og udvalgte

sig tre imprægnerede Frakker. Han bad om at faa disse Frakker sendt hjem til Gennemsyn, da han gerne vilde have sin Kone til at give sit Besyv med om, hvilken af Frakkerne han skulde have. Frakkerne blev sendt, men Mandag Formiddag afleverede et Bud alle tre Frakker med Beskeden: „Der var desværre ingen af Frakkerne, der kunde bruges.“ Da en af Ekspedienterne nogle Dage efter prøvede en af de tre Frakker paa en Herre, mærkede han noget stift i den ene Lomme, og til stor Forbavselse trak han frem af den ene Lomme en Begravelsessalme paatrykt Søndag! ¹⁵⁾ —

I et midtjydske Blad læser man følgende Annonce: Her er et af mine gevaldig gode Tilbud, derfor køb denne dejlige nybyggede Gaard, som ligger godt ved By og god Vej m. m. Areal 40 Tdr. Land, god Muldjord (dog lidt Eng); knippel godt besat med Maskiner, elektrisk Lys og Vand indlagt, stor Kornavl. En god og ydelsesrig Besætning. Mange Svinekort og Polte plus 2 Grisesøer, som ligger med 26 Smaagrise, hvoraf de fem sidste maa gaa til Lidkøb paa Gaardens Salg, naar Handel sker i Løbet af 14 Dage, og naar Køber blank betaler 3 Øre for den 1. Gris, 6 Øre for Nr. 2, 12 Øre for Nr. 3 og saa fremdeles dobbelt for de første 21 Grise, da bliver han Ejer af Gaarden, og ved at erlægge Prisen paa Nr. 20 i Flokken som Udbetaling, da opnaar han gode Pengeforhold.

Hvor er Køberen, som søger Lykke i Handelen? —

Ved et Sølvbryllup i Nordjylland for nogle Aar siden var en 80-aarig Dame og en Præst mellem Gæsterne. Da Festen var saa langt fremme, at forskellige af Gæsterne var ved at bryde op, begyndte Præsten at tale med den gamle Kone og sagde bl. a.: „Er De nu ogsaa beredt paa Rejsen til Kanaans

Land?“ Konens Svar faldt omgaaende: „Næj, det er A et', for A ska' te' Bælum.“ —

Paa en Tid, da man endnu ofrede til Præst og Degn, hændte i en Kirke i Himmerland følgende: En Mand havde solgt Hvidkaal til Præsten, og da han tvivlede meget om at faa den betalt, lagde han ikke Pengene i den „Offerseddel“, som han efter god Skik og Brug skulde lægge paa Alteret Juledag. I Stedet skrev han paa Sedlen: „Kvit for Hvidkaalen,“ og ekspederede den efter Bestemmelsen. ¹⁶⁾ —

Afdelingsmeteorolog *Ingolf Sestoft*, der stammer fra Vejle, fortæller om sine Drengedage i Østed ved Vejle bl. a. følgende:

Om Hø-Grethe kan jeg en morsom Historie. En Sommeraften, da hun var gaaet i Seng, pusler det ved Vinduet, og hun vaagner op, ser en Indbrudstyv, der sidder over skrævs i Vindueskarmen. Men Grethe rejser sig op i Sengen og siger med Gravrøst: „Hvor tør du komme ind til mig, der ligger saa syg af Tyfus?“ Og saa kan det nok være, at Tyven væltede ned i Rosenbedet udenfor og stak af. Grethe fejlede heldigvis ikke Spor.

En anden gammel Kone, Maren Smeds, kom og vilde bo i Præstegaarden, da hun mærkede, Slutningen nærmede sig. Om det saa bare blev i Tørveskuret, vilde hun være i Præstegaarden, for saa var hun ligesom Himlen lidt nærmere. Hun opregnede i den Forbindelse alle sine gode Gerninger og sagde blandt andet: „A haar aalle bandet i mi' Lyw, nej, Dælme nej, lille Hr. Pastor.“ Og da hun selv fortalte Historien videre, lagde hun til: „Og da saa A, te det gav et Hup i æ Præst.“ ¹⁷⁾ —

I et østjydsk Sogn hændte det for ca. 40 Aar siden, at Drengene under Konfirmationsforberedelsen saa til deres Lommeure, hvor mange Klokken var.

Da Præsten opdagede det, spurgte han: „Hvor mange er Klokken?“ Flove over Opdagelsen var der ingen, der svarede. „Hvor mange af jer har et Ur?“ spurgte Præsten. Stadig intet Svar. „Vil de, der har et Ur, rejse sig op, men de øvrige kan blive siddende,“ sagde Præsten saa. Nu rejste de Dreng, der havde et Ur, sig op, men en Dreng rejste sig kun halvt op. „Jeg kan ikke rigtig blive klog paa det med dig,“ sagde Præsten. „Har du et Ur, eller har du intet?“ — „Jeg har nok et Ur, men det kan ikke gaa!“ svarede Drengen. —

En ung Mand var i Jylland til Høstfest i Horsens. Det blev lidt hen paa de smaa Timer, inden Festen fik sin Afslutning, og som Følge deraf var han noget søvnig, da han Dagen efter skulde køre for sin Far og Mor til Høstprædiken. I Kirken slumrede han sødt ind under Prædiken. Da Præsten var færdig, rejser Menigheden sig op, og derved vaagner den unge Mand og siger nok saa tydeligt: „A sejer endda osse saa manne Tak for æ Kaffel“ Det kunde ikke undgaas, at Præsten og Menigheden trak paa Smilebaandet. —

Her er en Historie om en Læge, der i sine unge Dage ovre i Jylland var kaldt hen til en gammel Kone, som var meget syg, og som selv mente, at hun skulde dø. „Snak, Maren Sofie,“ sagde han til hende. „Det er Alderens Skavanker. Og yngre kan jeg jo ikke gøre Dem.“ Hvorefter Maren Sofie løftede Hovedet fra Pudsen, saa paa Lægen med et lille Smil og sagde: „Næ, det forlanger jeg heller ikke — naar bare Doktoren kan gøre mig ældre!“ —

En indkaldt Jyde havde været ude for et Ulykkestilfælde, der nær havde kostet Jylland en god og trofast Søn. Livet hang endnu i en Traad, Lægen besluttede sig til en Blodoverføring, og det Kort, Jyden

havde med, viste, hvilken Blodtype han hørte til. Under Blodgivningen vaagnede han svagt til Bevidsthed, og med sin livlige Intelligens opfattede han straks Stillingen. Han stønnede svagt: „Blodet er vel fra en Jyde?“ —

En ældre Landmand var kommet til Aalborg for at faa alle Tænderne taget ud hos en Tandlæge. Da der var gaaet et Kvarter, spurgte Tandlægen delta-gende: „Gør det meget ondt, Per Henriksen?“ — „Naa, jae,“ svarede den sindige Nordjyde, „det er int' saa galt mæ mi Tænder, men hvis De vil ta' Dje Manchetknap ud a mi' jen' Yw, tror A nok, A fek nok saa lyst et Blik paa Tilværelsen!“ —

Paa Horsenseggen morer man sig i denne Tid over følgende lille Tildragelse: En kendt Gaardejer blev forleden utilpas, og da han tog sin Temperatur, viste den sig til hans Ængstelse at være 40 Grader. Der blev straks ringet til Lægen, som imidlertid var kaldt ud og først kunde komme senere. Gaardejerens Kone syntes, at hun i Mellemtiden vilde tage Mandens Temperatur endnu en Gang, og hun stødte Kviksølvet i Termometret ned for at prøve igen. Nu var Mandens Temperatur 37 Grader, altsaa normal. Det var, ligesom der straks indtraf en Bedring i hans Tilstand, og helt rask blev han, da han erfarede, at Termometret for kort Tid siden havde været udlaant til en Nabo, der havde en syg Griseso. —

Her er et lille Minde fra de gamle Dage, da der var rigtige Markeder til. Der var opslaaet et Telt, hvor en gammel Mand gik og solgte Livseliksir. „Kom ind og køb min enestaaende Livseliksir,“ raabte den gamle uden for sit Telt. „Jeg garanterer Dem for, at De bliver saa gammel, som De aldrig har drømt om! Se paa mig, jeg har drukket denne Livseliksir, og jeg er i Dag saa rask som en Mand paa

fem og tyve. Og dog er jeg halvandet Hundrede Aar gammel.“

En Fodermester, der stod uden for Teltet, var ikke helt sikker paa, at den gamle talte sandt, og han spurgte derfor hans Assistent, der ogsaa var en ældre Svend, om det nu ogsaa passede. „Det ved jeg ikke helt bestemt,“ svarede han, „for jeg har kun været ansat hos ham i hundrede Aar.“ —

Det var ude i Vestjylland, at det en Dag bankede paa Dyrlægens Dør, og en ældre Bondemand kom ind. „A wild' gjern ha' en Reseft,“ sagde han. „En Recept?“ gentog Dyrlæggen. „Jow, paa nøj ren Sprit té en syg Gris. Den har væ't saa simpel i mange Daw!“ Dyrlæggen giver sig til at skrive Recepten ud, men formaner Manden til at give Grisen hele Portionen, hvilket Manden lover og forsvinder. Fem Minutter senere stikker han imidlertid atter Hovedet ind ad Døren og spørger meget forsigtigt: „De' er wal et' strænger', end te En ka' ha' Lov aa skaal' mæ æ Gris?“ —

Følgende Begravelseshistorie foregik i den lille, fjerne Landsbys Forsamlingshus i Vendsyssel. Efter Begravelsen var der paa vanlig Vis talt af mange af de tilstedeværende. Henimod Slutningen rejste sig saa en af Gaardmændene fra Sognet og slog paa sin Kaffekop med Theskeen. Alle Gæsterne vendte sig lyttende, man var ikke vant til, at Jens Pedersen tog Ordet. Taleren rømmede sig da ogsaa et Par Gange, førend han tog til Orde og sagde: „Ja, Folkens! Da vi nu er saa mange til Stede her, saa wild' A gerne spørge, om ingen af jer haar nogen Smaagris' aa vil sælge.“ ¹⁸⁾ —

Fra en Begravelsefest i Nordjylland fortælles følgende: En Bondekone var død uden nogen forudgaaende Sygdom. Gæsterne var mødt i stort Tal i

Gaarden til Begravelsen og gjorde sig til Gode paa vanlig Vis ved Kaffebordene i Stuen ved Siden af den Stue, hvor den døde laa. Til sidst blev Smaakagerne budt om, og en Nabokone, der denne Dag havde paataget sig Værtindens Pligter og saaledes ogsaa paa vanlig Vis skulde nøde Bordets Herligheder i Begravelsesdeltagerne, gjorde det ved at sige: „Ak, ja, bette Folkens... spis nu endelig noget af Bagværket. Smaakagerne har Liget saamænd selv bagt.“ —

Gamle Jens Kjerk fra Harsyssel er 92 Aar, og blev en Dag mødt med Spørgsmaalet: „Naa, Jens Kjerk, nu kaldes der vel snart paa dig?“ — „Aa, do,“ og Skælmen lyste i de gamle Øjne, „det er A ett saa hiel ves o. A ska sej dæ', der dør saa faa aa mi Aller!“ ¹⁹⁾ —

Lov og Ret. Husmandskonens var blevet grebet i at stjele Korn fra Naboen og maatte vandre til Retten i Byen sammen med sin Mand. De blev begge afhørt, og Manden undskyldte sig med, at hans Kone ikke var helt normal. „Naa,“ sagde Dommeren, „sker det saa ogsaa somme Tider, at hun tager jeres eget Korn og bærer over til Naboen?“ — „Nøj da,“ svarede Manden, „saa tov'lig æ hun hell'r itt!“ —

Slagter N., et eller andet Sted i Himmerland, havde jævnt og bramfrit kaldt sin Nabo „Indiot“. Saa mødtes de i Retten i Terndrup, Slagteren med sin Sagfører. Han fragik ingenlunde Udtrykket, og det trak op til Bøde og Mortifikation. Saa greb Sagføreren ind: „Hr. Herredsfoged,“ sagde han, „det kan min Klient ikke straffes for. „Indiot“ er ikke noget Skældsord, for det betyder jo overhovedet ingenting. Havde han sagt Idiot, var det en anden Sag.“ Her afbrød Slagteren sin Defensor: „Hr. Herredsfoged,“ sagde han. „Jeg mente *Torsk!* Hvor meget kan det koste?“ Saa faldt Bøden omgaende. —

Fiskebilchaufførerne er jo ofte Gæster i Kriminalretten, fordi de kører for stærkt med deres store Vogne, skriver et jydsk Blad og fortæller følgende: „Kan De ikke forstaa,“ sagde Dommeren til en af dem en Dag i Retten, „at naar der staar 30 Kilometer paa Deres Vogn, saa maa De ikke køre 60 Kilometer.“ Chaufføren stod lidt og overvejede og sagde saa mut: „Der staar 30 paa hver Side — og jeg kører med begge Sider af Vognen.“ ²⁰⁾ —

En Jyde stod i Retten for at have bagvasket Afholdsfolkene. „Er det rigtigt,“ spurgte Dommeren, „at De har udspreidt det Rygte, at der ved Afholdsfolkernes Fest fornylig blev udskænket Spiritus i de fleste Telte?“ — „Nej, da, det haa A skam it saae,“ lød Svaret. — „Hvad har De da sagt?“ — „A haa saa'ete A kom ind i den jen Telt etter den aa'n, men inne Stej bløv der nejtet mæ Spiritus.“ — „Naa, jamen det er jo det samme.“ — „Næ-æh,“ lo Jyden, „for A bad jo it om nøj.“ —

Politimesteren havde hørt om en Afholdskro, der solgte skattepligtigt Øl. Han tog ud til Stedet sammen med sin Fuldmægtig og bestilte to Pilsnere. Der kom øjeblikkelig to „stærke“ paa Bordet. „Det var ikke saadan en,“ sagde Politimesteren, „det skal være en lys.“ — „Ka do' it drek den, er do itt tøste,“ lød Svaret roligt. — „Ved De, hvem De taler med?“ spurgte Politimesteren strengt. „Det er Politimesteren, og jeg kan tage Bevillingen fra Dem.“ — „Nej, det ka' do itt,“ svarede Kromanden lige uforstyrret. — „Hvad kan jeg ikke, det skal jeg vise Dem.“ — „Nej,“ fortsatte Kromanden, „for A haar ingen!“ ²¹⁾ —

En ung Pige fra Oplandet kom cyklende gennem Viby i den forkerte Side af Gaden. Hun kørte paa

Cyklestien, men selv ikke dette kunde fritage hende for Højrekørselspligten.

En civil Politibetjent havde bemærket denne Uregelmæssighed i Færdselsbilledet og søgte med Tilraab og kraftige Armbevægelser at standse Synderinden. Men den unge Pige maalte Ordenshaandhæveren med et knusende, foragteligt Blik og raabte: „Nej, do kan trow nej, A it ow det Slaw!“ hvorpaa hun fortsatte aldeles uanfægtet. —

I et Landdistrikt havde Landbetjenten Kik paa en lun Jyde, der gerne vilde spare paa Lyset i Cyklen, og en Aften blev Manden standset af Betjenten, der spurgte, hvorfor Lyset ikke brændte i Cyklelygten. „Det er lige gaaet ud!“ sagde Manden. — Betjenten følte paa Lygten og svarede: „Det passer ikke — den er jo helt kold!“ Cyklisten fik Lov at slippe, men en Aften lidt senere lod han Lygten brænde lige ned til det Sted, hvor han ventede at møde Landbetjenten. Samme Scene gentog sig som den første Aften, og Cyklisten sagde igen, at Lygten lige var gaaet ud. „Det passer ikke,“ svarede Betjenten og tog fat om Lygten, men med et kraftigt Smertenshyl tog han Fingrene til sig igen og raabte: „Se at faa den tændt igen og kom af Sted!“ —

Paa Rejse. Det er i Toget over Jernbanebroen i Aalborg. Konduktøren ser paa Billetterne og siger til en gammel Morlil: „Naa, De skal til Randers. Men Toget her kører jo til Hjørring.“ — „Gør'et,“ siger den gamle. „Tror De, Lokomotivmanden er klar over, at han kører den forkerte Vej!“ ²²⁾ —

Jeg var, fortæller en Mand, forleden Dag Vidne til en lille Pudsighed. Jeg stod i Forhallen paa Aalborg Banegaard og sludrede med en Mand. Der var ca. 10 Minutter, til Toget mod Hobro skulde afgaa, og Folk foretog deres Indkøb af Billetter. En gammel

Bondemand nærmede sig sindigt Billethullet, og følgende Samtale udspandt sig mellem ham og Assistenten bag Ruden:

„Ka A fo' en Billet til Skørping?“ — „Ja, skal De hjem igen?“ — „Ja, det ska' A.“ — Hvorpaa Assistenten tog en Dobbeltbillet, stemplede den og sagde: „Det bliver saa 2,60 Kr.“ — „Næ, det er for møjl!“ — „Nej, en Dobbeltbillet koster saa meget.“ — „Jamen, A ska' kun ha' en enkelt!“ — „Det forstaar jeg ikke, jeg spurgte Dem jo —!“ — „Næ, do gjore it, do spurgte, om A sku' hjem igjen, og det ska' A!“ Han var fra Skørping. ²³⁾ —

Følgende lille Historie skal være passeret i Himmerland: To Mænd steg i Himmerland ind i Toget paa samme Tid. Da Toget var i Gang, opdagede den ene, at han havde glemt at købe Billet. „Det skal De ikke være ked af,“ sagde den anden Mand, der hed Hansen. „De kan laane min!“

Da Konduktøren kom, gik det glat med den første, der afleverede den laante Billet, men da Hansen skulde aflevere sin Billet, sagde han fast og bestemt: „Den har De faaet!“ Konduktøren var imidlertid sikker paa, at han ingen Billet havde faaet, og det endte med, at Manden uden Billet maatte følge med ind paa Kontoret ved næste Station. „Hør, min gode Mand,“ sagde Stationsforstanderen, „De maa skam aflevere Deres Billet.“ — „A haaer saae, at hai haaer faat døj,“ udbrød Hansen rasende. „Aa hvis I vil si ætter i jer Billetter, saa er'en der nok.“ Hansen tog sin Lommebog op: „Døj haaer Nommer 31971, og der stoer skrown bag paa: „Chr. Hansen“, de er mit Navn!“ Jo, ganske rigtigt, Billetten var der. „Der ka I sie,“ sagde Hansen, „A ska' nemlig sæj wos, A sekrer mæ aaltid, nær A ska' u aa rees!“ Hansen fik Lov at fortsætte sin Rejse og fik oven i Købet mange

Undskyldninger, men Billettøren var et eneste Spørgsmaalstegn. Han kunde jo ikke vide, at Hansen havde skrevet sit Navn bag paa Biletten, før han laante den ud til den anden Mand. ²⁴⁾ —

En Mand kom en Nat kørende i Bil gennem de meterhøje Snedriver i en Landkommune ved Aalborg. Han kunde næppe se en Haand for sig, og naturligvis gik det til sidst hverken værre eller bedre, end at Bilen med et Bump satte sig fast i en Drive og ikke var til at rokke ud af Stedet.

Bilisten saa ingen anden Udvej end at gaa til det nærmeste Hus paa Vejen og banke Ejeren op. Da han lidt efter naaede tilbage til Bilen sammen med Husmanden, sagde denne nok saa troskyldigt: „Naa, der sidder do!“ — „Hvornaar har vi drukket Dus?“ spurgte Bilisten irriteret. — „Naa, do æ' a' den Slaws!“ svarede Husmanden — „saa ka' do faa Lov aa sid'!“ Og saa gik han hjem til sin varme Seng. —

En Lærer fra Horsensegnen, der var paa Cykletur i Vestjylland, vilde gerne aflægge et Besøg i Stadil Kirke. Da han mente at være den nær, spurgte han en Dreng, han mødte: „Kan man se Stadil Kirke?“ — „Jow da!“ svarede Drengen, „men ett hiel!“ —

Det var paa en af de Dage i Vinteren 1941, da Sneen var besværlig at have med at gøre. Chauffør Jensen kom kørende i sin store Lastbil, og efterhaanden som indesneede Privatbilister rakte Haanden op, tog han dem gæstfrit med. Til sidst sad der fire klemte sammen i Førerhuset og tre paa Laddet. Lidt senere standsede en Færdselsbetjent Bilen, men Jensen stak Hovedet ud af Vinduet og raabte indigneret: „Do ka' wal se, te der ikke er Plads til fler!“ ²⁵⁾ —

Scenen er en Jernbanekupé under Kørsel i Vendsyssel. En halvvoksen Bondedreng sidder flegmatisk og bakker paa en Pibe. Da Konduktøren kommer for

at billettere, haler han lige saa sindigt en Børnebillet op af Lommen. „Er det din Billet?“ spørger Konduktøren. — „Jow, de æ de da.“ — „Et det ogsaa din Pibe?“ — „I jow, de æ'et da osse.“ — „Synes du egentlig, at Pibe og Børnebillet passer sammen? Nej, min Ven, du kommer til at bekoste dig en halv Billet til.“ — „Ja, saa maa A jo betaal, men A haar da hejsen røjet, siden A var 8 Aar.“ Drengen trækker en Pung op af Lommen, og med et stort Suk betaler han, mens han til de øvrige rejsendes Morskab bemærker: „A saa' jo nok te mi Faar, at en Skro int wild' ha gjort saa møj Opsigt!“ ²⁶⁾ —

En Kone i Himmerland klagede over, at hun aldrig fik Aalborg at se. En Dag spændte Manden Hestene for Stadsvognen. Nu skulde de til Aalborg. Da de kørte ud ad Gaarden, sagde han: „Naa, Maren, tror du saa, du faar Aalborg at se?“ — „Nej, saamænd gør jeg ej,“ svarede Konen. Da de havde kørt fem Mil, standsede Manden Hestene og sagde: „Nu ka' vi se Aalborg-Taarnet, tror du saa, du kommer til Aalborg?“ — „Der kan ske noget endnu,“ svarede Konen. Da blev Manden gal og sagde: „Saa skal du heller ikke komme der!“ Hvorpaa han vendte Vognen og kørte hjem. ²⁷⁾ —

Forskelligt Vid. Da der forleden skulde vælges ny Formand i Han Herreds „Julens Glæde“-Forening, og to skriftlige Afstemninger blandt Bestyrelsens 3 Medlemmer om Valg af Formand var resulteret i, at de begge Gange hver havde faaet een Stemme, blev man enige om at spille Kort om Formandspladsen. Man fastsatte en Times Spilletid, og den, der paa dette Tidspunkt havde vundet mest, skulde være Formand, — idet man ræsonnerede som saa, at vedkommende sikkert var baade klogere og tillige den, der havde bedst økonomisk Sans. —

Det var paa et Bestyrelsesmøde i Rødding. To Foreningers Bestyrelse var samlet for at tilrettelægge den sædvanlige Vinterfest. Der var Enighed om Festens Form, men det var vanskeligt at finde en Dag for Festens Afholdelse, for snart skulde en og snart en anden af Sognets nogle og halvtreds Foreninger have Fest. „Der er nu ogsaa alt for mange Foreninger,“ indskød en af Herrerne, „man skulde demonstrere over for mange af dem ved at udmelde sig af disse.“ — „A tøs no, te vi hae kuns jen for manne,“ indskød en anden, „men den troe A alle (aldrig), at vi ka' komme ud a.“ — „Hvad er det da for en?“ blev der spurgt. — „Æ Kreditforening!“ svarede Manden stille. ²⁸⁾ —

Som 17-aarig kom nuværende Seminarieforstander Winther som Vinterlærer til Hanning. En Dag var han inde hos en Barber i Ringkøbing, og da han oplyste, at han var fra Hanning, sagde Barberen: „Det er en daarlig Egn.“ — „Saah,“ sagde den unge Lærer. „Er Jorden mager?“ — „Nej, det er ikke det, den er skam god nok.“ — „Er Befolkningen da uoplyst?“ — „Nej, tværtimod, det er en meget opvakt Befolkning.“ — „Men hvad er der da i Vejen?“ — „Jo, det er jo lutter Grundtvigianere, og de lader Skægget staa!“ —

Ved et Sogneraadsmøde i en jydsk Oplandskommune kom en Mand for at klage over sin Skatteansættelse. Inden han naaede at sige noget, gav Sogneraadets formanden ham følgende Salut: „Det ka' ett hjælp, te do kommer aa ve klav over, a do gir for let i Skat, for saa læng A er Sownraadsformand, vel A vær den, der gier mæjst her i Kommunen!“ Manden blev saa benovet, at han helt glemte at klage. —

To jyske Andejægere er under en Jagt blevet borte for hinanden, og paa et Tilraab fra den ene, svarer den anden anden: „A æ u o æ ø i æ o, A æ!“

— — Ja, hvad staar der? (Jeg er ude paa en Ø i Aaen, jeg er!) —

I en lille jydsk Stationsby var der Hestekaaring, og da man ikke havde nogen særlig Markedsplads, havde man valgt Pladsen foran Stationen til Begivenheden. Der var et halvt Hundrede Heste fra den nærmeste Omegn, og Processen gik for sig med al Grundighed med Beføling af Hestene, Trav og Galop osv. Da det havde staaet paa et Par Timers Tid, kom Stationsforstanderen, som ikke var fra Egnen, ud og sagde med undertrykt Vrede til Hesteavlsforeningens Formand: „Nu bliver De virkelig nødt til at faa de Heste væk herfra. Der lugter noget saa forfærdeligt oppe i vort Soveværelse.“ — „Ja, hwa',“ sagde Formanden urokkelig, „det ta'r æ Hæist saamænd ingen Skade af.“ —

En Dag kom en Mand i Aarhus spadserende med sin gode Bekendt, Direktør Sørensen, der i Parantes bemærket er noget af det meget omfangsrige. Varmt var det jo, saa Synet af en holdende Kapervogn var virkelig noget af en Befrielse — i alle Tilfælde for Sørensen. „Kan De køre os til Varna?“ spurgte Sørensen. Kusken mønstrede ham et Øjeblik og sagde saa: „Det gaar nok, men skynd Dem og hop ind, inden Hesten faar Øje paa Dem!“ ²⁹⁾ —

Den gamle Trædballehus-Spillekant *Frederik Iversen* er draget i Leding mod den moderne Dans, hvilket sker i følgende Ord: „De' Pjat har it' nowed me' Dans aa gjør'. Herren go'er frem aa træjer Damen over æ Tæer, aa de' ka' hun jo it' li'e, aa saa goer hun bawlæns. Saa goer Herren frem aa træjer igjen, aa hun træjer te'baws igjen, aa saa'en blywwer di ve'. Aa det kalder de „Jas.““ ³⁰⁾ —

To rejsende kom ind paa en lille Kro for at spise til Middag. Paa deres Forespørgsel erklærer Kro-

manden: „I kan fo hvidstegt Fisk, og I ka fo brunstegt Fisk. Hvidstegt Fisk er stegt i Fjedt og brunstegt Fisk er stegt i Smør.“ — „Nej,“ svarede Turisterne, de havde kørt rundt i Havkanten i 8 Dage og var ked af Fisk og spurgte, om der ikke var andet paa Spisesedlen. „Jo,“ sagde Kromanden, „vor Muer ku kanski smæk en Bøf sammen til jer.“ — „Ja, en Bøf til Forandring. Hvordan serverer De den?“ — „Ja, se vi plejer gjan og sæt en ind o en Tallerken, men hvissensti I heller ve ha en hængt op under Loftet og hop op og bid efter den, se saa lar de sej val aa ordne.“ Saa spurgte de ikke mere. ³¹⁾ —

Det er de nye Kartofflers Tid. Det er lidt sent i Aar, men bedre sent end aldrig! Jeg hørte et Par Mænd snakke om Kartoffler — Kartoffler fra den gode Jord kontra Sandjordskartofler. „Ja,“ sagde den ene, „vi kommer aldrig udenom, at Sand er det bedste til Kartoffler.“ — „Saamænd,“ sagde den anden, en lille, lun Skomager, kendt for sit tørre Lune, „hver sin Smag. A foretrækker en Bøf!“ ³²⁾ —

En Cigarhandler i Horsens stillede en rejsende, som besøgte ham, et urimeligt Krav. „De maa jo være tosset,“ sagde den rejsende. Cigarhandleren trak omgaaende en Skrivelse fra De Kellerske Anstalter i Brejning op af Lommen og lagde den for den rejsende med disse Ord: „Jeg har Attest for, at jeg ikke er aandssvag har De det?“ —

Lille Larsen havde været inde paa et stort kemisk-teknisk Laboratorium og beundrede meget alt det, han havde set og hørt. „Og nu,“ slutter Chefkemikeren, „skal De se noget epokegørende, vi arbejder paa Opfindelsen af et Stof, der kan opløse alt!“ — „Og naar De saa har fundet det,“ bemærkede Larsen med ægte jydsk Lune, „hvad vil De saa opbevare det i?“ —

Gamle Ole har tjent paa Gaarden i mange Aar. Han er en sindig Jyde, der ikke lader sig gaa paa, og som Regel klarer han sit Arbejde til alles Tilfredshed. Men en Gang imellem kan det glippe. Og saa bliver Husbond hidsig. En Dag, da Ole havde gjort noget forkert, udbrød Husbonden arrigt: „Du bliver da heller aldrig klogere..." — „Næjh," svarede Ole roligt, „A kommer jo heller ingen kloge Folk te'." —

Følgende passerede for mange Aar siden. En Landmand kom i Høstens Tid ud i Karlekammeret, endnu længe inden Solen var brudt frem. Husbond skyndte paa Karlen: „Kom no op, æ Suel stoer høvt paa æ Himmel." Uden videre Vrøvl efterkommer Karlen og tager med Husbond i Marken. Da Solen omsider begynder at dæmre i Øst, udbryder Karlen: „De' blywer nok varmt." — „Hvafor?" spørger Husbond. — „Jow, for no kommer der jen Suel te'." ³³⁾ —

En større Hestehandler søgte en Staldkarl, og en stout Nordjyde søgte Pladsen. Der udspandt sig følgende Samtale: Hestehandleren: „Kan du passe Heste?" — Karlen: „Ja!" — Hestehandleren: „Er du dygtig til at køre?" — Karlen: „Ja!" — Hestehandleren: „Kan du præsentere en Hest, saa den tager sig godt ud?" — Karlen: „Ja!" — Hestehandleren: „Kan du stikke en Løgn, naar det behøves?" — Karlen: „Ja!" — Hestehandleren: „Antaget!" —

En Maanedes Tid efter faar Samtalen mellem de to en anden Lyd: „Hestehandleren: „Du er en Idiot!" — Karlen: „Maaske!" — Hestehandleren: „Du kan hverken ride, køre, passe eller præsentere Heste." — Karlen: „Nej!" — Hestehandleren: „Det sagde du, da du tog Pladsen." — Karlen: „Ja, men Husbond spurgte osse, om A ku' stik en bitte Løvn." ³⁴⁾ —

En Karl paa en af Gaardene ved Aarhus var en Aften saa letsindig at sige til en af de andre Karle

paa Gaarden, en stor stærk Fyr, at han kunde læsse en Trillebør og køre den 500 Meter, uden at den store Karl kunde gøre ham det efter.

Den store Karl spændte pralende sine Muskler og tænkte, at han maatte kunne køre enhver Trillebør, hvad enten den var læsset med gammelt Jern eller Murbrokker.

Resultatet blev et Væddemaal paa 5 Kr. De gik udenfor og fik fat i en Trillebør. Den lille skulde læsse den og køre den 500 Meter, og den store skulde køre Læsset tilbage. „Naa, hop saa op,“ sagde den lille triumferende, „saa skal jeg køre dig, og saa kan du se, om du selv kan køre det Læs tilbage.“ Han vandt de fem Kroner. —

Ved et af vore Badesteder fandtes der en Barber-salon, hvis Indehaver i Privatlivet var Fisker. En Dag kom en Badegæst ind og bad om at blive barberet. „Jow,“ sagde Fisker-Barberen, „no ska' mi Kuen sæb' Dem ind.“ Og saa tog Konen fat. Da Indsæbningen var forbi, viste Fiskeren sig igen. „No ka' do godt gaa, Marie.“ Konen forsvandt gesvint. Men Badegæsten fandt den hastige Afgang lidt underlig og spurgte: „Hvorfor maatte Deres Kone ikke blive herinde?“ — „Nej,“ svarede Barber-Fiskeren, „hon ka' int saa godt taal aa si Blod!“ ³⁵⁾ —

En gammel Sognefoged-Historie fra Grindsted-Vorbasse-Egnen lyder saaledes: To gamle Venner, Sognefogden fra Grindsted og Kollegaen fra Vorbasse, traf engang sammen paa Grindsted Kro.

„De' er grow nok, at Kongen kinner mæ,“ sagde Sognefogden fra Grindsted. „Da A war owwer ætter æ Dannebrogskors, sagde Kongen: „God Dag, Sognefoged fra Grindsted!“ — „Aak, æ de nowwed! Nej, sier do, dengang A war owwer ætter æ Kors, de' war i gamle Christians Tid, saa fik Kongen Øje o mæ ud’

o Amalienborre Plads. A ku hør' han raawt: Louise, gaa ind og swerg æ Kiel (Kaffekedlen), for nu kommer æ Sognefoged fra Worbassel" —

Kristen passede Gaarden for Moderen, der var Enke, men nu skulde han paa Session, og det var formelig en Nødvendighed, at han blev kasseret, thi hvordan skulde Moderen undvære ham. Enken snakkede med sin Nabo om Sagen — han var nemlig baade Sognefoged og Lægdsmand. Men han maatte jo indrømme, at de høje Sessionsherrer ikke plejede at spørge ham til Raads. „Men æh, kan Kristen pas po ett aa sej andt end som „Hwa“, nær han blywer spurgt, saa..." Sessionsdagen kom. Kristen stod i Raadhusets Sal i bar Figur og med maabende Ansigt. „Hvad hedder De?" snerrede en arrig Herre i Uniform. „Hva?" — „Kan De ikke høre?" — „Hwa?" — „Hvad fejler den Karl?" — „Hwa?" — „Hvorfor svarer De ikke, naar jeg spørger Dem?" — „Hwa?" — Officeren vendte sig mod Sognefogden: „De maa jo kende den Karl, — er han Idiot?" — „Nej, det er han rigtignok ikke," svarede Sognefogden med et polisk Smil, „nej, det vil A ett sej, han er, han er skam ett hiel tovele, men der er guenok det ved ham, te nær han plower i æ Mark, saa goer æ aa den jen Awer og i den annen!" — „Naa saadan," sagde Officeren medfølende. Og saa blev Kristen kasseret paa Grund af manglende Aandsevner! —

Chefen for Jydske Division, Generalmajor *Lasson*, der nu tager sin Afsked, er overmaade begejstret for den jydske Soldat. Han fortæller herom følgende: Da jeg engang som Regimentschef holdt min aarlige Inspektion, mødte jeg fint paaklædt med lange Lakstøvler — i øsende Regnvejr. En stor Jyde stod som Vedet (Forpost). Mellem ham og mig var der et Morads, som jeg ikke gerne vilde ud i. Jeg sagde der-

for til ham: Kom her hen min Ven, og lad mig høre, hvad De har at gøre! Soldaten blev staaende urokkelig og sagde: „A maa ett flöt' mæ, Hr. Oberst!“ Jeg maatte jo sige: „Det har De Ret i, min Ven ... saa gaar jeg ud til Dem!“ Dær er Jyden. Han bliver staaende som den berømte Grenader, Napoleon genfandt som Vagtpost ved Tilbagetoget fra Rusland! ³⁶⁾ —

Der findes for Tiden to Guldbyer i Verden. Klondyke, helt langt derovre i Alaska, og saa Esbjerg. Forleden kom der en ung Fisker ind i Esbjergs fineste Radioforretning. Han trampede hen til Manden ved Disken, og saa sagde han: „Har De en Radio, der passer til Diligence-Møbler?“ — „Diligence-Møbler,“ gentog Radiomanden uforstaaende. „Hvordan ser de ud?“ — „Ja, det er saadan no'en ...“ og Fiskeren begyndte at tegne Buer og Krøller i Luften med begge Armene. „Ah, De mener Renaissance-Møbler!“ udbrød Radioforhandleren. „Ja, det har vi.“ Og han fremviste et Skabsapparat, der kostede lige saa meget, som Fiskeren i normale Tider vilde have regnet for en fin Aarsindtægt. „Ja, Tak, vil De sende det hjem til mig — med en kvitteret Regning,“ sagde Fiskeren flot og forlod Forretningen. —

Det er stadig Sømændene, der præger Esbjerg. De benytter Lejligheden til at more sig efter mange besværlige Timer paa Søen, og de giver sig ikke Tid til Omklædning eller den Slags Smaating. Naar man har Hyre med Krigstillæg i Lommen, ja, saa er Sømændene velklædt.

I en Restauration sad forleden Aften en Sømand og kiggede paa en Whiskysjus. Han var lige færdig med Arbejdet om Bord, ankommen som han gik og stod. En Herre blandt Gæsterne fik fine Fornemmelser, da han saa' Neptuns Søn i Arbejdstøj, slog

ham paa Skulderen og sagde: „Er det ikke underligt at sidde her i det Tøj?“ Sømanden mønstrede ham lidt. Saa tog han en „Plovmand“ op af Vestelommen, rakte den til den fine Mand og sagde: „Kan du veksle den?“ Det kunde Manden ikke, og Sømanden sagde saa stilsfærdigt: „Er det ikke underligt at sidde her uden Penge?“ ³⁷⁾ —

MELLEM LANDSMÆND

Naar en Sjællænder kommer til Verden, siger han: „Her er jeg — hvor er Kakkellovnskrogen?“ Fynboen siger: „Her er je' — hvor æ min'e blanke Støvler?“ Men Jyden siger sindigt: „Her er A, der er Nord og hvor er min Madpues?“ —

Om Jyder, Sjællændere og Fynboer fortælles adskillige Historier. Her er en af dem:

Historien drejer sig om et Hølæs, der var kommet for langt ud i Grøften og stod faretruende paa skraa. En Jyde kom forbi: „Jen faar nok ta' et bette Nøk“, udbrød han, og derpaa gik han om i den Side, hvortil Læsset hældede og satte sindigt Ryggen imod. I det samme kom en Sjællænder forbi. Han stoppede op, og stillede sig med skrævende Ben, idet han lagde Hænderne om paa Ryggen under Nakken. Derpaa sagde han: „Ded æ dog masendes, saa ded Læs staar skævt.“ Iøvrigt foretog han sig ikke noget. Endelig kom en Fynbo forbi, og han var straks meget interesseret, da han opdagede Læsset. „Hva'e dov det?“ udbrød han. „Nej dov. Hør, ska' vi'tte gi det et lill Skub, sa det røjer helt neer i Grøvten? Det ku' da væ' movsomt!“ —

En anden Historie er følgende: De tre, en Jyde, en Sjællænder og en Fynbo, kom til en Plads i Skoven, hvor Folkene fra den nærliggende By havde pyntet til Fest. Røde og hvide Flag blafrede i Solskinnet mel-

lem Guirlander og Blomster, og gennem Æresporte kom man ind paa den store Plæne foran Tribunen og Talerstolen. De tre standsede op og betragtede Pladsen. Saa sagde Jyden sindigt: „Det mo da ha' kaast en grow Howen Pæng.“ Og der var ikke Begejstring i hans Ansigt. Sjællænderen nikkede og mønstrede alle de mange Arrangementer. Saa sagde han med løftede Bryn: „Ded æ dov styrtendes! Sekke et Arbe'd', ded har været!“ Men Fynboen travede ind gennem Æresporten og hen midt paa Plænen, og saa raabte han til de andre: „Nej! Hvor æ de' dov kønt! Alle de manne Blomster! Aa Flav'ene mellem de grønne Grenel Hvor æ de' fint!“ —

En Variation af denne Historie findes i følgende:

En Jyde, en Sjællænder og en Fynbo tjente paa samme Gaard. Der skulde være Fest et Sted i de tre Mænds Nabolag, dog nogle Kilometer borte, og nu snakkede de frem og tilbage, om de nu skulde tage derhen eller ej: „A kommer it,“ sagde Jyden, „A troure, te de blywer for dyer.“ — „Je veed ett,“ tvivlede Sjællænderen, „ded er saa'n en lang Vej, er't.“ — „Ja,“ sagde Fynboen og smilede forventningsfuld, „men je ka't vi'e, om der't bliver Dans, aa saa synes je't, vi ka' la vær'.“

Alle tre kom alligevel til Festpladsen, der straaledede i Lys og duftede af Blomster og Grønt. „For aall det, de dow har kaast,“ brummede Jyden. — „Ded har væ't et sturt Arbe'd,“ mente Sjællænderen, mens Fynboen jublede: „Men dow, men dow ... hvor æ de dejlig, saa kønt, saa kønt!“ —

En Sjællænder, en Fynbo og en Jyde havde lovet en gammel Mand, at de hver vilde lægge 100 Kr. paa hans Kiste, naar han var død. Den gamle Mand døde, og da et Løfte var et Løfte, lagde først Sjællænderen og derefter Fynboen en Hundredkroneseddel paa

Kisten. Jyden skrev en Check paa 300 Kr., som han lagde paa Kisten, hvorpaa han stak de to Hundred-kronesedler i Lommen! —

Studenterforeningen i Aarhus havde indbudt til en Dialektaften. Fra den stammer følgende Træk:

Sjællænderen er maaske mere Fatalist end Jyden, sagde Professor Jørgen Pedersen. Saaledes med Hensyn til Per Jensen i Ejby, hvis Kone altid klagede saa skrækkeligt over, hvor daarlig hun var, og hvor snart hun skulde dø. — „Je' dyer, je' dyer!“ sagde hun ofte, naar de indbildte Smerter plagede. En Dag sagde Per Jensen til hende: „Du gaar jo her aa klauer dej altid, at du dyer, men du dyer jo itt. Aa dyer du, saa dyer du, aa saa er den Pott udel!“ —

Københavneren er rapkæftet, forklarede Overlæge Gregers Nørby bl. a.: En Dag blev en lille Feriedreng indlagt paa Marselisborg Hospital i Aarhus. Overlægen var venlig mod ham og spurgte, hvordan han havde det. „Jaj har det majet godt,“ svarede han. Dr. Nørby slog over i det samme Sprog. — „Jaj er osse fra København,“ sagde han. — „Moar, Moarl!“ raabte Drengen. „Ham Overlæjen, han er osse Dansker!“ ¹⁾ —

En meget overlegen Badegæst (Københavner) kommer gaaende langs Havnen. Han standser foran en gammel Fisker, som sidder og bøder Garn, og idet han ser ud over Havet, siger han: „Kan De ikke sige mig, hvad den Smule Vand hedder?“ — Fiskeren stirrer lidt paa ham og siger saa: „Det ve' A int', A er heller int' rigtig klog.“ —

Der sad tre Mand i en Kupé, mens Toget kørte gennem Fyn. De to var Københavner, som var paa Vej fra Forretningsrejse, den tredie var en sindig og meget faamælt Jyde. Munden stod ikke lukket paa de to Forretningsfolk, men Jyden holdt sig trods mange Opfordringer og Stikpiller stadig lige faamælt. Som

Tiden gik, stiklede de to snakkesalige mere og mere efter deres medrejsende, og den ene svang sig op til at tilbyde sin Kollega et Væddemaal paa, at den tavse Jyde næppe kunde sige tre Ord i Sammenhæng. Afgørelsen faldt imidlertid hurtigere, end den ivrige og væddelystne Mand havde troet. Jyden bemærkede med et lunt Smil: „Do haar tavn.“ —

En Jyde og en Københavner rejste i Kupé sammen fra Korsør til København.

Man drøftede forskellige Ting, men Københavneren var temmelig overlegen i sine Svar. Da de nærmere sig Hovedstaden, sagde Jyden, som i længere Tid havde siddet og kigget ud af Vinduet: „Hvad mon det æ for en stuer Bygning, der ligger dær?“ — „Aa, det er saamænd bare en Idiotanstalt for Jyder,“ svarede Københavneren. — „Naa, ja, det ku' A næsten tænke.“ — „Hvordan det?“ — „Jow, faa hves den sku' ha waat te Københavnere, sku' den ha waat tre Gange saa stuer! 2) —

Fra en lille Købstad i Vendsyssel fortælles følgende: En Dag kom en Kone ind i en Manufakturforretning og sagde: „Goddaw! A vel jan be aam naa fijsle Lat, mæn de sk væ' saa møj naa gaat fijsle Lat.“ Eks-pedienten tyggede lidt paa det og gentog: „Fijsle Lat?“ Den kunde han ikke klare. Imidlertid viste det sig, at „fijsle Lat“ er det samme som firslaaet Lærred. Det er jo saa ligetil.

En tilsvarende Historie er følgende: I Toget mellem Glostrup og Valby: Vestjyden ser tilfreds, at man nu nærmer sig Hovedstaden og siger velvilligt til sin overfor siddende Rejsefælle, som er Københavner: „De nahs.“ — Københavneren: „Hvadbehar?“ — Vestjyden (med høj Røst, men stadig velvillig): „De nahs!“ — Københavneren: „Ja, undskyld, men hvad er det egentlig, De siger?“ — Vestjyden (i stor og ret-

færdig Vrede): „A sejer,“ gentog han med Kraft, „de naahs!!“ (Det nærmer sig.) ³⁾ —

En Københavner, der var kommen paa Landet, hørte en Gaardmand fortælle, hvor vanskeligt det var at drive Faarene ind i Stalden om Aftenen. Københavneren mente ikke, det kunde være saa galt endda, og tilbød næste Dag at tage sig af det Stykke Arbejde. Det havde Gaardmanden intet imod, næste Eftermiddag gik Københavneren selv ud efter Flokken. Det varede ikke mindre end tre Timer, inden han igen kom ind i Stuen, svedig og træt. „Naa, havde jeg saa ikke Ret?“ spurgte Gaardmanden. — „Nej, det var ikke saa galt med Faarene, men Lammene, bevares vell!“ sagde Københavneren. — „Lammene! Jeg har skam ingen Lam!“ lød det forundrede Svar. Man gik sammen ud i Stalden. Her sad fire forskræmte Harer og stønnede i en Krog! —

Toget kørte gennem det frodige Land, og Sommer var det. En Københavner sad og saa ud over en stor Kartoffelmark og udbrød begejstret: „Sikken da en dejlig Salat, der gror dær!“ — En gammel Jyde bemærkede: „Ja, det er nu da ellers Kartoffler.“ — Københavneren blev lidt irriteret, men han klarede den: „Naa, naa ja-ja, jeg mente nu osse Kartoffelsalat!“ —

En ung Københavner var kommet op at køre med en Gaardmand paa Randers Landevej. — „Det er en kraftig Hest, De har,“ sagde Københavneren sagkyndigt, „det er nok en Hingst!“ — „Næj, de æ it, men Far'en te den var en Hingst,“ sagde Bonden. — „Ja, jeg mente jo nok, der var noget om det,“ sagde Københavneren. —

Følgende Begivenhed foregaar i et af de første Tog i Juletrafikken fra København til Aarhus. Kupéen var selvfølgelig overfyldt. Et Par københavnske Damer vilde forslaa Tiden med at gøre lidt Grin med en

stout Mand fra Lemvig. Da Toget holdt paa Fredericia Banegaard, sagde den ene af dem: „De er fra Lemvig, ikke sandt?“ — „Jo — o —.“ — „Er det ikke dær, disse hersens Molboer holder til?“ — Jyden svarede ikke, og lidt efter fortsatte Damen: „Vi er fra København, De ved nok, dær hvor de smukke unge Piger vokser paa Træerne.“ — „Naa,“ sagde Lemvig-Manden lunt, „saa maa det da være nogle Aar siden, De faldt ned fra Træet.“ —

En Københavner og en jydsk Bonde kørte sammen i en Jernbanekupé. Københavneren sagde til Jyden: „Jeg kan da ikke forstaa, at Heste kan blive saa bange for en Bil, det er jo da kun en Vogn uden Heste.“ — „Jow,“ svarede Jyden, „hvisomti' der nu kom et Par Bowser gaaende hen aa æ Vej, aa der var ingen Mand i dem, saa ka'et aasse godt vær', at do ku blyw nøj ræjl!“ —

Københavnerviddet faar ikke altid det sidste Ord. Forleden mødte det sin Overmand i Form af en bred, rødmosset Jyde, der paa Købmagergade havde vovet sig ud i Kørebanens Malstrøm og blev uhjælpelig klemmt inde mellem Vogne og Cyklister.

„Tror du, du er til Efteraarsmanøvre, Bessefar?“ lød et ironisk Tilraab til ham fra en ungdommelig Cyklist i hans umiddelbare Nærhed. — Og paa bredt uimponeret Jydsk faldt Svaret omgaaende: „Ja, ellers var jeg vel ikke kommet ud for dig, din Krykhusar!“ ⁴⁾ —

En Landmand fra Jylland var forleden inde paa en københavnsk Restaurant, hvor der blev spillet Jazz af den mest hotte Art. Da han havde nydt en Genstand, sagde han: „Nu gaar jeg.“ Hvorefter han kaldte paa Tjeneren for at betale. — „Vil De allerede gaa?“ spurgte Tjeneren elskværdigt. „Synes De ikke, det er rart her?“ — „Jow nok,“ svarede Jyden, „men det

minder mig for meget om, at Kørne brøler for at faa deres Roer!“ ⁵⁾ —

Fynboerne har altid været stolte af deres Ølbryggeri og set ned paa Jyderne. „Ved du, hvorledes Jyderne brygger Øl?“ siger de. „De kommer et Fjerdingkar Malt i en Pose, og saa rammer de en Pæl ned i et godt middelstort Gadekær, og derpaa hænger de Posen i Vandet. Kommer der saa fremmede paa Besøg, som de rigtig vil traktere, saa øser de tæt ved Pælen, og det kalder de godt Øl, men til daglig Brug øser de ved Bredden, og det siger de, er ikke saa ringe.“

Det mærkelige er, at akkurat den samme Historie har jeg hørt min Fader fortælle for et halvt Hundrede Aar siden, men da var det Fynboerne, der bryggede paa den omtalte Maade. —

Fynboerne ved aabenbart ikke, at en jydsk Pris er beregnet til at prutte ned. Paa et jydsk Marked fik en Fynbo for nogen Tid siden tilbudt en Hest til 750 Kr. Fynboen syntes, det var en stor Pris, men maatte indrømme, at det var den Hest, han var kommet til Marked for at erhverve! Altsaa trak han Tegnebogen op og talte de mange Penge op i Sælgerens Haand. Han skulde lige til at putte sin slunkne Tegnebog i Lommen igen, da Jyden rakte tre Tikronesedler over imod ham. — „Hvad er det?“ spurgte Fynboen, idet han tog Sedlerne og kikkede mistroisk paa dem. — „Do glæmt' aa prutt!“ lød Svaret. ⁶⁾ —

En københavnsk Repræsentant fortæller, at Jyderne ikke er nemme at handle med. Han var inde i en Butik og forklarede Indehaveren, hvor gode og billige hans Tilbud om Konserves var. Og saa tilføjede han: „Vil De nu ikke, Købmand Sørensen, give mig Ret i, at det er fine Ting?“ — „Jow,“ kom det bredt og sindigt fra den anden Side Disken. — „Og det er Varer, der lige passer i Deres Forretning?“ — „Jow,“

lød det igen med den samme overbevisende Kraft. — „Og Prisen er helt rigtig?“ — „Jow!“ — „Tak, maa jeg saa notere Dem for et Parti?“ — „Nej, det mo Di ett,“ kom det lige saa uforstyrret og sindigt. Hele den fint forberedte Salgskunst var ramlet sammen som et Korthus. Repræsentanten var lamslaaet, han kunde ikke komme i Gang igen. Han var totalt slaaet ud. 7) —

En Forretningsmand fra Aarhus var for nogen Tid siden paa Rejse til København, og da han vendte tilbage til Jyllands Hovedstad, var der en Mand, der spurgte ham, hvad han syntes om disse Københavnerre. — „Jeg traf slet ingen af dem!“ lød det overraskende Svar. — „Det er da umuligt?“ — „Nej, for jeg talte kun med Cheferne, og de var Jyder allesammen!“ —

BØRN — SKOLE

En Dag sad jeg i en af Aalborgs Busser, hvor der i Forvejen sad en Del andre, bl. a. en meget smart, ung Dame med knaldrøde Læber, og overfor hende en Moder med en Dreng paa fire Aar. Drengen sad og saa lidt paa Damens Læber, pegede og sagde: „Se, Mor, se dær!“ Moderen tyssede selvfølgelig paa Drengen. Imidlertid kom Billettøren, og Damen tog sin ene Handske af for at finde Penge i sin Taske. Da ser Drengen, at Damens Negle har samme knaldrøde Farve som hendes Læber, og i en bestyrtet og spørgende Tone siger Purken hemmeligt til sin Moder: „Mor — er det Mund- og Klovesyge?“ 1) —

En Dame og en Dreng kom ind i en Sporvogn og satte sig. Konduktøren kom, og Damen rakte ham 20 Øre. „De skal betale for Drengen ogsaa,“ sagde Konduktøren. — „Nej, jeg skal ikke,“ svarede Damen kort og skarpt. — „Jo, De skal! Hvor gammel er han?“ — „Det ved jeg ikke.“ — „Ja, men jeg ved, at han er

saa gammel, at De ikke slipper for at betale for ham.“ — „Det gør jeg vel nok!“ — „Saa De er næsvis!“ fortsatte Konduktøren og føjede en hel Bunke til om alle de Ulykker, Damen kunde komme ud for. — Paa dette Tidspunkt rørte Drengen paa sig og sagde: „Hold saa op med den Bøtte! Her er tyve Ørel Jeg har aldrig set hende dær før, og hun er ikke Spor af min Mor!“ —

To Børn taler om Guds Almagt, og den ene siger: „Kan Gud gøre alting?“ — „Det kan du tro,“ lød Svaret. — „Kan han ogsaa lave en Sten, der er saa stor, at han ikke kan løfte den?“ ²⁾ —

En lille 4—5 Aars Purk stillede forleden Dag i Brugsforeningen, hvor han daarligt kunde naa at kigge over Disken. „Hvad skal du have, min Dreng?“ sagde Brugsuddeleren. — „En Blyant,“ lød Svaret. — „Ja, men du kan ikke skrive,“ tillod Uddeleren sig at indvende. — „Nej, men jeg kan betale,“ svarede Drengen. Uddeleren skyndte sig at faa fat paa Blyanten. —

En lille Dreng var i Skole første Gang, og da Lærerinden saa spurgte ham, om han kendte Bogstaverne, svarede han glad: „Nej, men A kinne æ Kort aa den nøj Lyttersvals, gjø do det?“ ³⁾ —

I Skolen spørger Lærerinden, hvad et uindskrænket Monarki er. En lille Pige svarer: „Jo, det er, naar Kongen har en Dronning ved sin Side.“ —

Ved Frederiksborgensersamfundets Rusgilde i København fortalte en af de gamle Elever følgende lille Historie fra Skoletiden: Det var paa Statsskolen i Overlærer Peter Høys Tid. Som alle Lærere havde ogsaa han sine Yndlingselever, der fik Lov til at gaa Ærinder for ham. IV. Mellem havde ham i Fransk, og Uheldet skete, at der var et ubekendt Ord i Lektien. „Aah, Fick“ (en yngre Broder til Aftenens Rustaler, Lektor Fick, Aalborg), sagde Høy til Yndlingselven

i den Klasse, — „stik lige op paa Lærerværelset og hent Stigaards franske Leksikon.“ — Fick udførte Ordren, som det sømmede sig for Duksen, men han havde ikke siddet længe, før han blev sendt op efter Høys Hat og Galosker. Fick havde atter siddet et Kvarter, da han pludselig mærkede, at han skyndsomst maatte gaa. Han rakte pligtskyldigst Haanden i Vejret. „Hvad er der nu i Vejen, Fick?“ spurgte Høy. — „Jeg vil gerne have Lov til at gaa i Gaarden.“ — „Næh, Fick, nu har du gaaet nok — det kan en anden faa Lov til!“ Hvorpaa Høy fortsatte sine filosofiske Betragtninger over Franskeltien. —

En Adjunkt i København havde en ejendommelig Maade at give Vidnesbyrd paa. I en Piges Bog skrev han: „Tager i mine Timer Revanche for mangen en søvnløs Nat.“ Og i en anden: „Skuden sejler tungt og stikker ikke dybt.“ —

Det var i Eksamenstiden, og lille Peter var oppe i Fysik, hvor han blev stillet overfor Spørgsmaalet om Virkningerne af Varme og Kulde. Han forklarede meget rigtigt, at i Kulde trækker mange Ting sig sammen, mens de i Varmen udvider sig. Og Læreren bad om Eksempler: „Jo,“ fortsatte Peter, „vi kan se det derved, at Dagene er korte om Vinteren, men længere om Sommeren!“ —

En Skoledreng var ualmindelig rapmundet og frygtet af sine Lærere saavel som af Kammeraterne. Følgende Historie gjorde ham maaske knap saa populær mellem Lærerne som mellem Eleverne: Peter — lad ham hedde saadan — var en Dag oppe i Matematik og skulde løse en Ligning paa den sorte Tavle. Læreren afventede forventningsfuld Løsningen paa Problemet, men da en saadan udeblev, sagde han sarkastisk pegende paa sit Hoved: „Der er vist helt tomt her-

oppel!“ — „Det er der ogsaa her,“ sagde Peter og pegede paa sit eget Hovede. —

Faderen til Sønnen: „Skal du nu i Biografen igen? Du kunde da gerne for en Gangs Skyld blive hjemme og hjælpe mig med dine Hjemmeopgaver.“ —

Under den haarde Frost i Januar 1942 skete det en Dag, at Aarhus Katedralskoles Varmekedel sprang allerede i Dagens første Skoletime. Rektor Christiansen maatte derfor give Eleverne fri Resten af Dagen. En af Eleverne fandt paa, at der burde samles ind til en Blomsterkurv til Pedellen, og som sagt saa gjort; en Hat gik rundt, og der kom 25 Øre ind fra hver Elev. Det blev til en flot Blomsterkurv, der blev overrakt Pedellen med et lille Takkevers: „Til Madsen sendes der en Tak, den Mand, der Varmekedlen sprak.“ —

Der var Inspektion i en af vore Landsbyskoler forleden. Skolekonsulenten var paa Besøg, og blandt de forskellige Billeder og Tavler paa Væggen i Førstelærerens Klasse opdagede han ogsaa en Reproduktion af Rafaels noksom berømte to Englebørn, der med Hovedet i Hænderne sidder og kigger ud over en lille, rosenrød Sky.

Konsulenten fortabte sig lidt i Beskuelse af Billedet. Saa sagde han: „Det glæder mig i højeste Grad, at De paa saa smuk en Maade prøver paa at aabne Børnenes Øjne for Kunstens umaadelige Værdier.“ Men Læreren, der var en ærlig Sjæl, svarede lidt forlegent: „Ja, jeg maa nu tilstaa, at jeg nærmest har hængt Billedet op for at vise Børnene, hvor grimt det ser ud, naar de lægger Albuerne paa Bordet!“ —

En Opdragelsesanstalt for Drengene fik en Dag for nogle Aar siden Inspektionsbesøg af Provsten, der gik rundt og snakkede venligt og fortroligt med Drengene. Saadan i Rundgangens Løb spurgte han ogsaa

Peter, en grinende rødhaaret Knægt paa 14—15 Aar: „Naa, og hvorfor er du saa her?“ — „Jeg har stjaalet!“ — „Det er virkelig noget meget grimt noget. Giv mig nu Haanden og lov, at du aldrig vil gøre det mere.“ De gav saa hinanden Haanden, men en Lærer, der havde staaet lidt borte, spurgte bagefter Drengen: „Hvad sagde Provsten til dig?“ — „Han spurgte, hvorfor jeg var her.“ — „Hvad svarede du saa?“ — „At jeg havde stjaalet.“ — „Hvad sagde Provsten saa?“ — „Han sagde, at saa kunde vi tage hinanden i Haanden!“ —

Her er en lille Historie, der foregik paa Handelskolen en varm Sommerdag. Læreren holdt et lille Foredrag om borgerlig Ret. Hansen er blideligt slumret ind, da Læreren pludselig siger: „Hansen, hvad talte jeg om?“ Hansen rejser sig søvndrukken, medens Sidsmanden pligtskyldig hvisker: „Borgerlig Ret!“ — og Hansen svarer omgaaende: „Borgerlig Ret!“ — „Ja, det er rigtigt, men forklar mig saa, hvad De forstaar ved borgerlig Ret.“ — Hansen betænker sig lidt, men saa kommer det: „Jo, der er saa meget, bl. a. gule Ærter, Hvidkaalssuppe, Øllebrød ...“ ⁴⁾ —

Paa et af vore Seminarier læser en Elev, der hverken har Lyst eller Evner til Orgelspil. I nogen Tid har han klaret sig saa nogenlunde ved at spille den samme Koral ved hver Overhøring, men nu forleden bemærkede Musiklæreren:

„Hør, Jensen, jeg synes, jeg har hørt Dem spille den Melodi før?“ — „Det er nok muligt, men dette var i alle Tilfælde andet Vers!“ —

CYKLEBUDE OG ANDEN UNGDOM

De københavnske Cyklebude er kendt for deres cykleakrobatiske Færdigheder, som har indbragt dem Betegnelsen Asfaltens Cowboys, men mindst lige saa

berømt er deres Slagfærdighed, hvilket følgende Episode er et Eksempel paa. Det er en virkelig Historie, og den er foregaaet paa Østerbro i Politiassistent Tvermoes' Domæne. Tvermoes har den Skik, at han, selv naar han er i civilt Antræk, raaber efter Trafikanterne for at retlede dem i Færdslen. Et Bud, som ikke færdedes helt reglementeret paa Østerbrogade, blev ogsaa raabt an, men da han ikke kendte Tvermoes, svarede han igen i en mindre ærbødig Tone — og saa sagde Tvermoes med bøs Stemme til Budet:

„Ved De, hvad jeg er? Jeg er Politiassistent!“ — Og dær stod Politiassistenten. — „Se, se,“ svarede Budet, „men ved De saa, hvad jeg er? — Jeg er kørt!“ —

En Dag svingede et Cyklebud paa vanlig elegant Maner ind foran en Sporvogn i et stærkt trafikeret Gadekryds. Føreren paa Vognen slog Bremserne i, saa det gnistrede fra Skinnerne, og Passagererne kastedes hulter til bulter. Men et Sammenstød var ikke til at undgaa, Cyklisten fik et Puf, saa han trillede hen ad Gaden. Sporvognsstyreren stak et af Forskrækkelse og Sindsbevægelse ildrødt Ansigt ud ad Vinduet, men inden han naaede at faa sagt noget, rejste Knægten sig paa Højkant og sagde med et stort Smil: „Blev du nervøs, Bessefar!“ —

En københavnsk Forretning har mistet en af sine betroede Mænd. Begravelsesdagen er Forretningen lukket. Alle skal møde for at vise den afdøde den sidste Ære. Chefen staar ved Kirkedøren, iført Jaket og sort, stiv Bowler og tager imod Følget. Sidst kommer Firmaets Haab, Budet, jagende paa Cykle, som han smider op ad Kirkemuren, hvorefter han glider ind ad Kirkedøren. Idet han passerer Chefen, siger han med Hentydning til hans stive Hat: „Mester har nok faaet Alpehuen pumpet!“ ¹⁾ —

Et Bud kommer susende paa Cykle og ser en dej-

lig, lys, ung Pige komme kørende i en elegant Bil. Pludselig svinger Damen over Gaden lige foran ham for at svinge om Hjørnet, uden at vise af. Budet raaber efter hende: „Ku' saadan en Engel ikke baske lidt med Vingernel“ —

En meget svær Dame stod ved en Fodgængerovergang og kunde ikke bestemme sig til at gaa over Kørebanen. Saa kom der saadan et lille næsvist Cyklebud forbi; han strøg helt ind til Kantstenen, og lige inden han som et Lyn smuttede væk, raabte han: „Svæv nu over, lille Fnug!“ —

Et Cyklebud spurter gennem Krydset, mens Lyskurven viser rødt. „Hvor skal du hen?“ raaber den vagthavende Betjent efter ham. „Vestre Farimagsgade 15, 4. Sal,“ replicerer Budet, idet han ufortrødent fortsætter sin Kørsel. „Ja, hvad kommer det mig ved,“ raaber Lovens Haandhæver irriteret. „Næh, det mener jeg osse,“ bræger Budet og forsvinder i Vrimlen. —

Paa Allégade i København afleverede et Cyklebud forleden en hidtil ukendt Pragt-Sprogblomst. Han havde været nær ved at køre en gammel Dame ned, og i forstaaelig Harme gav den ældre Dame sig til at skælde ham ud af et godt Hjerte. Men hun manglede Tænderne og talte derfor temmelig utydeligt. Budet betragtede hende interesseret. Saa sagde han deltagende: „Hvad er den a', Mormor? Ka' du ikke bruge Mimrelapperne?“ —

Ved en af Københavns Fodgængerovergange forsøgte en Cyklist forleden at mase sig frem, og da han ikke syntes, en ung Dame kom hurtigt nok over Gaden, raabte han: „Flyt dig, Tøs!“ Han fik Svar paa Tiltale. Den tilraabte unge Dame vendte sig rapt om og svarede: „Jeg tror, Storken har hevet Dem op af Bøllemosen, unge Mand.“ —

At et Cyklebud ogsaa kan være forholdsvis høflig,

ses af følgende: Scenen var den kendte: en ældre Dame, der dansede som en Dervish foran Forhjulet af en Budcykle. Men se, om ikke Budet stod af, lattede paa Kasketten og forespurgte ærbødigt: „Frue, tør jeg forhøre mig om Deres Planer for den nærmeste Fremtid?“ —

Da en kendt Frue fra Odense fornylig kørte en Tur i sin lille aabne Sportsvogn, maatte hun ved et Gadekryds holde tilbage, da Signalet viste „rødt“. Da det grønne Lys kom frem, kobledes Fruen imidlertid for hurtigt til, og Motoren gik i Staa, og af Frygt for at standse Trafikken blev hun nervøs og kunde ikke faa Motoren startet igen. En Bydreng, som holdt paa Cykle ved Siden af, var straks klar over Situationen og lænede sig ind over Vognen og sagde: „Den ku' du ikke klare, Søster!“ Fruen var dog ikke mere nervøs, end hun med et Smil svarede: „Det var da godt, at du ikke sagde „Bessemor“.“ — „Det bli'r du nok, inden du kommer herfra!“ var Drengens rappe Svar, og væk var han. Fruen blev Svar skyldig. —

Paa Fyn fortæller man følgende Historie, som en fynsk Præst har været ude for i København. Han kom kørende i sin Bil og maatte standse op for rødt Lys. Medens han sad og ventede paa, at Trafikken igen skulde blive fri, foldede han halvt ubevidst Hænderne. Da der vistes grønt Lys, varede det derfor lidt, inden han kom i Gang. Et københavnsk Cyklebud, som havde kigget lidt paa Præsten, slyngede derfor følgende Sætning ud: „Kør bare frem, Zacharias! Din Bøn er hørt!“ ²⁾ —

En Forretningsmand, der holder strengt paa „god Tone“ og pæne Manerer, har fortalt følgende Historie, som han mener er Udtryk for, at der ingen Respekt findes mere.

Forleden, fortæller han, kommer min Bydreng ind

og siger henkastet, som om det var en given Sag: „Jeg sku' ha' fri i Morgen, for jeg skal paa Tur med Sportsklubben — altsaa!“ — „Ja,“ svarer jeg forhandlingsvenligt, „det kan du saamænd godt faa — men først maa du lære, hvordan man beder sin Chef om en lille Venlighed! Sæt dig nu her i Stolen, saa er jeg Bydreng, og saa skal jeg vise dig, hvordan man bærer sig ad i slige Tilfælde ...“ Jeg tog min ærbødigste Mine paa, bukkede dybt for Drengen og sagde: „Undskyld Hr. Direktør, det var vel ikke muligt, at jeg kunde faa fri i Morgen, for saadan og saadan ...“ Men hvordan tror De, han reagerede? Jo, han lændede sig komfortabelt tilbage i Stolen, smækkede Benene op paa Skrivebordet og sagde med et bredt Grin: „S'føli'. Den er i Vinkel, du gamle! Skrup du bare a' ... og saa ka' du for Resten med det samme gaa ned ved Kassen og nappe en „Tier“ til Driftsomkostningerne!“ ³⁾ —

Der hændte forleden Dag en ganske morsom Ting i et københavnsk Stormagasin. Direktøren var paa Inspektionsrunde, og da han kom ned i Ekspeditionen, saa han et Bud sidde paa et Bord og ryge Cigaret. „Er De gal — hvor meget har De i Løn, og hvad er Deres Navn?“ — „70 Kroner om Maaneden og Peter Jensen!“ — „Her er en Seddel — De kan hæve Pengene ved Kassen, og saa vil jeg ikke se Dem mere.“ — Det var der nu heller ingen Fare for, at Direktøren skulde komme til, for Budet, som glad hævede Pengene ved Kassen, var slet ikke ansat i Forretningen. ⁴⁾ —

En kendt Billedhuggers Frue, en lille trivelig Dame, kom forleden Dag gaaende ned gennem Sct. Pederstræde i København. Hun havde en stor Pakke under den ene Arm, og som hun travede henad Fortovet, kom hun til at skubbe til en lille Knægt, saa han

maatte ud i Rendestenen ... Hvorefter Knægten vendte sig om, gloede gnavent efter hende og raabte: „Hov! Hva' er den a'! Gør du Tilnærmelser?“ —

Paa Banegaarden var der en Dag en halvvoksen Dreng, der interesseret betragtede et holdende Lokomotiv. Lokomotivføreren fik Øje paa Drengen, og han stak Hovedet ud og raabte: „Vil du købe Lokomotivet, unge Mand?“ — Knægten kiggede lidt paa ham et Øjeblik, men saa grinede han og raabte: „Ja, hvis du kan sælge det, Bedstefar, saa kan jeg godt købe det.“ —

En Dag kørte Rutebilen fra Sengeløse mod København i Staa, netop som den drejede ind paa Rødovrevej ved Valby. Det var Generatoren, det var galt med, og alle Chaufførens Anstrengelser var tilsyneladende forgæves. Et større Opløb samledes hurtigt — og et Cyklebud, der netop strøg forbi, opfangede som i et Lynglimt Situationen. Han raabte til den nervøse Chauffør: „Op og rør' i Gryden!“ Og saa var han væk som en Stormvind! ⁵⁾ —

Politibetjenten til Bydrengen: „Hov, du dær! Ved du ikke, at du ikke maa køre uden Katteøje paa Cyklen?“ Drengen vender sig om og kigger paa Bagskærmen: „Det var da mærkeligt! For lidt siden havde jeg et Katteøje, saa det maa være stjaalet!“ — „Tror du ikke, at jeg kan se, at der aldrig har været et Katteøje paa den Cykle. Havde der været det, skulde der have været Huller i Skærmen!“ — Drengen vender sig om og kigger paa Skærmen: „Det har vel nok været en fræk Tyv! Tænk, han har sandelig stjaalet Hullerne med!“ —

Et Par Drenge var kommet op at smaaskændes paa en Bagperron paa en Sporvogn. Da en af dem skulde af ved et Stoppested, sagde han, idet Sporvognen

kørte videre med Kammeraten: „Her har du en Check paa et blaåt Øje, saa kan du selv hæve den.“ —

En lille Historie fra København foregaar i Biografen, hvor fire Herrer af den ældre Aargang i stiveste Puds med høje Hatte kommer ind og sætter sig, men beholder Hattene paa. Lidt efter lyder en Stemme fra Rækken bagved:

„Sku' vi se aa faa Skorstenene a Ho'det, de Herrer.“ De høje Hatte blev taget af og blottede fire Skaldespander. Stemmen: „Øv — der var ingen, der sagde, at I sku' ta' Haaret med.“ ⁶⁾ —

Paa en københavnsk Gade skete der en Dag det, at et Par Hunde røg i Totterne paa hinanden. Den ene var en stor Tamp, og den anden en lille Skødehund med et fint broderet Slag paa Ryggen. I det samme kom der en Bagerdreng rullende forbi paa en Cykle. Og lige idet han passerede de to firbenede Slagsbrødre, henvendte han disse Ord til den lille med Slaget: „Bar' klø paa ham, David! Smid Overfrakken ...!“ ⁷⁾ —

Den fredelige vejfarende spurgte en 13—14 Aars Dreng: „Kan jeg komme gennem denne Smøge ned til Havnen?“ — Drengen vurderede ham lidt og svarede saa: „Jeg tror lige, det gaar. I alle Tilfælde kørte der et Hølæs igennem for fem Minutter siden!“ —

Ved en ekstra Session i Odense har man faaet en helt ny Titel indført i det danske Sprog. Da en ung Mand blev spurgt om sin Stilling, svarede han: „Asfaltjockey.“ Stor Forbløffelse. Han maatte komme med en Forklaring, og den lød paa, at „Asfaltjockey“ var det samme som Bybud. —

Børge Rosenbaum og Annie Jessen havde for nogle Aar siden en pudsig Oplevelse paa deres Provins-turné. De spadserede paa Gaden i en Provinsby, og et af de lokale Cyklebudé strøg saa tæt forbi dem, at

han var ved at vælte dem. Rosenbaum løftede advarende en Finger i Vejret og sagde: „Saa, saa, selv om vi er Dværge, behøver du vel ikke at vælte os.“ Men Knægten var fuldt ud klar over Situationen og svarede: „Saa, saa, fordi du har fri fra Filmen og er ude med Snehvide, behøver du vel ikke at være fræk — Gnavpot!“ ⁸⁾ —

Jydske Bude kan ogsaa være med, naar det gælder Humor. Saaledes var der i Aarhus to Bude, der en Morgen diskuterede et vigtigt Problem paa Søndergade. „Hvad tjener du?“ spurgte den ene. — „Syv Kroner om Ugen, alt det Vand, jeg kan drikke, og Trækvognen med hjem hver Søndag!“ ⁹⁾ —

Indehaveren af en Trælastforretning i Jylland averterede for nogen Tid siden efter en Kontorlærling. Der meldte sig mange Ansøgere og blandt dem ogsaa en 14 Aars Knægt, der gjorde et ualmindelig opvakt Indtryk. Nu var Direktøren imidlertid ikke indstillet paa at lade sig bluffe, saa derfor besluttede han at sætte Drengen paa en lille Prøve. „Jeg har lige et Par Ærinder, jeg skal besørge,“ forklarede han Drengen. „Kan du ikke blive her saa længe og passe Telefonen?“ — Det var der naturligvis ikke noget i Vejen for. Lidt efter ringer Direktøren fra en Kiosk, og Drengen tager Telefonen. „Hallo,“ siger Direktøren, „har De nogen Knasthuller paa Lager?“ — „Nej,“ siger Drengen, „de er desværre udgaaet. Vi solgte de to sidste Vognladninger i Gaar til en Legetøjsfabrik.“ — „Ja saa! Hvad skulde de for Resten bruge saa mange Knasthuller til?“ — „Til at sætte under Halen paa deres Lager af Gyngeheste!“ Ti Minutter senere var Engagementet i Orden. ¹⁰⁾ —

En Historie fra Aarhus. Paa Charlottenhøj Flyveplads var der forleden tæt Sammenstimlen af Skolebørn, som vilde op at flyve. De havde hørt, at det

kun kostede 2 Kr. „Hvem siger det?“ spurgte Kap-tajn Viuf forundret Børnene. „Den Dreng derhennel“ sagde de og pegede paa en Dreng. — „Hvad er det, du staar og bilder dine Kammerater ind?“ sagde Kap-tajnen. — „Ja, men jeg naaede ikke at faa sagt, at det koster 8 Kr. at komme ned igen!“ sagde det kvikke Barn. ¹¹⁾ —

En Mand i Aalborg fortalte for et Par Aar siden følgende: I Gaar stod jeg uden for en Forretning med tre Paraplyer; de to var overladt mig af min Kone og Datter, der var inde i Forretningen for at gøre Ind-køb. Et Cyklebud kom jagende forbi, og da han saa Paraplyerne, bemærkede han i Forbifarten: „Naa, naa, Chamberlain, nu igen Hamstring!“ —

Selv af en saadan Historie fra den nyere Tid op-staar der Variationer, hvad følgende viser:

En pæn ældre Herre med Overskæg og stiv Hat stod en Dag i 1939 uden for en Butik i København. Paa Armen havde han foruden sin egen Paraply sin Datters og sin Kones, mens de to Damer var inde i Forretningen. Og med den aldrig svigtende Slagfær-dighed hørte man et forbipasserende Cyklebud be-mærke: „Hva, hamstrer du, Chamberlain?“ —

FØL

I Løbet af Sommeren 1940 oprettedes der omkring i Landets Købstæder et Hjælpekorps for Politiet, der fik Benævnelsen C. B.-Betjente.

Et eller andet vittigt Hoved fandt paa at kalde disse unge Betjente for *Føl*. Udtrykket løb Landet rundt og var til at begynde med ikke videre yndet af de paa-gældende.

Politiet i Æbeltoft praktiserer saaledes en ny, raffi-neret Straf for Drengene, der kalder de lyseblaa C. B.-Betjente for *Føl*. En Dreng, der havde kaldt en C. B.-

Betjent for Føl, blev det meste af Eftermiddagen holdt tilbage paa Politistationen, hvor han 50 Gange maatte skrive, at „En C. B.-Betjent er intet Føl.“ —

Efter hvad der fortælles, har de berømte Randerspiger ikke den rette Respekt for de unge Hjælpebetjente. Forleden skulde der foretages en Afspærring i Byen, og en Husassistent vilde ikke flytte sig, men gav den unge „Politier“ denne Salve: „Fordi han er kommet i saadan nogle Klude, skal han ikke tro, at han kan jage med Folk, og i hvert Fald ikke med mig. Han kan bare vente, til han bliver civil igen. saa skal han faa en Endefuld!“ ¹⁾ —

Udtrykket Føl lod sig imidlertid ikke udrydde, men gav efterhaanden Anledning til en Række Pudsigheder, der saa godt som alle stammer fra 1940.

Der var en Smule Trafikvirvar nede paa Hovedgaden i Aarhus. Et Bud med en stor Varecykle var ved at læsse af og havde vistnok faaet stillet sit Køretøj lidt vel langt fra Fortovskanten.

En cyklende C. B.er, altsaa et Føl, havde Besvær med at komme forbi. Han ringede med Klokken; men Budet fortsatte ufortrødent med sit. C. B.-Manden ringede endnu en Gang. Der skete intet, — men da der for tredje Gang blev klemtet, vendte Budet sig arrigt om: „Maa vi saa være fri for den Vrinsken!“ ²⁾ —

Det var paa en Sporvogn i København. En ung C. B.-Betjent, der havde haft Tjeneste, skulde hjem og klemte sig med megen Møje op paa Bagperronen, hvor Pladsen var noget kneben. Et Par digre Herrer gav ondt af sig, og den ene sagde: „Det er godt gjort, at vi skal flytte os, fordi saadan et Føl skal i Baasen!“ — „De maa undskylde,“ svarede C. B.eren, „jeg kan nok se, jeg er gaaet forkert. Det er jo Kostalden, jeg er kommet ind i!“ Hvorpaa han under almindelig

Jubel fra de omkringingstaaende gik ind i Vognen og erobrede en Haandstrop. ³⁾ —

I en By i Jylland stod to C. B.-Betjente paa et Gadehjørne, og paa det modsatte Hjørne stod en lille Dreng og raabte over til dem: „Føl' — Føl' — Føl'!“ — „Hvad siger du, Dreng?“ spurgte den ene af C. B.-Betjentene. — „Føl' mig lige over Gaden ... vil De være saa venlig!“ sagde Drengen. —

Der stod to unge pjankede Piger og snakkede med en af de unge C. B.-Betjente. „De staar paa en Blomst!“ udbød den ene af de unge Piger pludseligt. — „Hvad skal det sige?“ spurgte Føl-Betjenten og flyttede sig. — „De staar stadig paa en Blomst!“ vedblev den unge Pige. — „Hvad er det for noget Snak!“ kom det irriteret fra den unge Politimand. „Jeg staar da ikke paa nogen Blomst!“ — „Jo, paa en Følfod,“ spruttede den unge Dame. —

„Se Mor,“ sagde en lille Pige, der kørte hjem til København fra Hillerød med sin Mor og pegede ud ad Kupévinduet. „Der løber en lille C. B. ude paa Marken.“ ⁴⁾ —

C. B.-Populariteten holder sig stadig, hvad følgende Træk fra 1941 viser: I Aftes stod en af de baa Ynglinge paa sin betroede Vagtpost omgivet af kvindelig Ungdom, som tilsang ham: „Føl, Føl, føl mig hjem!“ —

DE GAMLE RAMLØSE PRÆSTER

Originaler var der flere af i gamle Dage end nu, og selv almindelige Mennesker bevarede ofte en eller flere mærkelige Sider af deres Natur, som Kulturen i vore Dage vilde have slebet af.

Om de gamle Tidens Præster i Ramløse-Annisse Pastorat i Nordsjælland er der flere mærkelige Ting at berette. *Peder Baggesen Lakjer*, der var født 1732 i

Ringkøbing og døde 1820, var Præst i Ramløse fra 1769 til 1809.

I sine sidste Aar blev han mere og mere sær. I sine Prædikener, der nu og da varede flere Timer, udviklede han Kants Filosofi og den yderliggaaende Rationalismes Lærdomme. I en af sine Prædikener skal han have sagt, at der kun var een Treenighed: Gud Fader, Napoleon og ham selv. Han messede meget lange selvgjorte Kollektor, hvorunder der til Tider fandt foragtelige Optrin Sted i Kirken. Ogsaa ved Skriftemaalet var hans Optræden mærkelig. Engang slog han saaledes et af sine Sognebørn oven i Hovedet og beskyldte ham for at have stjaalet et Faar fra Naboen. Da Manden benægtede dette, gentog Præsten Beskyldningen, hvorefter Manden gav sig og svarede: „Naa, i Guds Navn da — ja.“

Lakjer har imidlertid ikke været uden Initiativ. Han oprettede Spinde- og militære Skoler, som Kronprinsen besøgte, og da han gik af, viste det sig ogsaa, at han havde staaet sig godt paa højere Sted. Foruden 600 Rdl. i Pension fik han Annisse Kirkejord — 40 Tdr. Land. — til Ejendom, og her byggede han Gaarden Petershvile.

Ramløse Præstegaard brændte 1772. Efter Sagnet var Branden paasat af en Husmand, som Lakjer havde ladet stævne, fordi han ikke havde ydet sin Høstdag. Efter at have hævnnet sig ved at sætte Ild paa Præstegaarden hængte Husmanden sig.

Lakjers Eftermand i Embedet var *Lars Nielsen*, født i Odense 1767 og død i Ramløse 1849. Hans Fader var Smed, og selv lærte han Professionen og blev Svend 1785. Haandværket tilfredsstillede ham imidlertid ikke, han kom paa Roskilde Skole, hvorfra han blev Student 1789. Efter at være blevet Kandidat blev han 1795 Lærer ved Vajsenhuset. To Aar efter blev

han Præst i Herringe paa Fyn, hvorfra han 1809 befordredes til Ramløse.

Lars Nielsen skildres som en retskaffen Mand, der i kirkelig Henseende var meget forskellig fra sin Forænger, idet han holdt fast ved Kirkens gamle Lære. Ligeledes virkede han med Iver for Skole- og Fattigvæsenet, men hans ubøjelige Karakter og noget frastødende Væsen paadrog ham flere Gange Ubehageligheder, og han var ikke lige vellidt af alle Beboere.

At han ikke altid var lige let at have med at gøre, erfarede ogsaa hans Kone. Det fortælles saaledes, at naar Præsten var i daarligt Humør, og Maden ikke smagte ham; tog han bl. a. Frikadellerne een for een op paa Gaffelen og smed dem i Hovedet paa sin Kone.

Han kunde ogsaa optræde ret haandfast over for de af Sognebørnene, der ikke opførte sig, som de burde. Engang skulde han saaledes mægle mellem et Ægtepar, hvor Manden havde slaaet sin Kone. Præsten mødte efter den Tids Skik iført Præstekjole, men fik en varm Modtagelse af Manden, der kaldte ham en Smedetamp. Men det kom han ikke til at sige ustraffet, for Lars Nielsen smed Præstekjolen og sagde: „Jeg troede, det var Præsten, I havde Brug for, men nu ser jeg, at jeg har taget fejl. Det var nok Smeden, der skulde tage Affære!“ Og saa gav han Manden en ordentlig Dragt Prygl. Da det var besørget, tog han Kjolen paa igen, gik til Konen og sagde: „Min Datter! Dersom han ikke behandler dig ordentlig, saa send ikke Bud efter Præsten, for det duer ikke, men henvend dig til Smeden, han skal nok ordne de Sager!“

Lars Nielsens Prædikener var lange og undertiden noget søvndyssende, hvad der kunde have uheldige Følger. I Kirken var der et Pulpitur, og Nielsen havde opdaget, at nogle Mænd fra Sognet deroppe, hvor

de troede sig ubemærket, tog sig et Slag Kort under Prædikenen. Dette syntes han naturligvis ikke om, og da han en Søndag saa dem sidde deroppe, valgte han lige før Prædikenen en meget lang Salme, og under Sangen listede han sig op paa Pulpituret, hvor Spillet allerede var begyndt. Hans Nærværelse blev ikke bemærket, før han bøjede sig ned over de spillende og udbrød: „Der spillede du galt ud, Søren! Det var det Kort, du skulde have spillet!“ Siden den Dag blev der ikke oftere spillet Kort i Ramløse Kirke.

I 1842 fik Pastor Nielsen til Kapellan en ung Mand *Harald Andreas Christian Krog*, der var født 1815. De var meget forskellige baade af Natur og Anskuelse. Krog var livlig og elskværdig. Han kunde finde paa muntre Streger, var slagfærdig, til Tider ret biddende i sine Udtalelser. Det er klart at denne unge Mand og den gamle, noget stive og stejle Præst ikke altid søbede lige god Kaal sammen. At Præsten var ortodoks, mens Kapellannen var frisindet, gjorde ikke Sagen bedre.

Engang var der fremmede i Præstegaarden. Det var Sommer, og Kirsebærrene var modne. I Middagsstunden plejede Lars Nielsen at faa sig et Blund, og alle i Præstegaarden havde da at være stille som Mus. Det maa Krog imidlertid ikke have haft den rette Forstaaelse af. Han samlede nemlig nogle Københavnerdrengene, der var Gæster i Præstegaarden, i Konfirmandstuen, der laa ved Siden af Præstens Studerværelse, tog et stort Knippe Kirsebær, bandt det fast i Lampen og sagde, at den, der kunde hyle højest, skulde have Kirsebærrene, hvorefter han forsvandt.

Resultatet var ikke godt hverken for Kapellannen eller Drengene.

Imidlertid lærte Præsten og hans Kapellan at sætte

Pris paa hinanden, og deres Efterkommere har den Dag i Dag nær Tilknytning.

Om Pastor Lars Nielsen er videre at sige, at han var en meget klog Mand. Han forstod, som vi har set, at gribe en Situation. Han var meget flittig og dygtig baade som Administrator og som Landmand.

Disse Egenskaber gaar igen den Dag i Dag hos flere af hans Efterkommere, der nu sidder som fremragende Forretningsmænd og Indehavere af betydelige Stillinger i København og Udlandet.

Lars Nielsen tabte aldrig Interessen for sit gamle Haandværk. Den Vindfløj, der sad paa Ramløse gamle Præstegaard, havde han selv smedet. Den bar Initialerne L. N. og et Aarstal. Det Jernkors, der den Dag i Dag staar paa hans Grav paa Ramløse Kirkegaard, var ogsaa hans eget Arbejde. Lars Nielsen var gift og havde otte Sønner og otte Døtre.

H. A. C. Krog, der var Kapellan i Ramløse fra 1842 til 1849, blev Aaret efter kaldt til Sognepræst paa Suderø paa Færøerne, hvor han blev Medlem af Lagtinget. Som Præst paa Færøerne var han i Embeds Medfør ofte ude paa lange og strenge Sejlture. En Nat blev hans Baad overfaldet af en stærk Snestorm. Besætningen tabte Modet, men Præsten trøstede dem med at fortælle dem om en Drøm, han havde haft. Han havde en Nat drømt, at han paa Ramløse Kirkegaard saa en Gravsten med hans Navn paa. Han var derfor sikker paa, at han ikke skulde dø paa Færøerne, men at det var Himlens Vilje, at han skulde komme tilbage til Nordsjælland og finde sin Grav dær. De reddede sig ogsaa i Land, og Drømmen gik fuldtud i Opfyldelse.

I 1860 blev Krog Sognepræst paa Mors. 1866 til 70 var han Landstingsmand for 8. Kreds. 1871 blev han forflyttet til Ramløse og kom altsaa tilbage til sin

Ungdoms Virkeplads. To Aar senere blev han Provst for Strø og Holbo Herreder.

I Ramløse førte Provst Krog et temmelig stort Hus. Om Sommeren var der altid Gæster, og mange af Egnens Proprietærer og andre samledes dær til Selskaber og Baller.

Sin Livlighed havde Krog ikke mistet. En Proprietær N. N. kom ved et Selskab hen til Præsten og spurgte, om der var nogen særlig Anledning til dette Traktement. „Ja,“ svarede Krog, „i Morges saa jeg mine Knæ for sidste Gang!“ Han var temmelig lille og meget svær.

Den samme Proprietær, der ikke just var overbegaftet, spurgte engang, da der ved et Sommerbal i Præstegaarden var en Del Kadetter fra København til Stede, hvad det var for nogle pæne unge Mennesker — dem med de hvide Benklæder. Jo, svarede Krog, det var Danseheste. Da der tit manglede unge Mænd til at danse med de unge Piger, var der i København oprettet et Kontor, som leverede Dansere, og dem kaldte man for Danseheste.

Manden bed paa den.

Nu maa det ikke forstaas saadan, at Krog var en overfladisk Person. Nej, han var en from og alvorlig Mand, men han ejede et glad Sind og forstod baade at glæde sig med de glade og sørge med de sørgende.

Han var en højt begavet Mand og en god Administrator, hvad der kom ham til gode i hans Stilling som Provst. Økonomiske Spørgsmaal interesserede han sig meget for, hvad der bl. a. gav sig Udslag i, at han var Medstifter af Sparekassen i Nykøbing paa Mors og senere af Bikuben.

Krog havde megen Forstaaelse af Folkeminder og hvad dertil hørte. Denne Interesse i Forbindelse med hans Menneskekundskab gav sig engang et ejendom-

meligt Udslag. Øst for Ramløse, ved Helsingevejen, laa en Kæmpehøj, som Ejeren vilde have sløjfet. Præsten var ked af det, dels fordi hele Sagen var ham imod, og dels fordi det var hans Sædvane at gaa Aftentur til denne Høj, hvorfra han saa Solen gaa ned over Arresø. Han vidste ikke, hvordan han skulde gribe Sagen an. Vilde han bede Manden, som ikke hørte til hans Hjord, om at lade Højen være i Fred, var han sikker paa, at Manden vilde gøre det modsatte. Han valgte derfor en helt anden Fremgangsmaade. En Dag da han tilfældigvis traf Manden, sagde han til ham, at han havde hørt, at han vilde sløjfe sin Høj, og det var jo saa rimelig, da den laa i Vejen. Han vilde saamænd selv gøre det samme. I Samtalens Løb fik han Lejlighed til at bemærke, at der jo var et gammelt Sagn, som gik ud paa, at de underjordiske vilde hævne sig paa den, der forstyrrede deres Bolig, som netop laa i denne Høj. Ja, det var jo ikke saadan, at han troede paa den Slags Ting, han vilde absolut ikke tage Hensyn til saadan Overtro, men Folk sagde det altsaa...

Det gjorde sin Virkning. Højen blev ikke sløjfet.

H. A. C. Krog var Præst i Ramløse til 1881, da han døde, 66 Aar gammel.

EMBEDSMÆND OG DESLIGE

Præster. For mange Aar siden var der i Vendsyssel en gerrig Præst, hvis Folk aldrig kunde bestille nok for ham, hvorfor han maatte fæste nye Tjenestefolk hvert Aar. Et Aar, da Avlen var meget daarlig, havde fire Karle paa een Dag slaaet en Eng, der hørte til Præstegaarden, men laa noget langt borte, og siden den Dag holdt Præsten bestemt paa, at Engen skulde slaas af fire Karle i den Tid. I de Aar, hvor Avlen var god, var det næsten umuligt, men saa fik Præsten

en ny Karl, der forstod at sætte Skræk i ham. En Aften kørte Karlen tilligemed tre andre ud til Engen, for at de i god Tid kunde begynde Arbejdet. Da de var kommet derud, sagde Karlen: „Noget Søvn maa vi da have, lad os sove lidt.“

Saa sov de til næste Dags Morgen, og da de havde faaet deres Morgenmaaltid, lagde de sig atter til at sove. Saadan gik hele Dagen; enten spiste eller sov de. Maden havde de haft pakket ned i en Bikube, og den fyldte Karlen med Skarnbasser, som han tog med hjem efter først at have bundet for Kuben med et Dækken.

Da de kom hjem, spurgte Præsten, hvad han havde i Kuben, siden der var bundet saa tæt for den. „Det er en Sværm Bier, som jeg har fundet i Engen,“ sagde Karlen. „Sæt dem om til de andre Stader,“ svarede Præsten. „Maa jeg ikke selv beholde Bistadet eller i det mindste dele halvt med Dem?“ sagde Karlen. Men Præsten, der syntes, at Bierne summede saa dejligt, sagde nej, de var fundet paa hans Eng, og som Følge deraf var de ogsaa hans. „Ja, ja, da, saa vil jeg ønske, at alle Bierne maa forvandles til Skarnbasser, og Græsset i Engen maa være uslaaet i Morgen,“ sagde Karlen.

Derefter satte han Kuben hen og stoppede Flyvehullet til.

Næste Morgen, da Præsten gik ned og aabnede Flyvehullet, fløj den ene Skarnbasse ud efter den anden. Præsten blev hed om Ørerne og red straks ud i Engen for at se, om Karlens andet Ønske ogsaa var gaaet i Opfyldelse. Jo, der var ikke slaaet det mindste af Græsset. Saa blev Præsten bange for Karlen, og siden den Tid skændte han aldrig over, at hans Folk ikke arbejdede nok. ¹⁾ —

Da det en Sommer var megt tørt, kom nogle Mænd

en Dag til Præsten og spurgte, om han ikke paa Søndag fra Prædikestolen vilde bede om Regn. „Det kan jeg godt,“ sagde Præsten, „men det hjælper ikke, saa længe Vinden staar i det Hjørne.“ —

En Lektor fortæller: „Paa min Hjemegn fandtes der for ca. 50 Aar siden en gammel Præst, som var noget af en Original. En Gang talte han over et af sine Sognebørn, der var død i en Alder af 92 Aar. Umiddelbart efter læste Præsten Bibelordet om, at „Menneskets Alder er 70, højst 80 Aar.“ Derefter blev der stille en lang Tid, hvorefter de tilstedeværende til deres Forfærdelse hørte Præsten udbryde: „Ja, men saa var Manden jo 12 Aar for gammel!“

Samme Præst bad ogsaa en Gang midt om Vinteren en Bøn for Jordens voksende Grøde, som han ellers plejede at gøre om Foraaret eller Sommeren. Præsten opdagede straks efter sin Fejltagelse og søgte at redde Situationen paa følgende Maade: „Ja, det var maaske ikke helt rigtigt, men det hjælper vel saa paa Vintersæden.“ —

En nu afdød Horsenspræst ved Navn Olesen var paa Rejse og sad alene i en Kupé og læste. Ude i Sidegangen gik et Par Handelsrejsende. De fik Øje paa Præsten, som de kendte, og nu skulde han dukkes. Den ene af dem aabnede Døren til Præstens Kupé og sagde med gravalvorlig Stemme: „Har De hørt det, Hr. Pastor... Fanden er død!“ Pastor Olesen saa op fra sin Avis. Saa stak han Haanden ned i sin Vestelomme, tog en Krone op og rakte den hen mod den forbløffede Handelsrejsende og sagde med en endnu mere gravalvorlig Stemme: „Vær's'go'! Her er et lille Bidrag til de sørgende efterladte!“ Den Handelsrejsende stod et Øjeblik maabende. Saa vendte han om og forsvandt hen ad Sidegangen. —

Gamle Maren havde en skarp Tunge. Hun havde

i mange Aar rakket ned paa alle og enhver i Byen, nu var hun blevet gammel og laa og skulde dø. Præsten var hos hende og spurgte hende da: „Har De nu ikke noget, De fortryder, af hvad De har sagt i de mange Aar, De har levet?“ Nej, det havde Maren ikke. „Har De“ — fortsatte Præsten — „for Eksempel aldrig sagt noget nedsættende om andre Mennesker, som De nu angrrer?“ Nej, svarede Maren, hun havde ikke sagt andet, end hvad sandt var.

Da Præsten ingen Vegne kom paa den Maade, tog han haardere fat og sagde med hævet Røst: „Ja, husker De det ikke, Maren, saa husker Vorherre det!“ Men Maren blev ikke Svar skyldig: „Ja, der er jo nogen, der husker bedre end andre!“

Saa opgav Præsten. —

Biskoppen var paa Visitatsrejse og overnattede hos en Præst. Søndag Morgen hørte han Præstekonen synge i Køkkenet — og da de ti Minutter senere sad ved Morgenbordet, og Biskoppen slog Hul paa det første Æg, sagde han: „Det lød saa kønt, da De sang i Køkkenet, lille Frue. Men sig mig engang: Hvorfor sang De kun de tre Vers? Salmen har dog et fjerde Vers, som danner en smuk Afrunding af Digterens Tanke.“ — „Det kan jeg saamænd nemt forklare,“ svarede Præstekonen. „Tre Vers, det er blødkogte Æg — fire Vers er haardkogte; og jeg véd jo, De helst spiser dem bløde!“ —

Om den nye Folketingsmand, Stiftsprovst Noring fortælles følgende Historie: Ved en Frokost paa et Hotel i Brønderslev blev der skænket nogle meget store Snapse. Ved Siden af Stiftsprovsten, der den Gang var Sognepræst, sad Byraadsmedlem, Gartner Jensen, som var ivrig Afholdsmand. Han udbrød, da Tjeneren havde fyldt Snapsglasset med Top paa: „Jeg skal love for, at den Snaps er konfirmeret!“ —

„Nej, det er den ikke,“ sagde Noring, „men nu gaar den til Præsten.“ —

Her staar vi over for en af de mest udprægede Vandreanekdoter. Den fortælles om en Række Præster forskellige Steder i Landet, bl. a. om den vittige Pastor emer. Kr. Barfod, forhen Jørlunde.

Læger. En af vore yngre Læger, der navnlig har et stort Kvinde-Klientel, fik mindst een Gang om Ugen Besøg af en yngre, velhavende, fraskilt Dame, der følte sig umaadelig svag. Forleden Dag tabte han Taalmodigheden og sagde til hende: „Ved De, hvad De skulde, Frue, De skulde gifte Dem igen!“ Hun saa paa ham og svarede skælmsk: „Men, Hr. Doktor dog — det er jo formelig et Frieri!“ Og Lægen? Han skyndte sig at tilføje: „De tager fejl, Frue. Vi Læger foreskriver kun Medicinen... vi tager den ikke selv!“ Hun har ikke været der siden. —

En kendt Øjenlæge fik forleden Besøg af en Patient med et beskadiget Øje. „Hvorledes skete det?“ spurgte han, mens han forbandt Øjet efter Behandlingen. „Det var en Sten,“ svarede Patienten. „Hvem kastede den?“ spurgte Lægen videre. „Min Konel!“ — „Det er saamænd første Gang, jeg hører, at en Kvinde har truffet det, hun sigtede paa,“ mumlede Lægen. „Hun kastedede ogsaa efter Naboens Kat,“ forklarede Patienten, „men jeg var saa uheldig at staa bagved hende.“ —

„Men, Hr. Doktor, er Diagnosen ikke en Smule for pessimistisk?“ — „Hvorfor det? Dør Patienten, saa siger man: „Hvilken sikker Diagnose!“ og overlever han det, vil man sige: „Hvilken dygtig Læge!““ —

Oversygeplejersken paa et Sygehus var pludselig død, og der udbrød en hidsig Væddestrid mellem Afdelingssygeplejerskerne om, hvem der skulde være

hendes Efterfølgerske. Hver af dem søgte at overbevise Overlægen om, at netop hun var den rette. Men Overlægen var Situationen voksen og traf sine Forholdsregler med salomonisk Visdom. „Mine Damer,“ sagde han, „jeg vil bede hver af Dem i Morgen at sende mig en Seddel med Opgivelse af Deres Alder. Jeg vil saa udnævne den ældste af Dem til Oversygeplejerske!“ Overlægen ventede forgæves. Der kom ikke en eneste Seddel! —

Fra Rettens Vej. Det var i en lille, rar Provinsby. En af Byens Forretningsmænd havde inviteret Kolleger og Honoratiores til Herremiddag. Efter den vellykkede Middag begav Herrerne sig ind til Spillebordene. Byens Politimester fik en ung Forretningsmand til Makker, og der udspandt sig følgende Præsentation: „A. Jensen, Kul og Koks.“ Hvortil Politimesteren lunt replicerede: „P. Jacobsen, Vand og Brød!“ ²⁾ —

For mange Aar siden var der i Horsens en Herredsfoged, der hed *Bie*. Han var noget af en Original og kunde komme med ret ejendommelige Udtalelser. Da saaledes en Sag var behandlet for Retten, bemærkede han: „Citanten er min aabenbare Uven, og indstævnte er en Slubbert. Jeg bliver nødt til at afsige en strengt retfærdig Dom!“ —

Her er en Retshistorie fra svundne Dage.

Peter: „Hr. Dommer, — jeg laante Ole en Krukke, — han slog den i Stykker, og nu nægter han at give mig Erstatning.“ Ole: „Det passer ikke, Hr. Dommer. For det første har jeg ikke laant Peters Krukke, — for det andet var den i Stykker, da jeg fik den, og for det tredie var den hel, da jeg gav ham den tilbage...“ — Ole vandt Sagen, for han havde den dygtigste Sagfører. ³⁾ —

„Det bliver 20 Kr. i Bødel!“ — „Jeg har daarlig

Raad til det, Hr. Dommer ... kunde jeg ikke faa Bøden sat en Smule ned?" — „Hvad er Deres Bestilling?" — „Manufakturhandler." — „Godt, saa siger vi 19,85!" —

En af disse meget triste Prissager er kommet for i Retten. Tiltalte er klar over, at hans Sager rent ud sagt staar skidt, og at man vil søge at fange ham paa selv den mindste Unøjagtighed i Fremstillingen, saa da Dommeren spørger, om han har været straffet, eller han har faaet Bøde før, erklærer han: „Jo, jeg har engang betalt 15 Øre i Bøde for at have beholdt en Bog fra Folkebiblioteket for længe!" ⁴⁾ —

Der var stor Begejstring blandt Auktionsgæsterne. Auktionarius, Hr. Sørensen, sagde noget grinagtigt. Der var et „Sofastykke" under Hammeren, og det var i Kataloget opført som et „Marinebillede". Da det forestillede Christian den Anden i Sønderborg Slots Fængsel, vakte Betegnelsen „Marinebillede" Protest fra Publikums Side. Men Hr. Sørensen sagde: „Det forstaar jeg ikke! Det ses da ganske tydeligt, at Christian den Anden gaar om Bord — og saa er det vel nok et Marinestykke." Og saa var det altsaa, at Jublen brød løs. ⁵⁾ —

Hansen og Jensen var begge Sagførere og ellers gode Venner, men den Omstændighed, at Hansen nu i længere Tid havde skyldt Jensen nogle Penge, var lige ved at ødelægge det gode Forhold.

„Naa, ja," siger Hansen, „næste Gang, jeg vinder en Sag, skal du faa dine Penge." — „Det er udmærket," svarede Jensen, „saa anlægger jeg Sag mod dig angaaende Pengene, og hvis du saa vinder Sagen, vil du jo betale Pengene, som du lige har lovet, og hvis jeg vinder, vil det sige, at du bliver dømt til at betale, saa faar jeg under alle Omstændigheder mine Penge." Men Hansen lod sig ikke dupere. „Og jeg kommer

under ingen Omstændigheder af med Pengene," siger han, „for hvis du vinder, vil det altsaa sige, at jeg taber, og i saa Tilfælde har jeg ikke lovet at betale, og hvis jeg vinder, bliver jeg jo netop fritaget for at betale.“ —

Af en Sagførerregning: „Ligget vaagen og tænkt paa Deres Sag ... 20 Kr.“ —

„Naa, hvordan gik det i Retten?“ „Jo, Sagføreren fik drejet Sagen saadan, at det var mig, der havde bidt Hunden.“ —

ORS. G førte i en Provinsby en Sag for et Postbud, der søgte Skilsmisse fra sin Kone paa Grund af hendes Utroskab. Hans Procedure lød: „Denne Kvinde har forbrudt sig ikke alene mod Lovens Bud og Bibelsens Bud, men ogsaa mod Postbudet.“ Han vandt Sagen. ⁶⁾ —

Under Mørkelægningen sker undertiden mærkelige Ting. Paa Torvet i Grenaa spurgte saaledes en Mand forleden Aften i tæt Mørke en Betjent om Vej til Banegaarden. Da Betjenten ikke svarede, henvendte den fremmede sig beklagende over Betjentens Døvhed til en forbipasserende Grenaaborger. Denne opklarede, at „Betjenten“ var en Statue af Frederik den Syvende. —

Professorer. Det var i de gode gamle Dage, da Professorer og andre lærde var saa grusom distræte. To af de allermest mosgroede mødtes en Dag. „God Dag, kære Professor, jeg troede virkelig, det var Dem, der døde i forrige Maaned, eller var det Deres Broder?“ — „Det maa vistnok have været mig, for jeg traf da min Broder i Gaar, saa vidt jeg husker.“ —

Professoren kalder paa en Mand i sort Tøj i Nærheden af et Bord og siger: „Tjener, for en halv eller maaske endog for en Time siden bad jeg Dem komme med min Middag. Har jeg faaet den? Har De glem

mig? Eller har jeg slet ikke bestilt den?" — „Min Herre," svarede Manden køligt, „De maa ikke tale saa højt herinde. Og De kan ingenting faa at spise her. Dette er Statsbibliotekets store Læsesal." —

En københavnsk Apoteker fortæller, at der forleden i hans Forretning kom en ældre Videnskabsmand ind og sagde: „Jeg vil gerne have lidt tilberedt Monaceticacidester af Salicylacid!" — „Naa, De mener Aspirin," sagde Farmaceuten. „Ja," svarede Kunden, „jeg kan bare aldrig huske det Navn." 7) —

Professoren i Historie forklarer Studenterne: „Denne Begivenhed fandt Sted i 63. Naar jeg siger, at denne Begivenhed fandt Sted i 63, saa mener jeg, at den fandt Sted i 1863. Jeg siger imidlertid, at Begivenheden har fundet Sted i 63, i Stedet for at sige, at den fandt Sted i 1863, fordi jeg derved sparer Deres Tid, mine Herrer!" —

En ung Student havde tilegnet sin Matematikprofessor en Digtsamling, han nylig havde faaet trykt. Bogen kom imidlertid tilbage til Studenten med følgende Bemærkning: „I Digtet „Menneskenes Liv" forekommer en urigtig Oplysning, idet det hedder, at der fødes et Menneske og dør et Menneske hvert Minut. Det rigtige Tal er 1,1 — nøje udregnet 1,167. Tallet kan maaske rettes i næse Oplag." —

En bekendt Professor i det danske Sprog fik en Gang fra en Skrædder en Regning, der lød saaledes: — Et Par Bukser ... 12 Kroner. Professoren holdt strengt paa Sprogets Renhed, og han sendte Regningen tilbage, rettet med rødt Blæk. Der skulde staa Benklæder i Stedet for Bukser. Næste Maaned kom Regningen igen. Et Par Bukser ... 12 Kroner. Professoren blev gnaven, gik til Skrædderen og sagde: „Hør, min Ven, det er kun Taaber, der ikke lader sig rette. Selvfølgelig hedder det Benklæder." — „Ikke efter

mine Regler," sagde Skrædderen. „Tør man da spørge, hvilke Regler De betjener Dem af?" sagde den lærde Mand. „Det skal jeg sige Dem. Jeg har været Skrædder i 25 Aar, og i den Tid har jeg altid brugt at kalde alt, hvad der kostede over 15 Kr. for Benklæder, Resten kalder jeg Bukser. Det, De har faaet, er Bukser, og det skal der Pinedød ogsaa staa paa Regningen!" —

Afdøde Professor Kromann havde for Skik, naar han eksaminerede til Filosofikum, som Afslutning at stille et forvirrende Spørgsmaal, som han satte Pris paa at faa besvaret med en kvik Replik. En Gang stillede han følgende Spørgsmaal: „Hvis De ude paa Trappen møder Skønhedens og Visdommens Gudinder, hvad vil De saa gøre?" — „Tage en under hver Arm og gaa til en Blomsterhandler," lød Svaret. „Hvad i Alverden vil De dær?" — „Laane Vejviseren for at se, hvor Professoren bor." — „Hvad vil De saa?" — „Køre ud til Dem med Visdommens Gudinde, den anden Dame skal jeg nok selv tage mig af!" Eksaminanden fik ug. ⁸⁾ —

En Universitetslærer skulde engang forklare de medicinske Studenter Betydningen af at overholde Pligten til at fortie, hvad en Patient betror Lægen. Han begyndte — idet han stillede en Blyant paa Højkant paa Katederet —: „Patienten fortæller Dem sin Historie. Det er een." Han stillede en Blyant op ved Siden af den første: „Nu kender De Historien — det er to." Professoren stillede endnu en Blyant ved Siden af de to foregaaende. „Nu tænker vi os, at De fortæller Deres Kone derom. Hvor mange ved saa om Patientens Tilfælde?" Studenterne sad lidt; saa sagde een „Tre." „Nej," tordnede Professoren, idet han pegede paa Blyanterne. „Hundrede og elleve." ⁹⁾

Professor Jørgen Jørgensen er blevet interviewet om

Begrebet Løgn. Han deler Løgnene i fem Kategorier, nemlig de konventionelle Løgne (Det glæder mig at se Dem. Jeg er henrykt over, at De fandt paa at komme osv.). — De hvide Løgne (De ser raskere ud. De bliver kønnere og kønnere). — De sorte Løgne (Jeg har ikke stjålet det. Det var ikke mig, der slog). — Fantasi-Løgnene (Jeg saa en Mand springe over et Hus. Jeg bandt alene en Elefant) og Vidneudsagn (Vi kørte helt ovre i højre Vejside. Farten var ikke oppe over 50 km). —

Man morede sig forleden paa Universitet over en lille Episode, der var forekommet hos en af de juridiske Universitetsmanuduktører. Denne havde gennemgaaet for sine Manuducenter Problemet: I hvilket Tilfælde kan en Embedsmand faa Pension? Da rejste en ung, forlegen Student sig og spurgte: „Jeg kunde vel ikke faa at vide, hvordan en Embedsmand kan opnaa den specielle Sus-Pension?“ Hele Holdet brast i Latter med Undtagelse af Spørgeren, der efter Timen gik fra den ene til den anden og spurgte: „Hvad var det, I lo saadan af over det, jeg sagde?“ ¹⁰⁾ —

Den til Professor udpegede, men dengang endnu ikke officielt udnævnte juridiske Lektor, Dr. jur. Erwin Munch-Petersen ved Københavns Universitet udtalte forleden ved en Gennemgang af skriftlige Opgaver, som Studenterne havde indleveret: „At nogle af de studerende har villet smigre mig med at skrive udenpaa: Til Professor Munch-Petersen, har naturligvis kun kunnet glæde mig, men den Glæde vilde have været større, hvis ikke adskillige havde skrevet Professor med to f'er!“ —

Soldaterhistorier. En Premierløjtnant skal befordres til Ritmester. Da han imidlertid drikker tæt, og hans Ritmester ved dette, skriver denne i den paagældende Konduiterubrik: „Drikker meget!“ Oberstløjtnant

nanten, der god kan lide Premierløjtnanten, skrev: „Taaler meget!“ Obersten, som den sidste og som den, der har det afgørende Ord, tilføjede: „Har ogsaa betalt, hvad han har drukket!“ Otte Dage efter var Premierløjtnanten Ritmester. —

I et Foredrag i Aeronautisk Selskab i København talte Kaptajn John Foltmann over Emnet „Fra Ellemmer til Condoren.“ Nogle Anekdoter fra Flyvningens første Tid i Danmark vakte stor Munterhed. Her er en af dem:

Flyveren, Løjtnant Pollner havde lovet en af sine Venner, der var Præst, en Flyvetur. Det var imidlertid forbudt at tage Passagerer med op i Militærets Maskiner, og da Maskinen landede, stod den daværende Leder af Flyveskolen, Premierløjtnant Ussing, og modtog Pollner med en voldsom Salve af Sprogets smukke Blomster. Da han et Øjeblik maatte standse for at trække Vejret, svarede Pollner: „Du kan vel nok begribe, at man ikke gaar op med en af dine raadne Maskiner uden at have en Præst med sig!“ —

I en Tale fortalte Komponisten Knudåge Riisager i Begyndelsen af 1939 følgende: Nede i Tøjhusgade er der en svær, muret Port og ved Siden af den en Klokkestreng og et Skilt, hvorpaa der staar: „Klokke til Generalstaben.“ Et af Gadens vittige Hoveder havde i de bevægede Septemberdage skrevet nedenunder: „I Tilfælde af Krig: Ring tre Gange!“ —

Optikerfirmaet Cornelius Knudsen havde 100 Aars Jubilæum i 1938, og i den Anledning hørtes paa Købmagergade noget usædvanligt. Da Vagtparaden passerede Forretningen, satte den i med den velkendte Melodi til „Bro-Bro-Brille“ under Folks levende Opmærksomhed. Men mon det kunde ske andre Steder end netop i Danmark? —

20. Bat. havde faaet nye Rekrutter og var samtidig

forlagt til en ny Garnision. Her raadede man ikke over tilstrækkelig mange Vaabenfrakker, der bar Tallet 20 paa Skulderstropperne, saa nogle af de unge Mennesker maatte til at begynde med nøjes med et Total. Der var ikke blevet givet nogen Meddelelse herom til Bataillonschefen, og da han en skønne Dag mødte en af de nye Rekrutter, spurgte han, hvordan det kunde være, at de gik med Totaller paa Skuldrene, naar det dog var 20. Bataillon. Rekrutten stod stram ret og sagde: „Rekrut 236 melder Hr. Obersten, at Grunden er den, at der ingen Nuller findes i hele Bataillonen.“ ¹¹⁾ —

Under en Militærmanøvre kom en ung Dame til en Bro, som hun hver Dag plejede at passere. Den Dag blev hun imidlertid standset af en Soldat: „De kan ikke gaa over denne Bro ... den er sprængt!“

Den unge Dame funderede et Øjeblik over Problemet, idet hun spekulerede over, om Soldaten var ved sine fulde fem. Saa vendte hun sig imod en anden Soldat, der i det samme kom gaaende:

„Kan De sige mig, om jeg maa faa Lov at gaa over den Bro?“

„Desværre ikke,“ svarede Soldat Nr. 2, — „jeg kan slet ingen Ting sige ... jeg har været død i tre Dage!“ —

I Tisvilde lever der en Mand, der kaldes *Cykelbarberen*. Denne Benævnelse har han faaet, fordi han baade er Cyklereparatør og Barber. I 1889 var han Soldat i Odense, og da han en Dag kom kørende paa en af de nymodens Cykler — dem med de faste, saakaldte Cushion-Ringe — mødte han en Løjtnant. „Aa, 15, kan De ikke tage denne Koffert og bringe den op paa mit Værelse paa Kasernen!“ Jo, det kunde 15 udmærket godt, og han fik 25 Øre til en Bajer. Det var en meget varm Sommerdag, og da han kom

op til det angivne Værelse og havde banket paa som foreskrevet, kom han ind i en Stue, hvor der gik to svedende Sekundløjtnanter i Skjorteærmer. Han satte Kofferten inden for Døren, sagde Væ'rgo' og skulde netop til at gaa igen, da den ene Løjtnant sagde: „Har De ikke lært at gøre Honnør?“ — Jo, han havde da næsten ikke lært andet i de sidste tre Maaneder. „Hvorfor gør De det saa ikke?“ — „Jo, jeg har lært, at man skal honorere en Vaabenfrakke, men jeg har aldrig vidst noget om, at man skal honorere et Par Skjorteærmer!“ Den kunde Løjtnanten ikke give igen paa. Og saa gik 15. — Men Historien sivede ud, og de andre Befalingsmænd ved Kompagniet morede sig kosteligt. —

Soldaten paa Vagt staar og snorker. Han overraskes af den inspicerende Løjtnant, der rasende udbryster: „De staar jo og sover, Mand!“ — „Ja vel, Hr. Løjtnant. Men jeg drømte om Hæren.“ —

„47,“ raabte Sergenten, „gaa ud og se efter, hvor for det ringer saa voldsomt og uafbrudt paa Dørklokken!“ 47 forsvinder som et Lyn og kommer straks tilbage, men Ringeriet fortsættes. „Melder Hr. Sergenten, at der er en, som trykker paa Knappen!“ —

KENDTE MÆND

I et Dagblad læser jeg følgende: Om J. C. Christensen fortalte Oppositionsbladene i sin Tid drillende, at han tog Undervisning i Fransk for at kunne „parlere“ med de fremmede Diplomaters Fruer. J. C. Christensen svarede hertil:

„Historien er udmærket, men for at være helt korrekt, skal jeg meddele, at det ikke var fransk, men tysk Undervisning, det drejede sig om, — det var ikke i Aar, Undervisningen fandt Sted, det var i Fjor — og det var ikke mig, men min Datter, der fik

Undervisningen. Men ellers er det fremførte helt rigtigt.“

Helt historisk er denne Beretning nu ikke. I et af de første Aar, efter at J. C. Christensen 1901 var blevet Kultusminister, læste jeg i *Politiken* nogle meget morsomme Linjer, der var skrevet af Magister *Jul. Schiøtz*, senere Direktør for Zoologisk Have. De lød omtrent saaledes: Deres ærede Blad har bragt en Meddelelse om, at jeg giver Kultusminister J. C. Christensen Undervisning i Fransk. Tillad mig i den Anledning at meddele, at det ikke er Fransk, men Engelsk, det drejer sig om, og at det ikke er mig, men en af Berlitz Schools Mænd, der er Lærer, samt endelig, at det ikke er J. C. Christensen, men hans Datter, der modtager Undervisningen.

Men ellers er Meddelelsen rigtig nok! — .

Ved et Vælgermøde for mange Aar siden havde Klaus Berntsen hele tre Modkandidater, af hvilket den ene var Apoteker. Den anden Kandidat var meget nærsynet, saa at han under Vælgermøderne stadig maatte ty til sine Lorgnetter for at kunne følge Manuskriptet, hvilket i høj Grad generede hans Fremtræden paa Talerstolen. Den tredie Folketingskandidat udmærkede sig ved sit usædvanlige store Antal Stil-
lere.

Ved et Vælgermøde begyndte Klaus Berntsen sit Indlæg paa følgende Maade:

„Saa skal jeg begynde med at præsentere for Forsamlingen mine ærede Modkandidater. Der er nu først ham med Pillerne, og saa ham med Brillerne og til sidst ham med Stillerne.“ ¹⁾ —

Olaf Poulsen. Da Olaf Poulsen en Gang i en Rolle havde kopieret Teaterchef Fallesen paa en meget nærgaaende Maade, kom han bagefter og spurgte Teaterchefen med et ondsksfuldt Smil om, hvorledes

denne syntes om hans Udførelse af Rollen. Fallesen svarede: „Udmærket, min kære Poulsen, udmærket. Jeg havde aldrig tænkt mig Muligheden af, at De kunde komme til at ligne en virkelig fornem Mand.“

Gissemand. Holger Gissemand-Pedersen klagede en Dag sin Pengemangel til sin Direktør, Peter Vilh., som svarede: „Saa gør som de andre! De gaar ud og synger.“ Dermed mente han, at de tjente ekstra Penge ved at synge i Foreninger. Men næste Morgen, da Peter Vilh. laa i sin sødeste Søvn i sin Lejlighed paa Nørrebrogade, hørte han en rusten Røst, som ustandseligt sang nede fra Gaarden:

Jeg elsker den gamle,
den vaklende Rønne,
men det kan de andre
slet ikke forstaa.

Peter Vilh. rev Vinduet op og saa til sin Rædsel sin unge Skuespiller staa dernede og synge med fremstrakt Sixpence. Han kaldte ham op og tordnede: „Hvad skal det betyde?“ — „Direktøren sagde, jeg skulde gaa ud og synge!“ Gissemand gik derfra med 10 Kr. i Lommen. Og de skulde ikke betales tilbage!

Ikke uden for Læsø. Om den tidligere Sanginspektør Prof. Nebelong fortælles følgende:

En kvindelig Organist var oppe til Seminariernes Orgelprøve, men det gik ikke saa godt. Nebelong vilde ikke lade hende bestaa Eksamen. Men den paa-gældende Seminarielærer fortalte saa, at hun allerede i Forvejen fungerede som Organist paa Læsø, og nu vilde det jo være meget trist for hende, hvis hun dumpede. „Ja — ja da, lad hende saa faa den,“ sagde Professor Nebelong, „men den maa ikke benyttes uden for Læsø.“

Og her er en anden Nebelong-Anekdote. Det var

dengang saadan, at der var saa og saa mange Sange, der sulde kunnes udenad. Da Nebelong engang vilde have „Kong Christian —“, protesterede Læreren og sagde, at han var Antimilitarist. Nebelong betænkte sig et Øjeblik og sagde saa. „Naa, jamen saa maa jeg maaske faa „Kong Christian lægger ned sit Sværd.““

Jens Lassen Knudsen. Om Pastor Jens Lassen Knudsen, Jakob Knudsens Fader, fortælles mange morsomme Træk.

Der var kommet en ny Biskop paa Ribe Bispestol, og da J. L. Knudsen en Dag opholdt sig i den gamle Stiftsby, mente han, at han passende kunde hilse paa sin nye højærværdige foresatte. Det kneb med Konversationen. Bisp og Præst maatte sidde og „hitte paa“. Endelig siger J. L. Knudsen om Bispens Forgænger. „Saa maatte da gamle Tage Müller pille af.“ Den højærværdige rejser sig og siger: „En Bisp piller aldrig af.“ Og dermed var den Audiens forbi. —

Jakob Knudsen. Forfatteren Jakob Knudsen skulde engang holde Foredrag i Gudhjem. Jakob Knudsen sad intetanende om Eftermiddagen i Byens Hotel og betragtede den stille Gade. Pludselig hørtes Larm, og et broget Optog kom ned ad Gaden. I Spidsen gik en Mand, trækkende med en Skimmel, der bar Blomster bag Ørerne og havde et ildrødt Silkeskærf om Halsen. Bagved kom Trommeslageren i fuld Vigør: Bom-bom-me-lom-bom-bom! „Denne Hest slagtes i Aften. Kødet sælges paa Torvet i Morgen!“ Pause. Og derefter fortsatte Trommeslageren: „I Aften Kl. 8 holder Forfatteren Jakob Knudsen Foredrag i Haandværkerforeningens store Sal.“ Bom-bom-me-lom-bom-bom! Jakob Knudsen syntes, at det var en god Idé at raabe ham ud sammen med Hesten, der skulde slagtes. Og han kaldte Trommeslageren ind og hældte nogle stærke Kaffepunche i ham. Men det

skulde han ikke have gjort, for den gæve Trommeslager taalte ikke Spiritus før Solnedgang. Til sin Rædsel hører Forfatteren lidt senere Trommeslageren sejle ned ad Gaden og raabe med fuld Røst og Festklang i Stemmen: „I Aften slagtes Forfatteren Jakob Knudsen paa Torvet i Haandværkerforeningens Sal Kl. 8!“ Bom-bom-me-lom-bom-bom! Der var stuvende fuldt til Foredraget den Aften.

Mens Forfatteren Jakob Knudsen boede i Nyhuse ved Hillerød og senere i Birkerød, kom han ofte paa Frederiksborg Højskole, hvor han jævnlig holdt Foredrag og læste op. Det hændte tillige af og til, at han ydede Bidrag til Aftenunderholdningen. Flere Gange sang han saaledes Leporellos Listearie af Don Juan og en meget dramatisk Kattevisse. Desuden fortalte han pudsige Oplevelser. Af dem var en Lejlighedstale, han havde hørt paa Askov Højskole, af størst Virkning.

Forholdet var det, at man dengang, i Slutningen af forrige Aarhundrede, paa Askov Højskole afholdt nogle Møder for Egnens Befolkning, hvor der først blev holdt et Par Foredrag, og derefter spiste alle Deltagerne til Aften. Da det altsammen var uden Vederlag, kunde det jo nok siges at være en noget mager Forretning for Skolens Forstander Ludvig Schrøder. Det fandt da ogsaa en ældre Lærer fra Egnen, og en Dag tog han efter Mødet, da Schrøder var gaaet, Ordet for at rette en Henvendelse til de øvrige Deltagere, og denne Tale lød i Jakob Knudsens — maaske noget frie — Gengivelse omtrent saaledes: „Der er en Ting, som jeg gerne vil sige til jer ... henvende et Par Ord til jer om ... Det er en Ting, som har gawwen inde i mig i den sidste Tid.

Se, naar vi nu har hørt Foredrag ... har hørt Schrøder og Nutzhorn tale deres Ord til os, saa er det

ligesom Fugle, der flyver ind i vore Ører, bygger Rede dær ... og ruger Unger ud ... og flyver ud igjen ...

Men nu er Tingen den, at en Sag har altid tow Sider — i det mindste tow Sider — saa naar det fylder det jenn' Sted, saa tømmer 'et det andet. Og naar vi nu er blevet, om jeg saa maa sige, aandelig bespiset, saa er det, at det fylder i vore Hoveder, men samtidig tømmer det et andet Sted, og det er i vore Maver.

Men saa bliver vi budt ind i en Stue, og derinde staar der nogle Borde. Oven paa disse Borde findes der noget ... ja, nogle Levnedsmidler. Og saa sætter vi os ned ved Bordene og spiser, indtil vore Maver er fulde. Men saa er 'et, som jeg sagde før, at en Sag har altid tow Sider — i det mindste tow Sider — for naar det fylder det jenn' Sted, saa tømmer 'et det andet. Saadan er det ogsaa her, for naar det har fyldt i vore Maver, saa har det tømt i Schrøders Lommer.

Se, det er det, som jeg har tænkt paa i den sidste Tid — det, som har gawwen inde i mig — og som jeg vil bede jer tænke godt paa, saadan at I ett lader det flyve ind ad det ene Øre og ud af det andet, men tager det med jer hjem, tygger godt paa det ... og saa kommer med det igjen og kommer det i Schrøders Lommer, at de kan blive godt fulde.“

Morten Larsen. Det er med Rette sagt, at Frime-nighedspræst *Morten Larsen* i Holstebro fuldstændig savnede ydre gejstlig Værdighed. Han var i hele sin Fremtræden en meget jævn Mand. Saaledes fortælles der, at Morten Larsen i Provisorieaarene, da Gendarmerne vogtede paa Lov og Ret og omstrejfende Personer, var gaaet en Tur ud ad Landevejen, og derude mødte han en Gendarm. Denne fandt Manden mistænkelig og spurgte, om han havde sine Papirer hos sig. Det havde Morten Larsen ikke, ja, saa var han

anholdt og maatte følge med til Holstebro. Det var Morten Larsen villig til, han skulde netop hjemad. Da de naaede hans Bopæl, vendte han sig mod den lyseblaa: „Ja, nu maa De have Farvel, her bor jeg — jeg er Pastor Larsen.“ Saa gik han ind, mens Gendarmen blev staaende et Øjeblik og saa ubegavet ud. En anden Historie: Jakob Knudsen havde været en Tur i Paris og dær købt sig en Spadserestok, der iøvrigt var et ganske almindeligt Egespir. Denne Stok havde han siden meget Fornøjelse af, bl. a. i Form af følgende Vittighed: „Ved De, hvad Lighed der er mellem denne Stok og Morten Larsen?“ — „Nej.“ — „Jo, de har begge to været i Paris, men man kan ikke se det paa dem!“ ²⁾ —

Mads Jensen. Om afdøde Landstingsmand Mads Jensen, Aale, fortælles der følgende Historie:

En Dag modtog Jensen, Aale, ligesom de øvrige Rigsdagsmænd, den højtidelige Indbydelse til Kongens Nytaarsfest for Rigsdagens Medlemmer paa Christiansborg. Socialdemokraterne var i syv Sind. Medlemmerne af Regeringen skulde jo med, og i Krogene blev der skumlet mellem de menige Partifæller om, hvad de selv skulde gøre. En snedig, juridisk Person imellem dem fandt hurtigt den Fortolkning, at „kunde de socialdemokratiske Ministre gaa til Kongens Selskab, maatte de menige ogsaa kunne gøre det,“ og saa var Ansvar et under alle Omstændigheder Ministrenes og ikke de meniges. Det kunde man jo altid vise tilbage til.

Men Mads Jensen, Aale, lod sig dog ikke omvende af denne juridiske Fortolkning. Han sagde Nej Tak og motiverede det over for en Kreds af Landstingskolleger saalunde: „A tar it mo' Indbydelse te æ Kong'. For A ka it li' aa ta' mo' Indbydels' te nown, som A it ka invitier igjen. Aa de' trouur A it, te A ka' mæ æ Kong.“

Og med denne gamle Rettesnor for Omgangsskikke i Selskabslivet blev Mads Jensen borte. ³⁾ —

Amtmanden fortæller. Den ny Amtmand over Frederiksborg Amt, Departementschef Kay Ulrich, har fortalt et Blad forskellige smaa Erindringer, bl. a. denne om den mangeaarige Departementschef Henrik Vedel (der blev Indenrigsminister i Overformynders Friis' Forretningsministerium efter Paaskedagene i 1920), Ove Rode og Indenrigsministeriets Bud, gamle Schmidt, der var Bud i en Menneskealder.

Gamle Schmidt kom fra store Herskabshuse og bevarede Livet ud Sansen for det formelle og korrekte. En Dag i 1920, da Zahles Regering var gaaet, men Rode et Øjeblik glemte, at han havde lagt Distinktionerne, kom den forhenværende Indenrigsminister op i Budstuen og sagde henkastet til gamle Schmidt: „Er Vedel derinde?“ Gamle Schmidt saa paa den tidligere Indenrigsminister og sagde saa: „Vil Hr. Folketingsmanden være saa elskværdig at tage Plads, saa skal jeg se efter, om Ministeren er at træffe.“

— —

Og en Historie fra Kay Ulrichs Soldatertid:

En Dag kom han og hans Sidemand forkert ned ad Tovet i en Gymnastiktime. Deres Uheld eller Klodsethed irriterede den Kornet, der havde Øvelsen. Han sagde til Sidemanden: „Hvad er De, 6?“ — „Cand. jur., Hr. Kornet,“ svarede Manden. „Og De, 1?“ sagde han til Ulrich. „Cand jur., Hr. Kornet,“ svarede Ulrich. „Det anede mig s'gu,“ sagde Kornetten, „I er to Alen ud af eet Stykke. Hvad er Deres Far, 6?“ — „Gaardejer,“ svarede Sidemanden. „Det stemmer,“ sagde Kornetten. „De er en Bonde! Og Deres Far?“ — „Generalmajor og Direktør i Krigsministeriet, Hr. Kornet...!“ svarede Ulrich, som sandt var. — Saa gik Holdet til næste Øvelse. ⁴⁾ —

To Direktører. For nogle Aar siden fortalte Nationalmuseets Direktør, Dr. Mackeprang, mig følgende Oplevelse. Paa en af sine Rejser overnattede Mackeprang i en jydsk Kro. Ved den Lejlighed kom han i Samtale med Kromanden, der sagde: „Det er endda en stue Daw for wos her i æ Krowwe i Daw!“ — „Hvorfor det?“ spurgte Mackeprang, „har De og Deres Kone maaske Sølvbryllup?“ — „Hnæ-j, det haar vi ettl!“ — „Er det maaske Jubilæum?“ — „Nej, det er' et heller et, men A ska' sej Dem, i Daw haar A tow Direktører under mi' Tag, det haar vi aalle haad fael!“ Det viste sig, at de to Direktører var Dr. Mackeprang og — Cirkusdirektør Bech Olsen.

Direktøren og Præsten. Følgende Historie har jeg fra anden Side. En Foraarsdag, da en Karl i Jørlunde gik og harvede, fandt han i Jorden en Ring, som han bragte op til Stedets Sognepræst, den kendte Ornitolog *Kristen Barfod*. Man kunde jo aldrig vide, om det ikke var noget, der stammede fra Oldtiden. Det vidste Præsten heller ikke, og da han en Dag skulde til København, gik han op til Direktør Mackeprang og spurgte, om det muligvis var en Guldring. Direktøren saa lidt paa den gennem sine Lorgnetter og sagde saa: „Nej, det er ikke et Oldtidsfund, det er en Gardinring!“ Præsten bad meget undskyldte, at han havde ulejligen Direktøren til ingen Nytte. „Det gør saamænd ikke noget,“ svarede Mackeprang, „man kan jo ikke være inde i alting!“

Da Direktøren fulgte Præsten ud gennem Grønnegaarden, kom der en Fugl flyvende. „Naa, er Stæren allerede kommet?“ sagde Mackeprang. „Det var nu en Solsort,“ svarede Barfod, „men man kan jo ikke være inde i alting!“

SPROGLIGT VID

Hansen og Sørensen træffer hinanden, og Hansen spørger, hvordan det gaar, hvortil Sørensen svarer: „Jo, det gaar bedre, men det er ikke godt. Men det er da godt, at det er bedre, men det havde selvfølgelig været bedre, om det havde været godt.“ —

Kort sagt. Købmanden (til en Agent i Spillekort): „Det er lidt for meget forlangt for Kort!“ Agenten: „Absolut ikke! Tværtimod! Det er meget for lidt forlangt for Kort!“ —

Gamle Ole Røgter var en Dag kommet paa Marked, hvor han fik Øje paa en fin, ældre Herre, der stod og klappede en lille Hund. Ole, der var i Snakkehjørnet, spurgte: „Æ de Herrens Hund?“ — „Nej, jeg er Hundens Herre,“ lød Svaret. Dette Svar overtraf alt, hvad Ole havde tænkt sig som Højdepunkt af Slagfærdighed, og han gemte Bemærkningen til senere Brug. Nogle Dage senere stod han hjemme i Gaarden og betragtede en Flok Smaagrise. En ung Mand kom strygende forbi paa Cykle og raabte: „Er det Bedstefars Grise?“ — „Nej,“ svarede Ole filosofisk. „Jeg er Grisenes Bedstefar!“ —

Uden at mene noget ondt kan man komme til at sige pinlige Ting ... Som Fruen, der sad sammen med sin Mand og et Par Gæster og pludselig kom med denne Udtalelse, der fik de besøgende til at se meget fornærmede ud: „Ih, vi har været saa meget ude!“ sagde hun. „Vi har faktisk ikke haft en eneste kedelig Aften, siden De var her sidst!“ —

I en Time paa en sjællandsk Kostskole forleden udtalte Latinlæreren følgende grammatikalske Beklagelse overfor en af Eleverne: „Af dig, Børge, har jeg, da du, da jeg, paa Grund af en pludselig opstaaet af det kolde Vejr forarsaget Snue, kom til at nyse,

begyndte at le højt, faaet et temmelig daarligt Indtryk.“ —

Afdøde Overlærer Kr. Mikkelsen ved Roskilde Katedralskole fremsatte engang følgende frygtelige Trusel: „Vedkommende, der ikke melder sig, faar en Anmærkning og bliver vist ud af Klassen!“ —

Sætter De Dem ind paa en af Nørrebro eller Vesterbro mange Automater, skal De høre: „Tjener! Maa jeg faa en Gang Ligkisterosetter!“ — „Det har vi desværre ikke, Hr.“ — „Naa, saa giv mig en Portion „Flæskesteg i Tuber!“ At det er Frikadeller og Medisterpølse, kan De selvfølgelig ikke vide! —

Paa et københavnsk Kontor sad forleden en ung Mand og kiggede i Telefonbogen. Omsider rystede han opgivende paa Hovedet og sagde til sin nærmeste Kollega: „Det er da mærkeligt, at Cementfabrikkerne ikke har Telefon!“ Kammeraten kunde heller ikke forstaa det og hjalp ham med at søge. Saa viste det sig, at den unge Mand havde ledt under Bogstavet S! —

En Dreng havde faaet den gode Idé, at han vilde købe en Marcipangris til sin lille Søster, Karen. Da han kom hjem med den, udbød hans anden lille Søster, Jytte: „Aah, vil du ikke ogsaa købe en Maksimalpris til mig?“ Barnet af 1941 fik sin „Maksimalpris.“ —

Under en Omtale af en Mørkelægning af Paris skriver et Blad følgende: I de Gader, hvor der ikke var Lys, henlaa Gaderne i Mørke. Nærmere Sandheden kan man vel vanskeligt komme! tilføjer en Konkurrent! —

En meget irritabel afskediget Kaptajn kom forleden Dag styrtende ind paa et Redaktionskontor og raabte: „De har anmeldt min Død i Deres Avis. Jeg vil bare lade Dem vide, at jeg anlægger Sag, som jeg

lader gaa til Højesteret, om det skal være, hvis De ikke øjeblikkelig meddeler, at jeg ikke er død. Det mest gentlemanlike Udtryk, jeg kan bruge i dette Øjeblik, er: — Det er Løgn i Deres Hals! Redaktøren skrev straks følgende, der blev optaget i Bladet: „Med dyb Beklagelse erfarer vi, at den Meddelelse, vi bragte i Gaar om Kaptajnens Død, er urigtig!“ ¹⁾ —

Uddrag af et Forretningsbrev: „Vær saa venlig hurtigst muligt at sende mig de forlængst bestilte Uldvarer. Det er nu tredie Dag, jeg staar uden Underbukser og Strømper i Butikken.“ —

I Viborg Slagtehus' Vedtægt hedder det: „Interessentskabet skal være villig til at lade alle Kommunens Slagtere slagte i Slagtehuset.“ —

Ny Spiritusprøve. En ny Remse, der muligvis vil blive anvendt ved Spiritusprøver, lyder saaledes: „Brabrand Brandstations brave bramfri Brandmænd bruger brasilianske Brandslanger.“ ²⁾ —

En Bibliotekar fortæller i et Interview nogle pudsiges Forvekslinger af Bogtitler.

En ung frisk udsende Mand bad om en Bog, der hed „Skyd, Jæger, skyd!“ Det opklaredes, at det var Murrays Bog „Blæs, Trompeter, blæs!“, han mente.

En Dame bad om en Bog med Titlen „Snørelivet“ — og først efter meget Grublen fandt man ud af, at det maatte være Jack Londons „Spændetrøjen“, Damen vilde have.

En anden Dame bad om „Kobbersmedens røde Hus“, hvilket viste sig at være Cronins „Hattemagerens Slot“, der i Bibliotekets Udgave er indbundet i rødt Bind.

Men mest besynderligt lød dog en Bestilling fra forleden, nemlig „Fra Bydreng i Fest til Statsminister i Glæde!“ Den lille Pige, der afleverede Bestillingen,

fik begge de to Bøger, hun bad om — „Fra Bydreng til Statsminister“ og „Danmark i Fest og Glæde.“

Ogsaa Bogbindere kan komme ud for Trykfejl. Paa Ryggen af en Bog stod saaledes: Et Slumpeskud. Der skulde have staaet: Et Skumpelskud. —

I Anledning af, at en Lærer har fremsat det besynderlige Forslag, at Kommaerne kan stryges, skriver en Indsender i et Blad:

Hr. Redaktør! Jeg følger med Interesse Diskussionen om Kommaets Berettigelse. Hvad mener Redaktionen om følgende Telegram, som en Landmand i Saatiden sendte sin Familie forinden en Fest, til hvilken han var indbudt:

Hvis jeg kan saa kommer jeg ikke kan jeg ikke saa kommer jeg.

Saafermt der anbringes Komma efter de to „saa“, klares Meningen betydeligt. ³⁾—

Det hænder jo, at man kan sove over sig, selv naar store Begivenheder forestaar. Det skete i alle Tilfælde for nogle Dage siden, at en ung Mand kom for sent til Toget, der skulde føre ham til den By, hvor hans Bryllup skulde staa.

Omgaende sprang han ind paa Telegrafstationen og telegraferede til Bruden: „Gift dig ikke, før jeg kommer!“ —

Ved et Møde i Pædagogisk Selskab, hvor Adjunkt Oxenvad talte om Sprogrøgt, omtalte Skoleinspektør Kyrre nogle Udtalelser som Eksempler paa den jævne Mands Evne til at finde rammende Udtryk for sine Følelser. En Bondemand sad hos Præsten og græd over sin Kones Død. Præsten søgte at trøste ham og sagde: „Ja, Jens, jeg forstaar jo, at du er bedrøvet, men du maa dog ikke glemme, at Sørine var dig en skrap Kone — det har du ofte selv sagt.“ — „Ja,“ sagde Jens, „det passer ogsaa. Men Pastoren maa ikke

glemme, at der ogsaa kan være Ly ved en Tjørnebusk.“

Der er vist mange Digtere, der vilde misunde Bondemanden dette Fund.

En ung Mand stod foran Alteret med sin Brud. Præsten spurgte: „Vil du tage den Pige til Ægte, som staar ved din Side“ osv.? Den unge Mand svarede: „Nemlig!“ ⁴⁾ —

I Boldesagergade i Esbjerg skræller man kun Kartoffler paa den ene Side — for der er ingen Huseovre paa den anden Side! —

FORSKELLIGT

Mand og Kone. „Hvad er det nu for noget, jeg hører, at du og Erik er blevet Uvenner, og at I ikke har talt til hinanden i flere Dage! Tænk, at noget saadant virkelig er muligt, og I har jo kun været gift i tre Maaneder. I begynder sandelig godt, hvordan skal det saa gaa senere. Hvad er det egentlig, som har foranlediget det?“ — „Jo, det gik saadan til, det var saadan, kære Moder, at vi skændtes saa forfærdelig i forrige Uge om, hvem af os det var, som elskede den anden højest!“ —

Han var en nygift Mand med moderate Indtægter. Hans søde, lille Kone havde alle mulige gode Egenskaber — hun manglede blot een: Sparsommelighed. Saa besluttede han at forsøge at lære hende at føre Regnskab og købte en Regnskabsbog, som han gav hende sammen med 50 Kr. til at begynde med. Han viste hende indgaaende, hvorledes Bogen skulde føres. Paa venstre Side skulde der staa, hvad hun fik af Penge, og paa højre Side, hvad hun brugte dem til. Hun takkede ham med et Kys og lovede at gøre nøjagtig, som han havde vist hende. En Uge efter kiggede han i Bogen og læste paa venstre Side: „Faaet 50 Kr. af Hans.“ Paa højre Side stod: „Har brugt dem allesammen.“ ¹⁾ —

Svigermoderen: „Det er rigtignok ikke pænt af jer kun at besøge mig saa sjælden.“ Svigersønnen: „Vi har saamænd hver Dag sagt til os selv, at i Dag vil vi besøge dig, men du ved, Svigermor, at Vejen til Helvede er brolagt med gode Forsætter.“ —

En af Deltagerne i L. Y. M.s Aarsmøde paa Nyborg Strand havde ved Afrejsen hjemme fra København faaet en god Pakke Mad med, og det var selvfølgelig Meningen, at den skulde fortæres undervejs. Vedkommende Mand havde dog af sin Kone faaet strengt Paalæg om ikke at aabne den, før han var kommet til Slagelse. Konen mente, at før den Tid burde Sulten aves.

Da Manden naaede Roskilde, begyndte Sulten at trykke. Rigtig dristig ved at aabne Pakken var han ikke, og Kammeraterne i Kupéen saa ham gentagne Gange fumle lidt med Pakken. Han tog sig nogle Gange i det, men til sidst kunde han ikke længere staa imod. Han lukkede op — men stor var hans Overraskelse, da han øverst i Pakken finder en Seddel, hvorpaa der staar: „Din Snyder! Det er jo ikke Slagelse endnu.“ 2) —

Jeg stod forleden ved Kalundborgbaaden for at tage Afsked med nogle Venner, fortæller en Mand i Aarhus. Der kunde ikke være mere end et Par Minutter til Afgangen, da en ung Mand kom styrtende hen til Styrmanden og spurgte: „Hør, Styrmand, kan jeg faa Tid til at tage Afsked med min Kone?“ Styrmanden saa paa ham med et lille Smil og svarede saa: „Det kommer virkelig an paa, hvor længe De har været gift!“ 3) —

Der staar et Ægtepar nede ved Havnen i Aarhus. En Slæbedamper med en stor Pram efter sig glider forbi. Ægtemanden sukker: „Ganske som i Ægteskabet. Manden er Damperen, der maa slæbe og ar-

bejde. Prammen, der bare bliver trukket, det er altsaa Hustruen.“ Hun nikker stille og tilføjer: „Det passer helt godt, Ole. Det er ligesom hos os, Damperen ryger, spytter og æder hele Dagen igennem, mens Prammen er alene om at bære alle Byrderne.“ 4) —

En Mand blev i temmelig medtaget Tilstand bragt til Skadestuen, og der blev spurgt om hans Navn. Man fik det. Adresse? Man fik den. „Er De gift?“ — „Nej,“ stønnede Manden, „jeg er blevet kørt over.“ —

To Betjente, der en Nat travede om i en af Odense Gader, opdagede pludselig en lille, ældre Mand, der kamperede paa en Trappesten. Han saa sørgeligt ud med et blaat Øje og slemme Skrammer i Ansigtet. Betjentene overvældedes af Medlidenhed, for der var ingen Tvivl om, at Manden havde været udsat for et alvorligt Overfald, og de sagde venligt til ham: „Stakkels Mand! Kom her, saa skal vi følge Dem hjem til Deres Kone!“ — „Aah nej,“ stønnede han rædselsslagen. „Det er hende, jeg kommer fra!“ 5) —

Fader og Søn. En Mand havde tre Sønner, og de havde hver deres Ejendommeligheder. Den ene kunde aldrig komme til Tiden, den anden var meget upaalidelig, man kunde aldrig stole paa det, han sagde, og den tredje var altid utilfreds.

Det var jo tre kedelige Fejl, og Faderen var ikke rigtig klar over, hvad han skulde sætte dem til, naar de blev store. Men endelig fandt han ud af det. Ham, der ikke kunde komme til Tiden, fik Faderen ind ved Jernbanen, den upaalidelige blev Meteorolog, og den Søn, der altid var utilfreds, blev Landmand. —

Faderen: „Og husk nu, min Dreng, naar du kommer ud blandt fremmede, først og fremmest at være ærlig — især i den første Tid!“ —

Handel. Sørensen har startet en Agenturvirksom-

hed. „Hvordan gaar Forretningen?“ spørger hans gode Ven. — „Tak, godt. I Gaar købte jeg en Hundehvalp for 25 Kr. Den byttede jeg med en Cykle, og den byttede jeg siden med en Haandrulle.“ — „Men hvad saa senere?“ — „Aa, jeg byttede Haandrullen med en Jernseng, og Jernsengen solgte jeg for 25 Kr.“ — „Jamen, saa tjente du ikke en eneste Øre.“ — „Næ, tjente — men tænk, hvilken Omsætning!“ —

Trafik. En Bilist standser foran en Flok Snekastere, der sindigt arbejder sig gennem Driverne med deres Skovle. Bilisten ruller Vinduet ned og raaber: „I er ikke rigtig med paa Noderne, hvorfor i Alverden bruger I ikke en Sneplov? Jeres Vejinspektør er aabenbart en Mand af den gamle Skole.“ — „Ja,“ svarer den ene Snekaster og vender Skraaen, „det er han — han gik til Præst sammen med Skrydstrup-pigen.“ ⁶⁾ —

To Lastbiler har faaet deres Kofangere indfiltret i hinanden, og Chaufførerne er ikke blide i deres Udtalelser. Især den ene er voldsom og slutter med at brøle: „De burde allerhøjst ha' Lov til at køre en Barnevogn!“ — „Ja,“ svarer den anden stilfærdigt. „Og De sku' sidde i den!“ —

Der var et Sted i Nordsjælland en Vejmand, der var megt hurtig i Vendingen. En Dag gik han og arbejdede paa en Vej, der havde nogle slemme Huller. I det samme kom en Bil kørende. Det var en To-Personers. Der sad en foran og en i et Hul bagi. Vognen kom med god Fart, men lige med et dumpede den ned i et Hul, og det gav et saadant Sæt, at den Dame, som sad bagi, blev slynget ovenud af Bilen, men inden hun naaede Jorden, greb Vejmanden hende og kastede hende op i Bilen igen. Og alt dette skete — efter hvad han selv fortalte — uden at Bilen blot sagtnede Farten. —

En Mand, der skulde med Toget, kom først, da Toget var i Gang. Han forsøgte at springe op, men Konduktøren kom løbende i det samme og rev ham ned: „De maa ikke springe paa Toget, mens det kører!“ I det samme entrede Konduktøren selv Trinbrættet. Men Manden paa Perronen var hurtig i Vendingen. Han greb fat i Konduktøren, og med Orde-
ne: „Skal jeg ikke med, skal De heller ikke!“, hev han ogsaa ham ned. —

Telefon. Der var forleden Aften et Sted paa Fyn et Selskab, hvori deltog en ung Telefonistinde. Da Kaffedrikningen var overstaaet, og Mændene havde faaet Ild paa Cigarerne, vilde den unge Dame rejse sig og sige „Tak for Kaffe.“ Hun nikkede i Retning af Vært og Værtinde og sagde højt og tydeligt: „Tre Minuter!“ Der blev et Sekunds Tavshed i Stuen, men saa brød Munterheden løs om den forvirrede unge Dame. —

Mad og Drikke. En Herre, der paa en Restauration havde spist en bedre Middag, fortalte Tjeneren, at han ikke kunde betale for sin Middag, men „desværre maatte skyldes.“ „Det gør ingenting,“ sagde Tjeneren. „Vi skriver bare Deres Navn paa Væggen derovre og lader det staa, indtil De kommer ind og betaler!“ — „Det er jeg ked af,“ sagde Gæsten, „saa vil jo alle kunne se det.“ — „Ih, nej,“ fortsatte Tjeneren roligt, „vi hænger selvfølgelig Deres Overfrakke over Navnet for at skjule det, indtil De betaler.“ 7) —

To Mænd, som har været ude til en større Sammenkomst, følger hinanden hjem, og der udspiller sig følgende „Samtale“: „Kender du Jensen?“ — „Hvad hedder han?“ — „Hvem?“ —

To gamle Venner mødtes i Aarhus. De havde ikke set hinanden i flere Aar og gik ind i en Restaurant for

at fejre Mødet. Den ene skulde om Eftermiddagen med Toget til København. Hen paa Eftermiddagen ankom de begge til Banegaarden stærkt paavirket af det glade Gensyn. De steg ind i Toget og sad lidt efter over for hinanden i samme Kupé. Idet Toget sætter sig i Gang, siger den ene: „Det er vel nok storartet. Der sidder du paa Vej til Aalborg, og her sidder jeg paa Vej til København!“ ⁸⁾ —

Jensen var blevet indkaldt som Vidne i en Sag, hvor en Mand var anklaget for Beruselse. „Er De sikker paa, at Manden var beruset?“ spurgte Dommeren. — „Jeg vil ikke paastaa, at han var beruset,“ sagde Jensen, „men han forsøgte i hvert Fald at rulle de hvide Færdselsstriber sammen og tage dem op i sin Bill!“ —

En kendt Københavner havde — med Nævnelse af Navn og Adresse — averteret efter en Rejseledsager til Italien. En sen Nattetime var to glade Gutter for hjemadgaende, og hvordan det nu ellers gaar, saa finder de paa, at de vil op og tale med Manden, der ønsker Rejseledsagelse. „Ja, undskyld,“ siger den ene af Natteravnene, „men er det ikke Dem, der søger en Rejseledsager til Italien?“ — „Jo, det er det, men synes De ikke, at Tidspunktet for en Henvendelse er lidt mærkeligt?“ — „Jo, det har du Ret i, gamle Fyr. Vi kom osse bare for at sige, at vi ikke vil med!“ —

Tyvehumør. Da en københavnsk Familie rejste paa Sommerferie, slog den følgende Plakat op paa Villadøren: „d'Hrr. Tyveknægte skal intet Besvær gøre sig! Alle Værdisager, som fandtes i dette Hus, er sendt til Opbevaring andetsteds!“ Men da Familien vendte hjem fra Landet, fandtes der under denne Plakat en anden med Paaskriften: „Det gør ikke noget — saa venter vi.“ ⁹⁾ —

Jægere. En gammel, lun Jæger var kommet paa Jagt

sammen med den stedlige Dyrlæge, og da en Del af Jagten foregik paa et Mosedrag, begav det sig hverken værre eller bedre, at Dyrlægen kom paa gængende Grund. Han sank i Jorden og raabte om Hjælp. „Nej,“ svarede den gamle, idet han langsomt hævede Bøssen og lagde den til Kinden, „hjælpe dig det kan jeg ikke, men jeg kan forkorte dine Lidelser,“ og saa tog han omhyggeligt Sigte. Med et Brøl og i et voldsomt Sæt kom Dyredoktoren paa det tørre igen. —

Der sad tre Jægere i en fyldt Kupé paa Vej hjem, og de fik Tiden til at gaa med at fortælle Jagthistorier.

Da en gammel Mand havde hørt paa dem lidt, spurgte han dem, om han maatte faa Lov at fortælle dem en Historie, der var endnu bedre end dem, de hidtil havde fortalt, og det fik han.

„Da jeg var ung,“ fortalte han saa, „var jeg i Amerika, og en Dag var jeg paa Jagt i Klippebjergene og var paa Vej hen ad en smal Sti, der gik langs en dyb Afgrund, medens der paa den anden Side var tæt, uigennemtrængelig Skov. Pludselig hørte jeg en Bjørn brumme bag mig og tabte af bar Befippelse mit Gevær. Der stod jeg ubevæbnet over for Amerikas farligste Rovdyr. Jeg begyndte at løbe hen ad Stien med Bjørnen i Hælene. Men Stien sluttede brat og fortsatte bare ad en Træstamme, der var lagt over den dybe Afgrund til den anden Side. Der var ikke andet at gøre, jeg maatte ud paa Træstammen. Stadig med Bjørnen i Hælene. Og da jeg var midt ude paa Stammen, saa jeg en Bjørn komme frem af Skovtykningen paa den anden Side af Afgrunden!“ — „Hvordan klarede De det?“ spurgte en af Jægerne aandeløst. — „Det var umuligt at klare,“ svarede den gamle, „jeg blev ædt!“ —

Sindssyg —? Paa et Sindssygehospital sad en Mand ude paa en Græsplæne og kiggede ned i en Kon-

serveresdaase. I det samme kom en Sygeplejerske forbi. „Hvad er det, De sidder og ser paa, Jensen?“ spurgte hun. „Ja, det er saamænd et Stykke Makrelskind,“ svarede Manden. „Hvad skal De have det til, Jensen?“ — „Jo, ser De, Frøken Hansen, det skal jeg have at se paa, naar vi faar Smørrebrød.“ Saa gik Sygeplejersken. —

Foredrag. Det var i et Forsamlingshus, hvor Foredragsholderen talte om Søvn og Drømmene. Han var højt oppe og sagde med Patos: „Og som nu Drømme det er Sjælen, som forlader Legemet og drager ud paa Rejser har I, mine kære Tilhørere, ikke ogsaa en Følelse af det samme?“ Saa hørtes en Stemme i Salens Baggrund, som raabte: „Hva' saa — naar man sover over sig om Morgen — er det saa, fordi Sjælen ikke er kommet hjem endnu!“ —

En af vore gode Venner er — fortæller et Blad — Videnskabsmand, ikke af Titel, men mere saadan amatør-mæssigt betonet. Bl. a. elsker han at holde Foredrag om Zoologi, Udviklingslære, Arvelighed og den Slags. Meget underholdende og populært i Virkeligheden, særlig fordi han illustrerer sine Paastande med interessante Lysbilleder.

Nu for kort Tid siden var han ude i en lille Foredragsforening. Da han hen paa Aftenstunden endelig havde faaet bragt Naturlæren og de undrende Tilhørere i nogenlunde Kontakt med hinanden, kom Formanden hen til ham med to Tikronesedler i Haanden.

Vor Ven er imidlertid saadan situeret, at han ikke vil have Betaling for sine smaa Foredrag, naar de da ikke paafører ham direkte Udgifter, og i dette Tilfælde var han cyklet ud til Forsamlingshuset. Altsaa sagde han høfligt, men bestemt nej Tak til Honora-

ret. „Ja, saa har De maaske ikke noget imod, at vi henlægger Pengene til vor særlige Fond?“ spurgte Formanden. — „Nej, naturligvis ikke, men sig mig: Hvad er Tanken med det Fond?“ — „Vi stræber jo efter at naa saa vidt, at vi en Gang kan betale en rigtig Foredragsholder.“ ¹⁰⁾ —

Paa Bibliotek. Paa et københavnsk Folkebibliotek undrede Personalet sig en Overgang meget over, at en ca. tiaarig Dreng jævnlig kom og paa sin Mors og Fars Laanerkort hver Gang fik udleveret 8 af de tykkeste Bøger, der var paa Biblioteket. En Dag kunde en af Bibliotekarerne ikke tilbageholde en Bemærkning om, at de læste ualmindelig hurtigt hjemme hos Drengens Forældre. „Læser!“ sagde Drengen fuld af Foragt. „Far bruger Bøgerne, naar hans Bukser skal i Pres.“

Mange af Bibliotekets Læsere er Aldersrentenydere. En Dag spurgte en af de gamle: „Har De ikke en Bog af ham her ... hvad er det nu, han hedder ... ham fra Fyn?“ — „H. C. Andersen!“ slog det ned i Bibliotekaren. „Ja, rigtig, Morten Korch!“ svarede den gamle. Han var nemlig noget døv. „Lad mig faa en af ham, han skriver saa dejligt.“ ¹¹⁾ —

NOTE R

Fra Nordsjælland. 1) Social-Demokraten. 2) Aarhus Stiftstidende. 3) Samme. 4) Mandens Blad.

Fynboer. Klattet bort — Aalborg Stiftstidende. Ogsaa et Argument — »Fynboen«. Trøstende Ord — Fyns Stiftstidende. Til Bys — »Fynboen«. En Flok unge fra Landet — Fyns Venstreblad. Fynsk — Svendborg Avis. De tre Bogstaver — Fyns Venstreblad.

Blandt Jyder. 1) Aarhus Stiftstidende. 2) Aalborg Stiftstidende. 3) Samme. 4) Samme. 5) Vestjyllands Socialdemokrat. 6) Vejle Amts Folkeblad. 7) Aalborg Stiftstidende. 8) Kolding Folkeblad. 9) Aalborg Stiftstidende. 10) Samme. 11) Aarhus Stiftstidende. 12) Esbjerg Avis. 13) Sund Sans. 14) Aalborg Stiftstidende. 15) Samme. 16) Samme. 17) Vejle Amts Folkeblad. 18) Aalborg Stiftstidende. 19) Sund Sans. 20) Kolding Folkeblad. 21) Aalborg Stiftstidende. 22) Aalborg Amtstidende. 23) Kolding Folkeblad. 24) Vestkysten. 25) Jyllandsposten. 26) Samme. 27) Aalborg Stiftstidende. 28) Dybbøl-Posten. 29) Jyllandsposten. 30) »Swing«. 31) Aalborg Stiftstidende. 32) Uddelerbladet. 33) Aalborg Stiftstidende. 34) Samme. 35) Samme. 36) Viborg Stifts Folkeblad. 37) Kolding Folkeblad.

Mellem Landsmænd. 1) Aarhus Stiftstidende. 2) Jyllandsposten. 3) Aalborg Stiftstidende. 4) Social-Demokraten. 5) Østsjællands Folkeblad. 6) Horsens Folkeblad. 7) Holstebro Dagblad.

Børn — Skole. 1) Aalborg Amtstidende. 2) Politiken. 3) Aarhus Stiftstidende. 4) Aalborg Stiftstidende.

Cyklebude og anden Ungdom.. 1) Holbæk Amtstidende. 2) Fyns Venstreblad. 3) Ekstrabladet. 4) Berlingske Aftenavis. 5) Sydvestsjælland. 6) Berlingske Tidende. 7) Aftenbladet. 8) Ekstrabladet. 9) Aarhus Stiftstidende. 10) Jyllandsposten. 11) Aarhus Stiftstidende.

Føl. 1) Randers Dagblad. 2) Jyllandsposten. 3) Aftenbladet. 4) Ekstrabladet.

Embedsmænd og deslige. 1) Aalborg Stiftstidende. 2) Samme. 3) Skive Folkeblad. 4) Jyllandsposten. 5) Heimdal. 6) »Stud jur«. 7) B. T. 8) Vendsyssel Tidende. 9) Berlingske Tidende. 10) Natio-

naltidende. 11) Svendborg Avis. 12) Vendsyssel Tidende.

Kendte Mænd. 1) Vendsyssel Tidende. 2) Kolding Folkeblad. 3) Lolland-Falsters Folketidende. 4) Berlingske Tidende.

Sprogligt Vid. 1) Fyns Stiftstidende. 2) Morsø Folkeblad. 3) Berlingske Tidende. 4) Politiken.

Forskelligt. 1) Aarhus Stiftstidende. 2) Kristeligt Dagblad. 3) Jyllandsposten. 4) Samme. 5) Fyns Stiftstidende. 6) Politiken. 7) Mandens Blad. 8) Aarhus Stiftstidende. 9) Ekstrabladet. 10) Roskilde Tidende. 11) Social-Demokraten.

Desuden: Frederiksborg Amts Avis og Nordsjællands Venstreblad.

Billedet paa Omslaget forestiller Tofte Kilde i Tibirke (1921), Tegning af Kr. Kongstad.

INDHOLD

	Side
FRA NORDSJÆLLAND	6
FYNBOER	28
BLANDT JYDER	32
MELLEM LANDSMÆND.....	64
BØRN — SKOLE.....	71
CYKLEBUDE OG ANDEN UNGDOM	75
FØL	83
DE GAMLE RAMLØSE PRÆSTER.....	85
EMBEDSMÆND OG DESLIGE	91
KENDTE MÆND.....	104
SPROGLIGT VID	113
FORSKELLIGT	117
NOTER.....	126